

Giới thiệu Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)

Thể loại: Hiện đại, hài

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên, Jinm, Linh Vũ

Số chương: 60

Nhân vật chính: Khương Bách Vạn, Ninh Hành

Phối hợp diễn: Ninh Nhất Kiệm, Trang Ký Khiếu, Nhan Miểu Miểu

Khác: đồ ăn ngon + người đẹp, tổng giám đốc, thoải mái

Một người đàn ông lại đuổi việc cô hai lần từ hai công ty khác nhau.

Khương Bách Vạn thực sự cảm thấy buồn bực. Không ngờ người đàn ông đẩy áp đảo cô nhưng lại không chịu nói câu "Anh yêu em" với cô.

Một ngày kia, cô không chịu đựng được nữa mà hét lên: "Anh đừng hoảng hốt lộ với tôi một chút thì sẽ chết sao?"

Ninh đại boss nhắc ly cà phê làm từ sứ xương lên: "Thỗ lộ theo phong cách nào?"

Ánh mắt Tiểu Vạn sáng lấp lánh nói: "Bá đạo, cuồng dã, còn phải tràn ngập tinh thần phấn chấn hướng về phía trước"

"Ừ", anh vuốt cằm suy nghĩ một lúc rồi "thăm"

Không ngờ ngày hôm sau tiểu Vạn lại nhận được một phong thư do chính Ninh đại boss viết.

Dở ra đọc dòng chữ trên tờ giấy a4 mà đầy áp lực.

“Kẻ nào dám cản trở em, anh sẽ phá hủy toàn bộ đường sống của kẻ đó."

"Ninh---Hành!! Tôi! *Beep*! Mẹ! Anh!!" Khương Bách Vạn xé nát tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mì thịt bò dưa chua

Khương Bách Vạn là một thiếu nữ truyền kì, năm thứ tư tiểu học chỉ dùng ba động tác thể thao đối kháng qua đài phát thanh cũng đánh bại được ba đứa trẻ bất lương. Tối trung học thân thể liền xoẹt xoẹt xoẹt cao đến một mét bảy, cực kỳ bắt mắt dĩ là khi mang giày không cao, vẫn cao hơn so với rất nhiều bạn nam trong lớp, thế nên đã bao năm cũng chưa ai muốn theo đuổi cô.

Khương Bách Vạn họ Khương (gừng), lại ghét nhất là ăn gừng sống. Ngày mai chính là song thập nhất(1), cô đang vui đầu ăn khay com ở trước máy vi tính trong lúc làm việc ngoài giờ kiếm thêm thu nhập, có một sợi nhìn qua như là măng xào, ăn một miếng, lừa đảo, hóa ra nó là gừng non xào! Đánh giá chất lượng ở mức tồi tệ!

(1) Song thập nhất: Ngày 11/11 hàng năm không chỉ là “ngày độc thân”, mà còn được coi là “ngày hội mua sắm” của người Trung Quốc.

Khương Bách Vạn nôn khan hai cái, như gặp kẻ địch, đảo trộn xem xét khay com hai chay một mận tí mĩ một lần, xem xem có còn có mấy thứ hung khí này nguy trang bên trong salad rau mùi, điệp cá trộn chua ngọt, mướp xào tỏi hay không.

Buổi tối đã không còn sự đông đúc, ra cửa quẹo trái lại quẹo phải là tới một ngõ hẻm có một quán đồ ăn nhẹ Shaxian(2), lại đi tiếp 50m còn có com gà vàng hầm(3). Còn chưa kịp tự hỏi sau khi đổi qua một thể hệ ông chủ mới thì trong đồ ăn nhẹ Shaxian với com gà vàng hầm ai là truyền nhân của KFC với McDonald, ông chủ Ngô Tài Vận đã gõ cạnh bàn, nghiêm túc nói với cô--

(2) Shaxian County snacks: chuỗi cửa hàng ẩm thực truyền thống của người Khách Gia, cửa hàng chuyên bán các món ăn như vằn thắn, xiu mại, bánh bao, thạch gạo, xù cào,...

(3) Com gà vàng hầm: món ăn vùng Sơn Đông

“Đêm nay đến đêm mai, toàn bộ nhân viên tăng ca chuẩn bị cho cuộc chiến song thập nhất! Bữa ăn khuya ông chủ tôi đã mua đủ, cô xem thử đi!”

Khương Bách Vạn nhìn quanh văn phòng một lát, ánh mắt dừng lại trên hai hộp mì gói thịt bò dưa chua trên tay Tài Vận. Toàn thể nhân viên tăng ca, a ha ha. Tính ngay cả nhân viên là ông chủ, rõ ràng cũng chỉ có hai người cô với cả Tài Vận. Cô nín thở gật đầu, trong lòng lại nghĩ-- làm như việc làm ăn của chúng ta tốt lắm í, cứ cho mỗi ngày đều là song thập nhất đi, cũng có bán thêm được món nào đâu?

Lại phải nói cửa hiệu của bọn họ bán cái gì, nghe qua thì thấy rất có phong cách-- đồ cổ.

Tài Vận nói, đồ cổ trong tiệm có lịch sử lâu đời từ thời Trung Hoa dân quốc(4).

(4) Trung Hoa Dân Quốc: 1912-1949

Xuất thân từ ngành khảo cổ, Khương Bách Vạn phải liều mạng nắm chặt tay mới có thể kiềm chế được ý muốn đánh người ở trong đầu. Cô rất muốn nói với Tài Vận, giáo sư Lý Trường An của cô năm đó tùy tiện đào được một cái vại mẻ, thì cũng là đồ Đông Hán. Mấy cái đồ dân quốc ở đây, vậy mà cũng dám xưng là đồ cổ...

Trong kho hàng cái gọi là đồ cổ, đơn giản đều là một vài cái hộp thuốc hít cũ, ván giường cũ, đồng bạc cũ linh tinh này nọ, phỏng chừng là Tài Vận đi đến vùng nông thôn nào đó lừa được. Khiến cô không ngờ tới là, ông chủ Tài Vận, ông bán mấy cái đồ này thì cũng thôi đi, vì cái gì mà muốn khai trương cửa hàng online, còn muốn theo phong trào làm một đợt kích cầu nhân dịp song thập nhất vậy??

Dường như cô có thể tưởng tượng được, hôm song thập nhất đó, cửa hàng bọn họ sẽ có mức thành tích tiêu thụ thảm thương nhất.

Cửa hàng đồ cổ Tài Vận đóng cửa cũng chỉ còn là chuyện nay mai, Khương Bách Vạn muốn tìm kiếm một vài thông báo tuyển dụng, liền quên luôn nhiệm vụ.

Con người mà, vừa online, liền dễ dàng lệch khỏi quỹ đạo chủ đề. Vốn đang ở thông báo sơ yếu lý lịch tuyển dụng, không biết thế nào lại vào trang tiểu thuyết mạng, tiến vào trong diễn đàn bát quái, sau khi xem vài bài post lại bỗng dưng nảy ra một ý nghĩ, đem tấm hình mình oán niệm đã lâu đăng lên cầu PS(5).

(5) PS: photoshop

Đây là ảnh chụp cô chụp ở hồ Bách Quả, tựa vào một con sư tử cao cỡ nửa người, tư thế đủ nghệ thuật, vẻ ngoài đủ xinh tươi, bối cảnh đủ xuân sắc, quan trọng nhất là mặt đã nhỏ hơn, chỉ là... Bên cạnh không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông trẻ mặc quần áo vận động màu đen, bộ dáng giống như đang chạy bộ, vừa đúng lúc đang nhìn cô đầy nghi hoặc, ánh mắt rất khinh thường.

Nhiều lần cô muốn lấy tấm hình này đi xem mắt, nhưng mà!! Trời giết người đàn ông mặc đồ đen này đi, anh khinh thường tôi là thế làm sao?!

Sau khi đăng ảnh lên, Khương Bách Vạn cuối cùng cũng nhớ tới chính sự của mình. Những chức vị có thông báo tuyển dụng trên trang web không ít, nhưng phù hợp với chuyên ngành khảo cổ học của cô ít lại càng ít, một công ty cảm đồ nổi tiếng cần thuê kỹ thuật viên giám định đồ cổ, yêu cầu phải có kinh nghiệm công tác, quan trọng nhất phải là người nhà của chuyên gia.

Khương Bách Vạn nghĩ, tôi đã đào rất nhiều mộ cổ, cũng biết không ít giáo sư khảo cổ học, chức vị này tôi làm được.

Thời trung học của bởi vì cô đọc lịch sử tốt, nên đã dứt khoát báo danh ngành khảo cổ học trường đại học N, tốt nghiệp khoa chính quy không đường dễ đi, sau khi tốt nghiệp cử nhân, cô không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ vui chơi giải trí. Hàng xóm Hồ Tế Tế lúc trước báo danh hệ văn học hiện đại, hiện tại là phóng viên sắc đẹp, âm thực thu nhập cao ở Nhất Mai, đạo diễn cứ như chó hoang thoát xích hàng ngày băng băng trên đường đuổi theo nam thần, mà Khương Bách Vạn cô, phần đầu như thế nào cũng không thấy nam thần Trang Ký Khiếu trên đường.

Nghĩ đến Trang Ký Khiếu, Khương Bách Vạn thực ưu thương, mắt thấy sang năm sẽ tốt nghiệp, Khương Bách Vạn không thể không vì tiền đồ của mình mà tính toán cẩn thận một phen.

Trở lại chuyện chính, hôm song thập nhất đó, lượng tiêu thụ của tiệm đồ cổ Tài Vận “gió êm sóng lặng”, vẫn là một quả trứng vịt tròn trĩnh.

“Tiểu Khương à.” Tài Vận lời thâm trầm nói, “Đánh giá triển vọng cửa hàng chúng ta xem nào.”

“Từ lâu tôi đã đoán được cửa hàng chúng ta sẽ đóng cửa rồi.” Khương Bách Vạn không chút khách khí trả lời, cô chính là một cô gái thẳng thắn, phóng khoáng vậy đấy.

“Sau khi kết toán tiền lương tháng này, cô không cần ngồi tiếp khách nữa.” Có thể là do tâm tình xuống thấp, Tài Vận dùng từ có chút sai sai, một công việc đứng đắn hợp pháp ngồi ngay ngắn trước máy vi tính phục vụ khách hàng, thế mà nói ra từ miệng anh ta lại tràn ngập hương vị của loại con gái sa ngã.

Trước khi tan sở, Khương Bách Vạn mới nhớ tới mình đã post ảnh cầu PS, liền nhanh chóng lên mạng nhìn. Kinh thật, có tới năm mươi mấy hồi âm luôn này.

Khương Bách Vạn trải đời chưa lâu, không biết thời đại này đưa ảnh chụp lên diễn đàn cầu PS là một loại phương pháp cầu xi nục ngầm. Không thể nào, vừa nhấp vô, cô đã kinh hoàng thét lên không ngừng. Các đại thần chính ảnh đều vurun “bàn tay thanh xuân, bàn tay hữu nghị” của họ, đem một tấm hình đẹp dễ P thành các loại vô cùng thâm hiểm. Có đem mặt của cô tráo đổi với tên đàn ông kia, còn có lấp toàn bộ bối cảnh lên thân thể của người đàn ông kia, cũng có cao thủ trong cao thủ, chồng cả cô với người đàn ông phía sau làm một. Một vài thành viên nữ trên mạng cảm thán phía dưới bài post--

“Anh trai phía sau hảo soái a, hãy P sạch lâu chủ đi!” Vì thế, lập tức có người p sạch cô.

Mấy người trên mạng chọc phá như thế, Khương Bách Vạn khóc không ra nước mắt. Cuối bài post, cuối cùng cũng có một người có lương tâm, xóa người đàn ông phía sau đi, Khương Bách Vạn liền ngồi mỉm cười xán lạn một mình.

Khương Bách Vạn lưu giữ ảnh chụp bình thường duy nhất xong, lập tức xoay người lao về. Di động rung lên, cô cầm lên thì thấy, là mẹ Nhan Miêu Miêu gọi tới. Nhan Miêu Miêu là khuê mật của cô, trước đó không lâu đã qua đời trong một trận tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cô đã khóc mấy ngày, không biết vì sao loại chuyện bất hạnh này sẽ phát sinh trên người Miêu Miêu.

Tiếp xong cuộc điện thoại, tâm tình Khương Bách Vạn rất phức tạp.

Bên cạnh máy tính có một chậu xương rồng nhỏ, là cùng đi mua với Nhan Miêu Miêu, mấy tháng trước hai người vẫn còn tay trong tay cùng nhau đi dạo phố, đi xem bộ phim chiếu rạp “Không hẹn về sau”, hiện tại thì thật sự là không hẹn về sau rồi.

☆☆☆

Hồ Bách quả, khu nghỉ dưỡng Thương Sơn.

Ninh Nhất Kiệm vui trên ghế sa lon, một chân bị thương chân đặt trên tay vịn, đang cầm laptop quả táo cả lợ phát phơ xem bài post, biểu tình trên mặt biến đổi thất thường.

Nữ thư ký Tần Khả Kiều gõ gõ cửa, đi vào, “Ninh tổng, quý rầy rồi. Hừm, có... Ninh tổng đến gặp ngài.”

Ninh Nhất Kiệm sững sốt một chút, toàn gia đều họ “Ninh”, toàn gia đều là “tổng”. Cậu ta “À” một tiếng, “Là chú nhỏ của tôi đúng không?”

Khi đang nói, Ninh Hành đã đứng ở cửa. Một thân âu phục bằng lông dê cắt may vừa người màu đen của HUGO BOSS rất thon gọn, tóc ngắn gọn gàng, vẻ ngoài tuấn tú, trong lúc gợn tay nhắc chân có một loại khí chất cao quý vô hình, từ bả vai tới cánh tay hơi gồ lên cho thấy là thường xuyên tập luyện thể hình mới trở nên rắn chắc đến thế. Anh thân nhiên nhìn lướt qua chiếc váy ngắn của Tần Khả Kiều, mi tâm thoáng nhú lại, sau đó đi vào phòng. Ngoài cửa sổ sát đất thoáng đâng là khung cảnh tươi xanh, đẹp không sao tả xiết, kẻ vui trên sofa lại trông đặc biệt lười thôi lếch thếch.

“Chú đến à?” Thấy Ninh Hành tiến vào, Ninh Nhất Kiệm ngồi lên, hai tay nhắc cái chân phủ thạch cao, gian nan dời khỏi tay vịn. Cậu ta chỉ vào màn hình máy tính bắt đầu cười, “Khi nào thì chú để lại cái thoáng nhìn kinh diễm đến thế, bị người ta tung lên mạng câu P sạch chú kia. A ha ha ha!” Cậu ta vốn đang cười lớn, thấy Ninh Hành vẫn bất động thanh sắc, mặt không chút thay đổi nhìn mình, liền tự thấy mặt mặt đem laptop đặt ở một bên.

“Khi nào về đi làm?” Ninh Hành từ trên cao nhìn xuống Ninh Nhất Kiệm, tràn ngập cảm giác áp bức.

Ninh Nhất Kiệm vói ngón út vào lỗ tai móc móc, vẫn là một bộ dáng cả lợ phát phơ. Tần Khả Kiều đưa cho Ninh Hành một chén nước, cô biết thời tiết thế này nơi đây không nên ở lâu. Ninh Hành nhắc chén nước uống một ngụm, khá lắm, độ ấm vừa phải, không nóng không lạnh, giây tiếp theo, vung tay lên, trút toàn bộ lên đầu Ninh Nhất Kiệm.

Phũ một cách đáng sợ.

Ninh Nhất Kiệm lau mặt, trầm mặc một hồi, “... Miêu Miêu không còn, cháu không muốn làm gì cả.”

Tần Khả Kiều còn chưa ra khỏi cửa, đang do dự không biết có nên tiếp tục đổ một ly nước sôi cho boss Ninh Hành không.

Là cháu trai trưởng của chủ tịch tập đoàn Ngự Thông - Ninh Thủ Quý, Ninh Nhất Kiệm tự mình gây dựng sự nghiệp, đảm nhiệm một công ty của gia đình, tên là Đạt Thông. Bố cậu ta là Ninh Trì mấy năm trước đã qua đời vì bệnh, trụ cột sắt thép hàng đầu trong sản nghiệp của tập đoàn ngự thông do chú hai Ninh Ủy của cậu nắm giữ, chú nhỏ Ninh Hành tuổi còn trẻ liền tiếp quản một trụ cột khác của tập đoàn là nhà máy sản xuất dược Ngự Thông. Ninh Hành chỉ lớn hơn Ninh Nhất Kiệm ba tuổi, trong mắt Ninh Nhất Kiệm, Ninh Ủy mới là hàng chủ, Ninh Hành lại giống anh cả, hơn nữa bề ngoài hai người vốn có vài phần tương tự, nhiều người nếu không biết phu nhân của chủ tịch Ninh nắm đó đã ngoại tứ tuần, vậy mà vẫn có được một đứa con, sinh đẻ lại rất nguy hiểm, nhất định sẽ nghĩ Ninh Hành là anh trai thất lạc nhiều năm của Ninh Nhất Kiệm.

Nghe nói Ninh Nhất Kiệm bởi vì bạn gái Nhan Miêu Miêu tai nạn xe cộ rời xa trần thế mà chưa gượng dậy nổi, một tháng chưa từng quan tâm đến việc làm ăn của công ty cầm đồ Đạt Thông, công ty này vì có tập đoàn Ngự Thông chống lưng mà ngày càng khởi sắc bây giờ lại xuống dốc.

Trong lúc Ninh Nhất Kiệm dưỡng thương, phó giám đốc phụ trách mảng giám định đồ cổ của công ty cầm đồ Đạt Thông đã thông đồng với phần tử xấu bên ngoài, dùng một món đồ dỏm chạm hình thai thú lừa của công ty ba trăm vạn, hiện tại không biết tung tích. Thế lực của tập đoàn Ngự Thông hùng hậu, một công ty cầm đồ nhỏ của gia đình cũng không thể ảnh hưởng tới công tác tài chính của tập đoàn, nhưng hiện tại thị trường cạnh tranh càng lúc càng ác liệt, trường tồn Ninh Nhất Kiệm đảm nhiệm công ty cầm đồ lại gây ra việc như thế, bị đối thủ cạnh tranh bắt được nhược điểm, tạo vài tin đồn thất thiệt cho Ngự Thông.

Ví dụ như, mất xích tài chính của Ngự Thông đã xảy ra vấn đề, nhưng “rết trăm chân chết không ngã”, mặt ngoài vẫn cố sức chống đỡ; Ninh Thủ Quý không có khả năng trị gia, hai đứa con một với một đứa cháu trai trưởng bắt đầu tranh đoạt tài sản gia tộc, lục đục với nhau, tóm lại trong nhà gà chó không yên...

“Nếu được, chú nhỏ, chú giúp cháu quản lý Đạt Thông một thời gian đi, bộ dáng của cháu như thế này...” Cậu ta gõ vỏ thạch cao trên đùi, qua một thời gian cậu còn phải làm một lần giải phẫu chân nữa. Trong trận tai nạn đấy, dường như xe của cậu đã bị đâm nát nát, Nhan Miêu Miêu ngồi ở vị trí phó lái

tử vong tại chỗ, cậu vẫn may mắn giữ được mạng. Chi tiết về vụ tai nạn xe, cậu nói đầu bị đụng trúng, không nhớ được. Ninh Thủ Quý tức giận đến suýt chết, thay cậu ta bồi thường nhà Nhan Miếu Miếu một trăm vạn.

“Lại nói, không phải chú đã nhúng tay vào việc làm ăn của cháu sao?” Ninh Nhất Kiệm nhắc laptop lên, mở ra một trang web, bên trên là thông báo tuyển dụng của Đạt Thông, kỹ thuật viên giám định đồ cổ, xem ra là muốn thay thế cho kẻ đã bỏ trốn kia. Tần Khả Kiều thông báo cho cậu, tin tức tuyển dụng là Ninh Hành ra lệnh truyền đi.

Ninh Hành quăng một túi giấy vào lòng Ninh Nhất Kiệm, ngồi cạnh cậu ta mở hộp thư xã hội ra, bên trong đã có hơn mấy chục sơ yếu lý lịch. Khi kiểm tra và lưu trữ sơ yếu lý lịch, trong lúc vô ý anh đã nhấn mở trang diễn đàn của Ninh Nhất Kiệm, liền thấy bài đăng của Khương Bách Vạn.

[Các vị đại thần xin giúp đỡ, làm ơn P sạch gã đàn ông nhảm chán quái gở ở đằng sau giúp tiểu nữ!]

Cái mặt trước mắt Ninh Nhất Kiệm, không tìm không phổi cười hề hề, một chút cũng không giống hán tử si tình vừa rồi còn vì bạn gái đã mất mà sống không bằng chết kia.

Cái hồ trong hình hồ chính là hồ Bách Quả ngoài cửa sổ kia, khu nghỉ dưỡng Thang Sơn vốn là hội sở nghỉ dưỡng của tập đoàn Ngự Thông, cách xa nội thành, không khí trong lành, mỗi tháng Ninh Hành cũng sẽ tới đây ở vài ngày, thuận tiện chạy bộ quanh hồ.

“Lão huynh này anh chạy thì chạy đi, cái vẻ mặt cứ như đang khinh bỉ người ta là làm sao!” Ninh Nhất Kiệm khoác vai Ninh Hành, chỉ vào máy tính.

Đầu lông mày Ninh Hành hơi nhíu, nhìn chằm chằm cậu một cách nghi hoặc, “Gọi chú là gì cơ?”

“... Chú nhỏ.” Ninh Nhất Kiệm giật mình, ngoan ngoãn rút tay lại.

Gã đàn ông nhảm chán quái gở? Ninh Hành nhìn bức ảnh, lại bắt đầu dùng ánh mắt khinh bỉ.

Cuối cùng cô gái trong ảnh có biết hay không cái con sư tử bằng đá mình ôm kĩ thật lại là một cái... thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thiết quan âm

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên

Đến nay vẫn còn lạnh dã man, Khương Bách Vạn chỉ mặc sơ mi trắng, váy cùng một cái áo vest đen, ngay cả quần tất cũng không dám mặc, cũng chỉ vì muốn trông gầy hơn xíu, nhưng lại không biết rằng, người gầy mặc mấy cái như leggings vẫn sẽ gầy, to con thì cho dù ngay cả tất chân cũng không mang, vẫn là chân voi. Nhìn bọn nữ trên xe buýt mặc dù mặc leggings chân vẫn thon thả như trước, Khương Bách Vạn không khỏi thôi miên mình-- các nhà khoa học đã nói, người chân thô có chỉ số thông minh cao, sau này sinh con cũng thông minh hơn là lá la.

Ngày hôm qua cô đã nhận được điện thoại của công ty cảm đồ Đạt Thông, mời hôm nay đến phỏng vấn. Vừa vào phòng tiếp khách liền thấy, cool thật, rộng rãi sáng sủa khỏi nói, cửa kính lau sạch không nhiễm một hạt bụi, đồ uống, đồ ăn vặt đều là tự phục vụ, một hàng sô pha đơn được lắp thêm máy tính bảng. Khương Bách Vạn mở một bịch bim bim khoai tây, nhai nhóp nhép, ngóng cô nhìn một lúc, phát hiện học bá Lâm Lệ cách vách trong kí túc cũng đến, xem ra lần này cạnh tranh không nhỏ.

Vừa đúng chín giờ, thời gian phỏng vấn đã đến. Đề thi viết lần này đối với "trẻ thiếu năng bậc cao" Khương Bách Vạn mà nói cũng không tính là khó, sau khi nộp bài thi, nghe thông báo mình, Lâm Lệ cùng hai người khác được vào vòng phỏng vấn cuối cùng.

“Bách Vạn, cậu xinh đẹp thế, lại còn biết ăn nói, nhất định có thể qua được cuộc phỏng vấn.” Lâm Lệ ngồi ở cạnh Khương Bách Vạn nói, “Tớ ăn nói không được tốt, tiếng phổ thông cũng không giỏi lắm, chỉ sợ không qua được.”

“Đừng tự coi nhẹ mình. Lần trước giáo sư Lý còn cho phép cậu đi với thầy tới cô mộ ở Trần gia trang giúp khai quật sao. Đúng rồi, không phải cậu muốn thi tiến sĩ sao?” Khương Bách Vạn tò mò hỏi.

“Tớ cần tiền gấp, tiền bạc nhà tớ đang gặp khó khăn.” Lâm Lệ thờ dãi một hơi, cô sinh ra ở làng chài nhỏ ven biển, trong nhà có hai đứa em gái, một đứa em trai. Ở thôn bọn họ, hầu hết các bé gái đều kết hôn sớm, được đọc sách không dễ dàng gì. “Em trai tớ đi học nên cần dùng tiền, em gái lớn sắp lấy chồng, nếu đồ cưới chuẩn bị không tốt, thứ nhất sẽ không gả được cho người tốt, thứ hai cũng sẽ bị nhà chồng khinh thường. Đãi ngộ của Đạt Thông rất cao, tớ muốn giúp ba mẹ gánh vác một phần. Còn tiến sĩ... chờ hai đứa em gái tớ gả đi rồi nói sau.”

Khương Bách Vạn nghe xong, nhìn Lâm Lệ thuần phác thật thà, nhất thời không biết nói gì để an ủi. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, Người ngoài có năng lực thay đổi gì chứ? Nhà cô cũng không giàu có, nếu không cũng sẽ không đặt cho cô cái tên của đứa nhà giàu mới nổi như thế. ㄟ _ _ ㄟ

Bách Vạn: trăm vạn

“Số 2, Khương Bách Vạn.” Thư kí Tần Khả Kiều ngọt ngào lên tiếng.

“Đến đây, đến đây.” Khương Bách Vạn cười xin lỗi Lâm Lệ, cầm túi chạy theo.

Sinh nhật, 22 tháng 2, bốn số đuôi thẻ căn cước, 2222; Mã học sinh, số 22. Hôm nay phỏng vấn, lại là ngày 2.

Cô vốn tưởng sẽ phỏng vấn ở phòng họp nhỏ gì đó, lại phát hiện cô thư kí xinh đẹp trực tiếp đưa cô tới văn phòng tổng giám đốc. Một ứng viên phỏng vấn trước đó cúi đầu ù rù đi ra, Khương Bách Vạn có chút hồi hộp đi vào, liếc mắt một cái nhìn người đàn ông mặc tây trang màu xám đang ngồi trên ghế sofa tiếp khách. Căn cứ tư liệu mà mình tra được, tổng giám đốc Đạt Thông chính là trưởng tôn Ninh Nhất Kiệm của chủ tịch tập đoàn Ngự Thông.

Trước mắt người đàn ông đó có một bộ trà cụ cổ, bên cạnh tay là một cái notebook, cô bước vào khi anh ta đang chậm rãi pha trà, không vội vàng tiếp chuyện. Đợi Khương Bách Vạn đứng lại, anh ta mới ngược mắt nhìn cô, ánh mắt hơi khựng lại, lại tự nhiên rời đi, đổ nước trà lần đầu đi.

Mặt của cô tròn vo, toàn bộ mái tóc chải ra sau thành một cái đuôi rất dài, cột kiểu đuôi ngựa, không đẹp đến cỡ nào, nhưng lại rất thu hút, người cao ráo, bộ trang phục công sở rất phù hợp, chỉ là hơi đơn điệu. Ảnh chụp không còn thấy gương mặt tròn trịa của cô nữa, có thể là do xõa tóc hai bên, dù vậy, anh chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô. Nếu không gọi là oan gia ngõ hẹp thì là gì?

Chính cái liếc mắt này, da đầu Khương Bách Vạn liền run lên -- ta nói làm sao mà nhìn quen mắt thế, hình như anh ta là cái người đàn ông lần trước mình cầu người PS sạch mà! Trưởng tôn Ninh thị... hơ hơ, may mắn mình đã xin gỡ bài post, khẳng định vị tôn tử này không biết đâu là lá la~~ trong lòng cô vui sướng ngâm nga bài hát trẻ con, khề chính vật áo vest, hắng giọng một cái, mỉm cười nói--

“Xin chào ngài, tổng giám đốc Tôn.”

Vừa dứt lời, nhất thời trong lòng hai người đều xuất hiện cùng một vấn đề-- Tổng giám đốc Tôn là ai?

Vạn dặm giang sơn vốn xây dựng tốt sau khi xuất ra câu ân cần thăm hỏi này đã sụp đổ toàn bộ, không thể vì nghĩ đối phương là tôn trưởng Ninh liền trực tiếp gọi người ta là “tổng giám đốc Tôn” chứ.

Sắc mặt Khương Bách Vạn trắng bệch thảm thương, sửa đúng cũng không được, không sửa đúng cũng không xong. Một trận gió lạnh từ cửa sổ đang mở rộng thổi tới, khiến cô lạnh run.

Bởi vì đã xem qua bài post câu PS của cô, boss Ninh Hành thay thế Ninh Nhất Kiệm trông coi công việc của công ty căn bản là chẳng chờ mong gì với chỉ số thông minh của cô. Người xứng danh sói xám ăn thịt người không nhả xương trên thương tốt bụng nhắc nhở: “Tôi họ Ninh.”

“Chào tổng giám đốc Ninh.” Khương Bách Vạn cảm thấy, nhất định là do mặc ít, đầu óc mới lơ mơ phạm vào loại sai lầm hạ cấp này.

“Ngồi đi.”

Quả là phong thái của người khí thế, một câu nhẹ nhàng băng qua của Ninh Hành, đã lập tức kéo Khương Bách Vạn vào một cái bẫy ngầm phỏng vấn. Đem ảnh chụp đăng lên diễn đàn cầu p sạch anh thì thôi, còn dùng “người đàn ông quái gở nhảm chán” để hình dung anh, cho cô nếm mùi này.

Hai người mang các loại ý xấu, ngồi đối diện nhau mà không nói gì. Ninh Hành rót thiết quan âm tóa hương thơm ngát vào bốn cái chén trên khay trà, thành ly trà màu trắng khiến nước trà xanh đậm càng thêm trong. Anh nhắc một chén trong đó đặt lên trước mặt Khương Bách Vạn, hỏi: “Có kinh nghiệm công tác không?”

Khương Bách Vạn bị lạnh đến phát run, thấy trà nóng liền bưng lên muốn uống một hơi cạn sạch, giữ trong tay một lát, lại đem ly trà cung kính đặt lại trên bàn, cười làm lành nói: “Tôi tham dự qua ba lần khai quật mộ táng cỡ lớn, theo thứ tự là cỗ mộ thuộc các thời kì Đông Hán, Đường Mạt cùng Minh Trung, cũng có chút mắt nhìn đối với một vài món đồ sứ và đồ bằng ngọc. Mặt khác... tổng giám đốc Ninh, có thể đổi ly trà khác không?”

Trong mắt Ninh Hành hoàn toàn không thấy được ngọn lửa âm mưu, chỉ có màu đen sâu thẳm, “Cô không uống trà à?”

“Tôi uống, nhưng...” Sau gáy Khương Bách Vạn chảy xuống một giọt mồ hôi, biết nhà các người có tiền, nhưng đây cũng không phải là phương pháp tiêu xài đâu, tôi đây là dân thường chân lấm mắt toét, uống không nổi đâu. “Ngài cho tôi ly trà này, là chén đầu thái(1) Minh Thành Hoá(2), tuy là dùng trong dân chúng, nhưng... cũng rất quý. Tôi sợ lỡ tay... lại gây ra tổn thất lớn cho quý công ty.”

(1) Đầu thái: lối vẽ nhiều màu đơn sắc lên men

(2) Thành Hóa: niên hiệu vua Hiến Tông nhà Minh, Trung Quốc, 1465-1487

Ninh Hành giương mắt, đánh giá Khương Bách Vạn. Trên bàn tổng cộng có bốn ly trà, cô có thể phân biệt được trong đó một cái là chén đầu thái Minh Thành Hoá chính cống. Thạc sĩ khảo cổ học, coi như không làm thất vọng mấy giáo sư bộ môn của cô rồi.

Ứng viên phỏng vấn thứ nhất, hồ hào mình có mười năm kinh nghiệm giám định bảo vật, trong bốn cái chén có một đôi là đầu thái Minh Thành Hóa, anh ta đã lấy một số trong đó, uống một ly lại một ly giống như Nhị oa đầu(3), cứng cỏi nói mình mắt sáng như đuốc phân biệt rõ được đâu là đồ giả.

(3) Nhị oa đầu: một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc

“Tự chọn một ly đi.” Cuối cùng trong mắt Ninh Hành cũng có chút hơi thở âm mưu.

Khương Bách Vạn đã sớm nghĩ ngợi trong bốn cái chén không phải chỉ có một cái là chính phẩm, hiện tại nếu đã nói thế, liền dứt khoát cầm ba cái chén khác lên xét một lượt, đặt một cái là đồ nhái hiện đại ở trước mắt, một đôi đầu thái Minh Thành đặt ở bên phải, một cái là đồ thời Thanh phỏng theo Thành Hoá đặt ở bên trái.

Rất nhiều chuyên gia giám định bảo vật thấy đầu thái Minh Thành Hoá đều đi đường vòng, may thay giáo sư Lý Trường An của cô có một bộ tuyệt chiêu giám định đầu thái Thành Hoá, mấy năm qua cô cũng đã biết được vài cái chính phẩm, mới có nhãn lực cao cường như thế. “Đầu thái Thành Hoá số lượng rất ít, đồ nhái lại rất nhiều, đời thứ ba Khang Ung Kiển có tài nghệ bất chước đầu thái Thành Hoá rất cao siêu, phần lớn các món đồ quen mắt tự xưng đầu thái Minh Thành Hoá đều là đồ phỏng theo của đời thứ ba nhà Thanh. Nhưng lạc khoản đầu thái Thành Hoá rất đặc biệt, không có mười mấy năm kinh nghiệm ngay cả phỏng theo cũng không phỏng được, cho dù phỏng được, nét bút cũng không giống.”

Học tập tốt, mới có thể phát gia trí phú(4) cho người thân chứ.

(4) Phát gia trí phú: phát triển gia nghiệp, làm cho gia đình trở nên giàu có.

Dứt lời, Khương Bách Vạn nhìn thoáng qua Ninh Hành, cảm thấy hành vi tình bơ thờ trình độ cô vừa rồi của anh ta vừa cay độc lại dè tiện, so với những điều như cô ý ra oai phủ đầu trong "Bí quyết trả lời phỏng vấn" nhắc tới càng thêm khó lòng phỏng bị. Không gian đối sao có thể làm thương nhân, ông bà ta nói cấm cô sai. Đã vài thập niên trôi qua mà tập đoàn Ngự Thông vẫn cường thịnh không suy, mỗi người trong gia tộc Ninh thị quả thật cũng không hề đơn giản.

Bao gồm cả đứa cháu trai này, hừ.

Ninh Hành đem nước trà trong ba cái chén đồ đi, cất qua bên cạnh, đứng lên đi tới bàn công tác.

Khương Bách Vạn yên tâm thoải mái cầm đồ nhái hiện đại, uống một hơi cạn sạch trà nóng trong chén, liền cảm thấy ấm lên không ít.

Một lần đánh giá nhìn như gió êm sóng, Khương Bách Vạn thuận lợi thông qua. Ninh Hành ấn điện thoại nội bộ, phân phó Tần Khả Kiều, mời ứng cử viên phỏng vấn kế tiếp vào. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Khương Bách Vạn tự rót cho mình vài ly trà nóng, uống không ngừng, cho thấy, cô rất khát.

Kỳ thật là do ăn bím bím khoai tây nên thiếu nước.

Giống với ứng cử viên phỏng vấn đầu tiên, bộ dáng uống trà của cô cũng có một vẻ khí khái hào sảng như uống Nhị oa đầu, không biết khi cô ngồi xôm trong mộ táng thu thập đồ cô là bộ dáng gì. Tuy hành động, suy tính khác người, nhưng vẫn xem như người tài có giá trị sử dụng.

“Cô Khương, thời gian thử việc là ba tháng.” Từ trước đến nay Ninh Hành vẫn luôn công tư phân minh nói với vẻ mặt ôn hòa.

Mình qua rồi! Khương Bách Vạn nhảy nhót một trận trong lòng, đứng lên không ngừng nói cảm tạ, hơi cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy lúc ngước mặt lên, đuôi tóc buông lỏng, có cái gì đó nhẹ nhàng rơi ở bên cạnh.

Ninh Hành cũng chú ý tới, nhìn về phía bên cạnh Khương Bách Vạn, hơi ngẩn ra, đây không phải là cái đuôi ngựa của cô sao?

Một trận gió lạnh quất thẳng trong lòng Khương Bách Vạn, bởi vì buổi sáng tự dựng tóc lại dựng đứng lên, phải túm lại bằng cái đuôi ngựa giả nhìn rất được ra khỏi nhà, tỉnh thổi tóc, bây giờ thì hay rồi, cái đuôi tóc giả rơi trước mắt Boss phỏng vấn, tóc xỏ ra giống ma nữ xóc xếch trong gió.

“À... À Ninh tổng tôi đi ra ngoài trước ha ha ha ha!” Khương Bách Vạn túm cái đuôi tóc giả nhét vào túi, tông cửa bỏ chạy.

Ninh Hành nhìn văn phòng không có một bóng người, nghĩ đến tình huống như diễn kịch vừa rồi, khóe miệng liền khẽ nhếch lên.

Có một vài người luôn để sự xấu hổ của mình gây cười cho người khác.

Sau khi Khương Bách Vạn ra ngoài thì vừa lúc thấy Tần Khả Kiều dẫn Lâm Lệ đi tới, cô lo lắng Lâm Lệ trải đời chưa lâu, trong chốc lát trúng gian kế của cháu trai Ninh, dùng sức nháy mắt mấy cái khiến cho Lâm Lệ chú ý, ngón cái ngón trỏ hợp thành một cái vòng tròn lắc lắc, dùng khẩu hình cường điệu “Cái chén! Cái chén!”. Lâm Lệ nghi hoặc nhìn nhìn cô, lại ngờ ngàng gật đầu.

Khương Bách Vạn vì nhân cách vĩ đại học Lôi Phong(5) làm việc tốt của bản thân mà cảm động muốn khóc, lập tức mua ngay một số Cầu hai màu(6) tại quầy xổ số cạnh tòa nhà công ty.

(5) Lôi Phong: anh hùng thiếu niên, hi sinh vì giúp dập tắt hỏa hoạn

(6) Cầu hai màu: Xổ số bên Trung, hai quả cầu xanh, đỏ, có thể tự tìm hiểu sâu hơn nếu muốn, từ điển không có.

Đêm đó, Khương Bách Vạn nhận được điện thoại của Lâm Lệ, nói là vô cùng cảm tạ đã nhắc nhở, cô ấy cũng phát hiện Ninh tổng đưa cái chén là đầu thái quý giá Thành Hoá, đã trúng tuyển. Nghe nói ứng viên phỏng vấn cuối cùng không qua được, hai cô cùng trở thành kỹ thuật viên giám định đồ cổ của công ty cầm đồ Đạt Thông.

Khi có kết quả mở thưởng Cầu hai màu, mấy số Khương Bách Vạn chọn đều thuận lợi tránh được các số trúng giải, năm đồng cũng không trúng nổi.

Mẹ Khương đưa túi rác cho cô, thờ ơ nói, “Một người cả đời có thể kiếm bao nhiêu tiền là ổn, bố mẹ chỉ có thể ký thác nguyện vọng tốt đẹp nhất lên tên của con thôi.”

Mẹ thân yêu ơi, khi mẹ hình dung nhà chúng ta không có tiền, có thể uyển chuyển một chút hay không?

Khương Bách Vạn ủ rũ xuống lầu đồ rác, gặp hàng xóm Hồ Tế Tế mới từ tòa soạn báo trở về, rõ ràng mỗi ngày đều đi sớm về trễ đón nam thần cùng đi làm, mới mấy ngày không gặp, hình như nó lại béo hơn. Nó thấy Khương Bách Vạn liền vui vẻ, nói mình vừa mới muốn bắt đầu giảm béo, cho nên mua một lọ kem giảm mỡ, còn rộng rãi đem son môi dùng thử cho Khương Bách Vạn, tuyên bố loại kem này có hiệu quả giảm béo cao ra sao sẽ gây ra sao.

Bách Vạn thu được lễ vật phần hận ném xô số xuống, mời Bé Mập đi quán ăn nhỏ gần đó ăn đồ nướng, sau khi nói mấy việc vặt vãnh gần đây của bản thân, liền bị nó cười nhạo: “Năm đó toàn ban chúng ta có 50 đứa, tuyển 20 đứa làm bồ tót để nhảy mầy cũng chả lọt vào được, tao tốt xấu gì cũng được diễn vai con bò. Xác suất xô số còn nhỏ hơn so với cái kia, đời này mầy cũng đừng mơ tưởng gì nữa.”

Khương Bách Vạn vừa nghe liền bức mình, dùng chiếc đũa chọc cả tím nướng thành tổ ong, “Tao đã bảo bao nhiêu lần rồi, không phải không lọt vào được, giáo viên bảo tao diễn vai khăn choàng đồ đấu bò, tao không đồng ý!”

Hồ Tế Tế ăn mì căn nướng, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, “Mặt mầy lớn thế, không diễn khăn choàng thì diễn cái gì?”

“Mày cho là vì sao mình mới phải diễn vai con bò hả?”

“Bởi vì tao rất khỏe, kiên cường mạnh mẽ.”

“Là vì thể trọng được không?”

Hai người cười nhạo đối phương qua lại cũng không phải lần một lần hai, Bé Mập Tế tuy rằng tròn vo, nhưng lại có khuôn mặt trứng ngỗng, Khương Bách Vạn gầy hơn nó, khổ nỗi lại có khuôn mặt to tròn, gầy thì gầy ngực, béo thì béo mặt. Kề tằm lạng người nửa cân.

Về nhà sau khi ăn xong đồ nướng, Khương Bách Vạn nhận được mail thông báo từ bộ phận tuyển dụng của công ty cầm đồ Đạt Thông, mời cô thứ hai tuần sau đến bộ phận giám định báo danh, bên cạnh đó cần chuẩn bị đầy đủ sơ yếu lý lịch cá nhân cùng giấy chứng nhận chứng minh tài liệu các thứ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên

Ngày đầu tiên đi làm, Khương Bách Vạn quần áo khoác thật dày ra khỏi nhà từ sớm, mua một cái bánh trứng trứng, cho thêm hai quả trứng, một miếng chân giò hun khói, xe buýt tới nơi thì cũng vừa ăn xong. Hàng ven đường ăn ngon hơn gấp trăm lần so với đồ ăn trong quán cơm trang hoàng đẹp đẽ, nó ngon không chỉ vì lợi ích kinh tế thiết thực, mà còn ở chỗ so với sự bày biện sang trọng, khi ăn nó còn cho bạn hiểu nhiều điều, ngộ ra rằng mình sống cũng chỉ vì một miếng ăn nóng hôi hổi này thôi.

Trên xe rất chật chội, Khương Bách Vạn đứng ở vị trí gần cửa sổ, gió lạnh thổi khiến chớp mũi cô ê ẩm. Dù thế, cô vẫn như đi vào cõi mộng, nhớ tới Trang Ký Khiếu đã chôn dấu tận đáy lòng.

Trang Ký Khiếu là người quản lý thư viện ở đại học N, hai năm trước khi Khương Bách Vạn đi mượn sách liền nhất kiến chung tình với người ta. Cô đã quên mất mình làm cách nào để tìm được QQ của anh ấy, hai người câu được câu chăng tán gẫu. Khương Bách Vạn mặc dù không thổ lộ, nhưng mắt không mù đều nhìn ra được cô thích Trang Ký Khiếu vô cùng.

Nhan Miêu Miêu từng nói, ngay lần đầu gặp nhau Khương Bách Vạn đã bị Trang Ký Khiếu hút hồn, không thể thích người khác được nữa, càng đừng nói tới việc tìm bạn trai. Mà Khương Bách Vạn lại cho rằng mình có thể "cá muối lật mình"(1) tóm được nam thần, bởi vậy anh ta kêu cô làm cái gì, cô liền ba chân bốn cẳng chạy đi. Đêm đó nghe Bé Mập Tế nói mình vì theo đuổi nam thần, mỗi ngày đều đi đưa đồ ăn sáng. Đừng nói là đưa đồ ăn sáng, cô còn bắt chấp phong ba bão táp đem đủ tới cho Trang Ký Khiếu, nửa đêm còn đi mua thuốc cảm cho bạn gái thay anh ta. Hai năm đó cô dùng hành động thực tế của mình, để khắc sâu vào lòng thế nhân cái gì gọi là... lớp xe dự phòng.

(1) Cá muối lật mình: cá muối là cá chết rồi, chết rồi thì không thể gãy đập gì nữa nên thành ngữ này có nghĩa là tạo nên kì tích.

Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng hiểu ra không phải con cá muối nào cũng có cơ hội lật mình, tiếp tục làm vậy sẽ không có kết quả tốt, cho nên cố gắng không liên lạc với Trang Ký Khiếu nữa. Nhưng mà mỗi lần anh ta nói một câu với cô, trái tim của cô liền đập thình thịch không ngừng, anh ta nhờ cô làm chuyện gì, cô vẫn sẽ như điên như dại đi làm.

Khương Bách Vạn cảm thấy, mình nên đi xem mắt, rồi hẹn hò với một người đàn ông không tệ, như vậy là có thể có mới nói cũ quên Trang Ký Khiếu

đến chín tầng mây.

Lá cây ngô đồng Pháp hai bên đường đã trụi hết, nước sơn phòng sâu hại màu trắng quét cao đến đầu người, đầu đường ồn ã, náo nhiệt, mọi người đều ngược xuôi vì tương lai. Nắng sớm chiếu rọi lên bảng hiệu “Cầm đồ Đạt Thông” thật lớn, nhân viên thụ lý ở tiền sảnh tất bật làm việc, lau tủ thủy tinh, mặc đồng phục chỉnh tề, dung mạo đẹp đẽ.

Lâm Lệ còn tới sớm hơn cô, thấy cô chậm rãi đi vào bộ phận giám định tài sản, liền đứng lên chào hỏi cô, miệng vẫn liên tục nói cảm ơn. Đợi các đồng nghiệp đều đến đông đủ, trưởng bộ phận Nguyễn Hào liền nói muốn mở một cuộc họp nhỏ.

Bộ phận giám định tài sản tính cả hai cô thì có tổng cộng mười người, Nguyễn Hào ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, toàn bộ các hạng mục ký kết, giá trị lợi nhuận hiện thời, giá cả và cách thức thanh toán đều phải có sự xét duyệt của ông ấy, phó giám đốc Thường Khải chịu trách nhiệm quản lý đánh giá tài sản phi vật chất, phó giám đốc Tiền Phú Đa chịu trách nhiệm quản lý và đánh giá tài sản vật chất cùng bất động sản vắng hợp. Hai người mới tới nên đương nhiên không biết, Tiền Phú Đa chính là kẻ đã dùng một món đồ cổ giả cuôm số tiền hơn ba trăm vạn chạy trốn.

Trong cuộc họp nhỏ, Khương Bách Vạn nghe nói ngoại trừ làm công việc chính là kỹ thuật viên giám định đồ cổ, hai cô còn phải phụ trách viết báo cáo đánh giá, kiểm kê hàng xuất nhập kho và các việc vặt vãnh như đóng tài liệu. Từ xưa đến nay, người mới nhậm chức đều phải thế.

Các đồng nghiệp đều rất tốt bụng, nhiệt tình, Nguyễn Hào lại không ra vẻ cấp trên tự cao tự đại, đích thân giúp hai cô sửa sang lại phần bàn làm việc, bố trí dây cáp, những món đồ như bút hoặc vở bị thiếu, đều lấy từ trong ngăn kéo của mình chuẩn bị trước cho bọn cô, chân thành vỗ vai Khương Bách Vạn mà nói, sau khi làm việc chính thức tiền lương sẽ khá hơn, biểu hiện tốt nhé.

Khương Bách Vạn cảm thán, tư chất nhân viên công ty con của tập đoàn tài chính lớn quả là cao mà.

“Buổi chiều còn có cuộc họp, toàn bộ nhân viên đều phải tham gia, tại phòng họp lớn.” Trước khi tan việc buổi sáng, Nguyễn Hào thông báo với mọi người, “Ninh tổng yêu cầu nhân viên mới của các bộ phận tới nữa, cậu ấy muốn chính thức ra mắt mọi người.”

Khương Bách Vạn không khỏi nghi hoặc, công ty thành lập đã ba năm, chẳng lẽ Ninh tổng còn chưa chính thức gặp mặt mọi người?

Âm thanh bàn tán của các đồng nghiệp khiến cô biết được một tin tức -- hóa ra “Ninh tổng” trong cuộc phỏng vấn của cô là chú nhỏ của Ninh Nhất Kiệm, tổng giám đốc Ninh Hành của công ty sản xuất dược Ngự Thông. Ninh Nhất Kiệm ngoài ý muốn bị thương nằm viện, có khả năng phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.

Đối với công ty sắt thép Ngự Thông đang hưng thịnh thì dân đen không có quá nhiều hiểu biết, nhưng công ty sản xuất dược Ngự Thông lại nghe nhiều nên quen. Một viên thuốc giải nhiệt, bảo vệ gan Kỳ Hoàng Trọng Cảnh của xưởng sản xuất dược Ngự Thông có giá bán tới 300 đồng, một hộp chỉ có mười viên, mà vẫn cung không đủ cầu; Gần đây nhất, kỹ thuật bào chế loại thuốc đặc hiệu tiêu diệt tế bào ung thư tuyến tụy do nhóm chuyên gia trường đại học nghiên cứu được công ty sản xuất dược Ngự Thông chi 250 triệu thu mua, dự tính nghiên cứu trong vòng ba năm sẽ đưa ra thị trường.

Khương Bách Vạn chép miệng, có chút đăm chiêu -- hóa ra người nợ không phải là cháu trai, mà là chủ xưởng.

Nhân viên công ty cầm đồ Đạt Thông khoảng chừng sáu mươi mấy người, trong một tiếng nghỉ trưa, một vài người mang theo hộp tiện lợi, số khác đều tự đi kiếm cơm. Ở gần công ty, Khương Bách Vạn thuận lợi tìm được một quán ăn trong chuỗi ẩm thực lớn trải rộng cả nước -- đồ ăn nhẹ huyện Sa, bước vào lớn giọng hô: “Chú quán! Cho một suất ăn 2B!”

2B là suất ăn kinh điển của đồ ăn nhẹ huyện Sa, tức là mì sợi cho thêm hoành thánh. Mì hoành thánh phía nam rưới xì dầu, đậu phộng, hành lá, thơm phưng phức, sau khi trộn đều phải nhanh chóng ăn hết, nếu không sẽ dễ bị dính thành một cục; Hoành thánh, ở vùng nam bộ Phúc Kiến gọi là há cảo, phía bắc thường gọi là hủn đồn. Nhân hoành thánh chính tông của huyện Sa không giống những nơi khác, thịt heo sống dùng chày đập nhuyễn, thêm tinh bột ngô tạo thành nhân, sau khi nấu chín gói hoành thánh thì thêm nước dùng xương heo, cần là tan, đó là món Khương Bách Vạn khoái nhất. Ngoại trừ món này, bánh lá liễu hấp, soup đậu hủ nóng, bánh khoai sọ, xiu mại huyện Sa,... đều là những đại mỹ vị của đồ ăn nhẹ huyện Sa. Nhưng mà, các món ăn của đồ ăn nhẹ huyện Sa rất phong phú, nếu muốn ăn đồ chính tông, thì phải đến nội thành huyện Sa. Có một loại đồ chấm tên xì dầu đậu đen chỉ nơi này mới có. Xiu mại, bánh bột mì hành chấm xì dầu đậu đen, mới có thể trở thành một mỹ vị đẳng cấp.

Nhưng mà, quán ăn nhẹ huyện Sa này còn có mì qua cầu Vân Nam, cơm tay cầm Quảng Đông thậm chí là mì thịt bò California U.S.A là thế quái nào?

Khương Bách Vạn ăn uống no say thì trở về công ty, đang định nằm xuống bàn làm việc nghỉ một lát, Nguyễn Hào liền gọi điện thoại đến, nói tổng giám đốc Ninh lấy danh nghĩa bản thân phân phát cho mỗi người một hộp quýt làm lễ ra mắt, bây giờ mọi người đều đi ra ngoài ăn cơm, nhờ cô cùng Lâm Lệ chuyển quýt đến cửa phòng họp.

Quýt được vận chuyển từ xe tải đến dưới gara, mà phòng họp lớn của Đạt Thông nằm ở tầng mười của tòa nhà văn phòng, may mà có thang máy. Khương Bách Vạn cùng Lâm Lệ một lần chỉ có thể chuyển hai thùng, tốc độ rất chậm. Lâm Lệ suy nghĩ, nói: “Không bằng như vậy đi, chúng ta phân công lại, cậu đưa quýt từ trên xe xuống dưới, lại chuyển đến thang máy, tớ ở tầng mười chờ, chuyển quýt từ thang máy tới phòng họp.”

“Được.” Khương Bách Vạn đồng ý, hi hục khiến quýt từ xe xuống.

Gara dưới lòng đất rất ngột ngạt, khi cô đang đầu đầy mồ hôi khiến hai thùng quýt tới thang máy, thì nghe thấy cách đó không xa vang lên hai tiếng còi ô tô, cô nhanh chân tránh ra, chỉ thấy một chiếc ô tô màu trắng nhìn cũng không tệ lướt qua người.

Dân chúng nhỏ bé Khương Bách Vạn chưa thấu cảnh đời, cái xe mà cô cho là “nhìn cũng không tệ” ấy là Porsche Panamera(2).

(2) Porsche: hãng xe thể thao hạng sang của Đức

Xe dừng lại đúng ngay vị trí đỗ, sau khi Ninh Hành xuống xe liền lấy chiếc áo khoác dài nhưng cừu dệt pha màu lam từ ghế phó lái ra, khoác lên cánh tay, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Khương Bách Vạn.

Lần này không mang đuôi ngựa giả nữa, cái đuôi ngựa thật buộc thấp lỏng lẻo. Mặc một chiếc áo măng tô, tay áo vén đến khuỷu, làn da trên cánh tay rất trắng, ma sát tạo thành vết hồng.

“Chào tổng giám đốc Ninh!” Mặt kệ là thờ hồng học, gặp được Boss, Khương Bách Vạn vẫn phải nịnh bợ khom lưng cúi đầu, trong lòng lại nghĩ, nhà tư bản độc ác thì tặng cái quýt tốt đẹp gì, sao không tặng anh đào nhập khẩu đi, mỗi người một hộp nhỏ, tôi chuyển một lần là được rồi.

“Xin chào, vất vả nhì.” Ninh Hành mỉm cười nói, “Có mệt không?”

Khương Bách Vạn lắc đầu, “Không mệt, tôi không mệt!” Điều bộ khi nói câu này, giống như là đang nói “Không hẹn, chứ à chúng ta không hẹn.”(3)

(3) Câu nói hot trên mạng, xuất hiện do ngày càng có nhiều trường hợp đàn ông lạ và các ông chú mượn cớ hẹn hò để quấy rối tình dục. Câu nói này thường dùng để chọc ghẹo trên mạng, không được xem là quá nghiêm túc.

Ninh Hành cong khoe môi, nhìn qua không có ý gì tốt, bỗng nhiên lấy di động ra, gọi một cuộc, “Thư kí Tần, quýt đã đến rồi, còn có mấy thùng sầu riêng nữa, kêu họ mau một chút.”

“Hả?” Khương Bách Vạn không khỏi hoảng hốt la lên, “Còn... Còn có sầu riêng?”

Ninh Hành nhét điện thoại vào túi quần, tay liền thuận thế dứt ở bên trong, nhàn rỗi đứng trước mặt Khương Bách Vạn, khuôn mặt tuấn tú, mắt mày như họa, mặc một bộ tây trang doanh nhân Burberry màu đen nhìn cao ráo và khôi ngô như người mẫu trên bìa tạp chí. Không biết anh có nhìn thấu sự phi báng trong bụng Khương Bách Vạn không, đúng lúc này, khi Khương Bách Vạn nghĩ tới anh đào, thì anh lại nghĩ đến sầu riêng là vì sao?

Kỳ thật ngay từ đầu Ninh Hành nghĩ đến là mít.

Song, Khương Bách Vạn không có tâm trạng đâu mà thưởng thức phong độ của Ninh Hành nữa, cô không thể tưởng tượng được cảnh mình mỗi tay ôm một cái sầu riêng chuyển đến thang máy, phê thật. Cô nuốt nước bọt, đặt hai thùng quýt xuống, lau một phen mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, dối trá nói: “Tổng giám đốc Ninh thật sự là ra tay hào phóng, tôi thấy đi theo ngài thì sẽ có tương lai tốt đẹp ạ.”

Ninh Hành mỉm cười, đi tiếp. Khương Bách Vạn thờ dài một hơi, ôm hai thùng quýt lên, kẻ đi phía trước bỗng nhiên đứng im, xoay người lại, động tác như cõn nút tay áo, “Một mình cô chuyển rất vất vả, không bằng...”

Định giúp tôi chuyển sao? Xem ra anh còn có chút lương tâm! “Tổng giám đốc Ninh, vậy...” Khương Bách Vạn vừa muốn mở miệng khách sáo một chút, thì nghe anh ta nói: “Nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lại chuyển tiếp.” Dứt lời, liền bước đi.

Đi luôn hả?!!

Khương Bách Vạn trở mắt nhìn anh ta tiến vào một cái thang máy khác, cửa chậm rãi khép lại, thẳng lên tầng mười.

“Khó nạn!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục chuyển quýt, nghĩ đến còn có mấy thùng sầu riêng, liền cảm giác sâu sắc công việc không dễ dàng.

Ninh Hành ra khỏi thang máy, Lâm Lệ đang chuyển quýt từ một cái thang máy khác thấy anh liền nhanh chóng đứng thẳng chào hỏi, “Chào ngài tổng giám đốc Ninh!” Anh lịch sự vuốt cằm mỉm cười, liền bước tới văn phòng tổng giám đốc đối diện phòng họp.

Thường Khải cùng vài đồng nghiệp khác trong bộ phận hành chính tham gia bố trí phòng họp đang ra ngoài lấy nước nóng, vừa lúc thấy Lâm Lệ chuyển thùng, “Tiểu Lâm, vất vả rồi, nhiều như thế mà một mình cô khiến sao? Cái cô... Tiểu Khương đâu? Chạy đâu mất rồi?”

Lâm Lệ dùng tay áo quạt trán, cười lắc đầu, “Không biết nữa ạ.”

Ninh Hành đứng ở cửa văn phòng đang muốn quẹt thẻ đi vào thì dừng tay một lát, liếc Lâm Lệ một cái, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

Tần Khả Kiều thấy Ninh Hành, khẩn trương gõ cửa đi vào, “Tổng giám đốc Ninh, ngài vừa nói với tôi là sầu riêng... Tôi nhớ rõ ngày hôm qua ngài không có nói là muốn lấy, hiện tại siêu thị hoa quả bên kia nhất thời không nhập nhiều sầu riêng đến thế, ngài xem...”

“Tôi có nói muốn chia sầu riêng sao?” Ninh Hành quăng lại một câu. Người nào đó ở dưới hầm để xe mồ hôi đầm đìa làm việc cực nhọc, bây giờ chắc còn ngốc nghếch đứng chờ chuyển sầu riêng. “Phải người xuống gara chuyển quýt đi, về sau loại việc nặng này không cần giao cho nữ nhân viên mới tới.”

“À... Vâng.” Tần Khả Kiều không rõ lý do gật gật đầu đi ra ngoài. Lời này của tổng giám đốc Ninh có ý là đừng bắt nạt người mới hay là đừng cho nhân viên nữ làm công việc chân tay? Hay là, còn có hàm nghĩa gì khác?

Haizz, thôi khỏi cần đoán, tâm tư của vị tổng giám đốc Ninh này so với vị tổng giám đốc Ninh đang ở trong viện dưỡng lão kia còn thâm trầm hơn, muốn đoán cũng không được.

Ninh Hành rút một tờ nhật báo tóm tắt tình hình tài chính và kinh tế từ cặp công văn, đối thủ lâu năm là sản xuất dược Bảo Năng cạnh tranh thất bại trước sản xuất dược Ngự Thông ở mảng kỹ thuật tân dược gần đây bị dính tin đồn bại lộ việc làm ăn đút lót, hiện tại đang rao bán dây chuyền sản xuất bán tự động cùng một số nhà xưởng để bù lỗ và thanh toán lãi suất năm nay. Con trai độc nhất của ông tổng Bảo Quốc Thắng - Bảo Dục Tường có tiếng là phá gia chi tử, ở nước ngoài du học thì ăn chơi đàng điếm, sau khi về nước thì chơi bời lêu lổng, phương diện làm ăn không biết nữa chữ, ở Macao thua rất nhiều tiền, vụng trộm bán vài món đồ có giá trị trong nhà, gần đây đồn đãi cậu ta có một bình gốm xanh đời Ung Chính nhà Thanh nóng lòng muốn tung ra, chờ bán đầu giá không kịp, muốn tìm một tiệm cầm đồ để thế chấp.

Đương nhiên, Bảo Quốc Thắng cũng không phải hạng tốt lành gì, có tin đồn là bên ngoài nữ nhân không ít, có con riêng hay không cũng chưa biết, vậy mà một chút cảm giác nguy cơ tên Bảo Dục Tường này cũng không có.

Đã đến giờ họp, Ninh Hành gấp tờ báo đặt ở một bên, bước ra khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kẹo bạc hà

Trong góc phòng họp có đặt cả phê hòa tan và hồng trà túi lọc tự phục vụ, nhiệt độ điều hòa ấm áp vừa phải. Khương Bách Vạn đột nhiên được đặc xá không cần chuyển thùng nữa thì liền cởi áo khoác ra, vén tay áo lên, ngồi ở hàng cuối cầm bình tu như trà, còn không quên đem bình nước của Lâm Lệ đến, phao trà ngon chờ cô ta.

Lâm Lệ rửa mặt trong toilet xong liền đi vào, thấy trong bình của mình đã có đầy trà nóng, vội vàng nói lời cảm tạ Khương Bách Vạn. Bách Vạn rất hào sảng, “Cảm tạ cái gì, đều là người một nhà cả.”

Người ở bộ phận phục vụ quản lý tài sản, bộ phận tiêu thụ, bộ phận giải đáp khiếu nại, bộ phận tài vụ và kế toán, bộ phận pháp vụ và bộ phận kinh doanh đều lục tục đến đông đủ, khi phó giám đốc Thường Khải ở bộ phận đánh giá đi ngang qua người cô thì hơi châm chọc nói một câu “Tiểu Khương, mới đến ấy hả?” Khương Bách Vạn rất cảnh giác, nhìn đồng hồ, rõ ràng mình không có muộn mà. Cô quy hết mọi việc là do thần kinh mình quá nhạy cảm.

Không lâu sau, tổng giám đốc Ninh Hành cũng đến.

Bởi vì công việc của công ty sản xuất dược Ngự Thông không thể ly khai khỏi Ninh Hành, từ khi anh tiếp nhận Đạt Thông tới nay, số lần xuất hiện cũng không nhiều, rất nhiều nhân viên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh. Khương Bách Vạn nghe thấy một trận âm thanh nghị luận, đại để là nói đáng về Ninh Hành rất tuần tú, so với chính chủ công ty là Ninh Nhất Kiệm còn thêm vài phần từng trải, nhưng không gần gũi như Ninh Nhất Kiệm, nhìn qua có vẻ khó gần.

Khương Bách Vạn nghĩ, soái ca vốn chỉ thích họp nhìn từ xa, ví như Trang Ký Khiếu.

Ninh Hành điều chỉnh microphone, hắng giọng. “Buổi chiều tốt lành.” Giọng nói của anh giàu từ tính, nghe rất êm tai, “Thân thể Nhất Kiệm chưa khôi phục, tôi sẽ tạm thời tiếp nhận công tác đầu tư, quyết sách công việc của Đạt Thông. Chắc hẳn mọi người đều biết công ty sản xuất dược Ngự Thông mới là “trận địa” của tôi, hội nghị quản lý ngành mỗi chiều hàng tuần, tôi nhất định sẽ tham dự, thời gian còn lại công việc thường ngày sẽ do phó giám đốc Thẩm Bác Vân quản lý. Đương nhiên, gặp case lớn tôi cũng sẽ trực tiếp tham gia.”

Anh đứng lên viết một chuỗi số di động trên bảng trắng, “Các vị đồng nghiệp có việc gì quan trọng hãy lập tức báo, hoặc là gặp khó khăn lớn nào, có thể liên hệ tôi.”

Nói cách khác, không có việc lớn thì đừng quấy rầy.

Thấy Lâm Lệ rất nghiêm chỉnh nhập dãy số điện thoại của Ninh Hành vào di động, Khương Bách Vạn lơ đãng, ngồi im bất động, cô cho rằng loại nhai nhép như mình thì có việc gì lớn mà liên hệ với đại boss Ninh.

Toàn bộ phòng họp quanh Khương Bách Vạn náo loạn lên, ánh mắt của Ninh Hành liền tự nhiên dừng lại trên mặt cô. Cô vừa ngược mắt, hai người liền mắt to trừng mắt nhỏ, rất giống khi đi học không nghe giảng thì bị túm cổ. Cô nhanh chóng cúi đầu tận lực bắt chước mọi người đùa nghịch di động, vốn định vụng trộm kiểm tra weibo, lại phát hiện không có wifi. Sau này mới biết được, thẳng cha Ninh Hành có một thói quen đáng sợ, vừa vào họp liền ra lệnh cho khu kỹ thuật internet tắt đường truyền vô tuyến.

Cần dùng loại phương thức hiếm ác này mới có thể giữ chân khán giả thì cũng chả phải là diễn viên giỏi!

Ninh Hành lắng lặn thu hồi ánh mắt khỏi người Khương Bách Vạn.

Sau khi tan họp, Khương Bách Vạn ôm một thùng quýt đi, trên đường vô cùng khó hiểu hỏi Tần Khả Kiêu: “Tần mỹ nữ, không phải nghe nói còn phải phát sầu riêng sao?”

“Hình như là... Không phát nữa.” Tần Khả Kiều giật mình, chẳng lẽ Ninh tổng thật sự có nói muốn phát sầu riêng mà mình quên sao?

Khương Bách Vạn nghi hoặc một lúc, bỗng nhiên sáng tỏ-- rõ ràng là Ninh Hành đùa giỡn cô. Hừ, nếu không biết vì sao vài đồng nghiệp nam lại đến giúp cô chuyển quầy, khẳng định cô sẽ còn ngây ngô ở gara chờ chuyển sầu riêng.

Vì sao trên thế giới này lại có loại người âm hiểm đến thế.

Đang nghĩ, màn hình di động liên sáng lên, Trang Ký Khiếu gửi đến một tin.

“Mấy quyển sách của em đến kỳ hạn rồi, rảnh thì đến trả. Luận văn viết xong chưa?”

Thật sự là xong đời, vèn vèn có một câu, trái tim của Khương Bách Vạn liên hạnh phúc như kẹo bạc hà rơi vào Coca, cuộn cuộn trào bọt như muốn nổ tung. Mỗi lần nhận được tin nhắn của Trang Ký Khiếu, cô sẽ tựa như con chó thấy chủ cho đồ ăn. Bàn tay cô nắm chặt rồi thả lỏng, thả lỏng rồi lại nắm chặt, bình ổn cảm xúc ba đào(1) mãnh liệt của mình.

(1) Ba đào: sóng to; trong câu này để chỉ cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

“Luận văn gần xong rồi, nhưng phỏng chừng còn phải sửa thêm vài chỗ. Em sẽ xếp thời gian trở về trường trả sách.” Cô tận lực khôi phục sự bình ổn.

“Được. Đến thì call anh.”

Khương Bách Vạn nhin xuống, không quay về, nếu không cô sẽ như con chó mặt xệ quỳ liếm nam thần. Lại phải nói, Khương Bách Vạn còn chưa từng lộ mặt mộc trước Trang Ký Khiếu, anh ta cũng nhiều lần khen đáng về cô đẹp mắt, chỉ có Nhan Miêu Miêu là không chút khách khí nói với cô: “Đó là một loại thủ đoạn của anh ta để quyến rũ mày, chỉ có bạn bè thực sự mới có thể huych tẹt ra là mặt của mày tựa như cái đĩa, hơn nữa là loại đĩa cỡ đại chứa cả đa bảo nữa.”

(2) Cá đa bảo: còn có tên là cá bon Turbot, một loại cá thân dẹt, kích thước khá to.

Lúc đang ngẩn người, di động lại rung lên, là một dãy số lạ. Khương Bách Vạn hoàn hồn, “Alo, ai đấy?”

“Đến chỗ tôi một chuyến.”

“Ngài là?”

Ở đầu kia điện thoại, Ninh Hành liền hiểu ra, quả nhiên là cô không lưu phương thức liên hệ của anh.

“Alô? Ngài là ai đấy?” Khương Bách Vạn lại hỏi, thấy nửa ngày mà đối phương không ho he gì, muốn cúp máy, liền dời di động khỏi tai, nói thầm một câu “Tên bệnh thần kinh nào thế...”.

Sau "tên đàn ông nhảm chán quái gở", Ninh Hành lại bị chụp mũ cái danh hiệu quang vinh là “bệnh thần kinh”, việc này ở trong tập đoàn Ngự Thông là không thể tưởng tượng nổi.

Khương Bách Vạn vẫn hồn nhiên không biết, cùng Lâm Lệ đến kho kiểm kê mấy vật phẩm quý. Trong số đồ vật này, có món là cầm tam thời, có món là cầm đứt, phân thành hai gian. Rất nhiều cường hào có việc phải xuất ngoại, sợ bảo bối trong nhà (chủ yếu là đồ cổ, các loại tranh chữ của danh nhân) bị trộm đi hoặc là hư hao, nên đem đến công ty cầm đồ cầm cố tạm thời để gọi lại, sau khi trở về sẽ lập tức thu hồi. Cũng có một số do chi tiêu không hợp lý, không thể không cầm đứt. Trong các món cầm đứt thì trang sức chiếm đa số, bởi vì đồ cổ có không gian tăng giá lớn, cơ bản không có người nguyện ý cầm đứt.

Trong số đồ cầm đứt, Khương Bách Vạn phát hiện một cái bình Càn Long hoa văn mặt thú sống có tai xung quanh, sau khi cùng Lâm Lệ đeo bao tay xem xét qua, đều nhận thấy đây là hàng giả. Lâm Lệ tra xét định giá cùng hóa đơn chuyển khoản, giá cái bình sinh động có tai xung quanh này tới 310 vạn.

Cả hai cô đều không biết, đây là món đồ giả tên Tiền Phú Đa đã dùng để lừa tiền chạy trốn.

“Nếu đây là đồ Càn Long thật, thì rất có giá trị đó.” Khương Bách Vạn nâng cái bình có tai lên, “Đáng tiếc lại là giả.”

“Hay là báo với Ninh tổng việc này đi? Dù gì cũng dính dáng đến vài trăm vạn.” Lâm Lệ cau mày, bộ dáng có vẻ sợ hãi, “Hiện giờ hai chúng ta là kỹ thuật viên giám định đồ cổ, trong kho có đồ giả thì phải báo lại.”

“Cũng đúng...” Lòng Khương Bách Vạn buồn phiền, vừa đến không mấy ngày liền gặp chuyện như vậy.

Lâm Lệ rút vai, “Tớ không dám nói chuyện với Ninh tổng đâu, anh ta rất nghiêm khắc. Không thì tớ tới báo với quản lý Nguyễn của chúng ta, còn cậu đến chỗ Ninh tổng báo một tiếng được không?”

“Tớ cũng không dám nói chuyện với Ninh tổng.” Khương Bách Vạn cũng rút vai.

Một bóng dáng yếu đuối dựa vào cửa, gõ gõ, “Tiểu Khương, Ninh tổng gọi cô đi qua đó.”

Người đến là Tần Khả Kiều.

Lâm Lệ nói khẽ với Khương Bách Vạn: “Vậy là cậu có thể thuận tiện báo cáo chuyện đồ giả rồi.”

Lần thứ hai Khương Bách Vạn đi vào văn phòng tổng giám đốc, sợ Ninh Hành lại lấy món đồ cổ gì đó rồi châm trà cho mình, cô vừa bước vào liền tiến tới trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Ninh Hành ngồi ở sau bàn công tác rộng rãi, liếc mắt nhìn mặt Khương Bách Vạn một cái, tóc cô rối lên nhìn rất mắc cười.

Cô không hề mập, cái khuôn mặt thịt tròn tròn lại khiến cho người ta muốn lấy tay nhéo mạnh.

“Ngồi đi.” Anh vẫn dùng câu nói đó.

Khương Bách Vạn quan sát trái phải, đây không phải phòng tiếp khách, đến một cái ghế cũng không có. Cô giả dối gật đầu cười, hi hục kéo một cái ghế nặng nề từ phòng tiếp khách tới ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc của anh, cảm giác giống như là đang bị thẩm vấn.

“Chuyên môn của tôi là kiến trúc sư.” Ninh Hành mở miệng.

Khương Bách Vạn nghi hoặc nhìn anh, nghĩ rằng, anh xuất thân học chuyên môn nào thì có quan hệ gì với tôi, cũng chẳng phải là thân thiết gì.

Ngón trở mảnh dài của Ninh Hành gõ nhịp trên mặt bàn, “Khác nghề như cách núi, đối với tranh chữ và đồ cổ tôi không biết gì cả, hứng thú không lớn. Cho nên, xin hỏi giá trị của lọ sứ men xanh đời Ung Chính nhà Thanh như thế nào?”

“Rất đắt.” Khương Bách Vạn nháy mắt mấy cái, trong con mắt của dân chúng nhỏ bé, giá trị được chia làm ba loại -- “Tôi mua được”, “Hiện giờ tôi không mua được” Và “Cả đời tôi không mua nổi”, trong đó, loại cuối cùng bị bọn họ chuyển thành “Rất đắt”.

“‘Rất đắt’ là bao nhiêu?”

Khương Bách Vạn vân vê cằm, cố gắng nhớ lại, “Năm ngoái, giá bán một cái lọ sứ men xanh Ung Chính là 1.900 vạn.”

Ninh Hành nhíu mày, như đang tính toán, gật đầu, “Cô có thể đi ra ngoài.”

Mông Khương Bách Vạn còn chưa kịp nóng, lại đứng lên hi hục kéo ghế về phòng khách, trở về cười xòa nói: “Ninh tổng muốn trưng cầu giá thì gọi một cuộc hỏi tôi là được rồi, gọi tôi đến lại khiến anh chờ lâu như thế. Vừa rồi tôi ở trong kho kiểm kê hàng hóa. Có một cái... Là đồ giả.”

Ninh Hành mỉm cười, “Ngồi xuống nói.”

Hoàng đế lại ban thưởng tọa, sớm biết thì đã không dời ghế đi rồi. Khương Bách Vạn đau khổ cười ha ha hi hục kéo ghế tới ngồi xuống, đang chuẩn bị tự thuật một phen quá trình phát hiện, chợt nghe anh ta hỏi --

“Càn Long hoa văn mặt thú sống có tai xung quanh hả?”

“Hóa ra ngài đã biết rồi?”

“Biết rồi.”

Khương Bách Vạn lặng lẽ kéo ghế dựa về, hôm nay cạn kiệt thể lực rồi.

Ninh Hành nhìn cô đi tới cửa, lại mở miệng nói: “Khương Bách Vạn, chuẩn bị tường tận tin tức bán đấu giá của lọ sứ men xanh Ung Chính, báo cáo cho tôi biết mức giá thấp nhất. Tìm hiểu qua quá trình bán đấu giá, tôi muốn lập hồ sơ cho các buổi đấu giá sắp tới. Mặt khác, qua vài ngày nữa cùng tôi tới một nơi, nhớ phải mang theo máy ảnh. Sau khi trở về có khả năng cô sẽ phải tăng ca.”

“Ồ.” Khương Bách Vạn có chút hoảng hốt gật đầu, cô không ngờ bỗng nhiên bị phân công mấy nhiệm vụ liền, lĩnh ngộ một chân lí mới rằng đến văn phòng tổng giám đốc cùng với tới văn phòng giáo sư chỉ đạo là giống nhau, đều nên mang theo giấy bút để ghi lại.

“Hy vọng lần sau tôi gọi điện cho cô, cô có thể nghe ra giọng của tôi.” Ninh Hành hắt hắt cằm, chỉ cửa, ý bảo cô có thể rút đi.

Tìm Khương Bách Vạn nảy lên, nhớ tới cú điện thoại kì quái vừa rồi bị mình cúp cái rụp.

Không thức thời ghi lại phương thức liên hệ với boss, là phi thường không sáng suốt, bởi vì bạn nghĩ mình không gọi cho anh ta, không đồng nghĩa với việc anh ta sẽ không gọi cho bạn. Sau khi Khương Bách Vạn rời khỏi đó, mặt trắng bệch tìm được số điện thoại lạ kia, may là vẫn còn đó, nghĩ anh chính là tổng giám đốc lớn, mà thân phận thật là lão đại của nhà máy sản xuất được Ngự Thông, liền cung kính nhập vào là -- “Chủ nhà máy bá đạo”.

Cô trở lại gian bàn làm việc của mình ghi lại nhiệm vụ được Ninh Hành giao cho, đang muốn tới kho tiếp tục kiểm kê hàng hóa, liền thấy Nguyễn Hào đi tới chỗ mình, theo sau là Lâm Lệ.

Khương Bách Vạn vội vàng chạy tới, Nguyễn Hào đứng ở hành lang giữa các gian bàn làm việc, giọng điệu nghiêm khắc nói với cô: “Tiểu Khương, cô vừa mới đi làm, rất việc có thể còn chưa biết. Công ty không giống trường học, chuyện gì cũng phải có quy củ. Cô phát hiện trong kho có đồ giả là có công, nhưng trước hết phải tới chỗ tôi báo cáo, chứ không phải là bảo tiểu Lâm tới tìm tôi, mà mình lại vượt cấp chạy đi nói cho tổng giám đốc.”

“Quản lý Nguyễn, không phải Bách Vạn muốn vượt cấp trình báo đâu, là vừa đúng lúc Ninh tổng kêu cô ấy tới văn phòng...” Lâm Lệ ở bên cạnh giải thích.

“Cô không cần nói nhiều!” Nguyễn Hào trừng mắt nhìn Lâm Lệ, “Chuyện đồ giả xảy ra trong kho là thế nào, tôi đã nói với cô rồi, lát nữa cô nói với tiểu Khương một câu thế này. Người trẻ tuổi làm việc không nên vội vã chỉ vì cái lợi trước mắt vậy đâu!” Dứt lời, ông ta phẩy tay áo bỏ đi.

Khương Bách Vạn có chút mù mờ, nhìn Lâm Lệ, phát hiện mắt cô ta đỏ hoe.

“Vừa rồi tớ báo cáo chuyện đồ giả với ông ấy, ông ấy nói tớ biết món đồ giả này là tiền phó giám đốc dùng để lừa tiền công ty. Hóa ra tiền phó tổng không phải nghi phép, mà là cuồn tiền chạy mất. Mọi người trong công ty đều biết đó là hàng giả”. Về mặt Lâm Lệ ấy nấy, nói: “Thế rồi, quản lý Nguyễn nghĩ cậu muốn làm loạn vượt cấp trình báo.”

“Tớ hiểu mà.” Khương Bách Vạn vỗ vai Lâm Lệ, “Là do tớ suy nghĩ không thấu đáo, quản lý Nguyễn nói đúng, cho dù chúng ta là người đầu tiên phát hiện đó là đồ giả, cũng chỉ có thể báo cáo theo thứ tự từng cấp. Trực tiếp nói với tổng giám đốc, làm cho quản lý Nguyễn khó xử. Liên lụy tới cậu rồi, xấu hổ quá.”

“Không có gì.” Lâm Lệ dụi mắt, “Đúng rồi, vừa rồi... Ninh tổng gọi cậu tới chỗ anh ta có chuyện gì thế? Có cần giúp gì không?”

“Anh ta có đồ gì đó muốn bán thì phải, tớ cũng không rõ lắm.” Khương Bách Vạn trả lời giữ kẽ.

Lâm Lệ gật đầu, đi làm việc khác. Khương Bách Vạn nhìn bóng lưng cô ta, cảm giác trần khiên trách vừa rồi có chút kì quái. Đề xuất cách báo cáo với Ninh tổng là Lâm Lệ, bảo cô tìm Ninh tổng cũng là Lâm Lệ. Cùng là báo cáo chuyện đồ cổ giả, Lâm Lệ thì tới chỗ Nguyễn Hào mà tại sao lại bảo cô tới chỗ Ninh tổng?

Khương Bách Vạn không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhắc nhở bản thân, sau này làm việc nhất định phải quan sát kĩ càng.

Đạo này khan truyện hay quá, tìm mãi mãi mới thấy được một bộ hay, bạn Tiểu Ốc Sên bên Thư Viện Ngôn Tình edit hay gì đâu, ta vừa mới đọc mấy chương đầu của bộ Khom Lưng là không dứt ra nổi, truyện cấu tứ chặt chẽ, nhân vật không bị atm, truyện dài nhưng viết không bị đuối tay. Các tình yêu nếu thích có thể qua đọc thử.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bánh kẹp thịt hầm*

*Bánh mì kẹp thịt hầm: Còn được biết với tên phiên âm là Rou Jia Mo, là một món ăn đường phố nổi tiếng của Trung Quốc

Đúng năm giờ chiều ngày thứ năm Khương Bách Vạn bận rộn mấy ngày cuối cùng cũng tan ca. Sở thư viện trường chín giờ đêm sẽ đóng cửa, mà chuyến xe 42 di chuyển giữa nội thành và trường học kết thúc lúc tám giờ rưỡi, cô quyết định không ăn cơm chiều mà đến trường luôn, dù sao... Trường học cũng có căn tin, còn vang danh là "Phổ học sinh tam đại tiêu xúng"-- bánh trắng trứng kẹp Sơn Đông, bánh tương hương Thổ Gia*, bánh mì kẹp thịt khô hầm Tây An. Không phục thì cãi lại đi! (Bánh nướng Võ Đại Lang kết hợp mỹ vị nổi bật Bát Bảo Sa, đậu phụ thái Trường Sa, bánh trứng trắng kẹp quẩy Thiên Tân chờ tỏ vẻ không phục đi!)

Đương nhiên, vì gặp Trang Ký Khiếu nên cô liền hèn hạ trốn ở toilet trang điểm lại. Bình thường đi làm chỉ thoa một lớp phấn mỏng, kẻ một chút eliner, bây giờ không những kẻ lông mày, đánh phấn mắt, còn son môi màu đỏ anh đào, khí sắc lập tức trở nên tươi tắn.

Ưu điểm của mặt to chính là trang điểm dễ hơn, có thể tận lực phát huy, mà nhược điểm chính là -- nhanh hết phấn.

Trên xe buýt trở về trường, Khương Bách Vạn dè dặt nhấn một tin cho Trang Ký Khiếu:

“Em trở về trường trả sách, anh đang ở đâu đấy?”

Trang Ký Khiếu: “Vẫn ở đây. Trả sách xong nếu em không ở lại trường, chờ anh tan tầm đưa em về nhà luôn.”

Khương Bách Vạn hít sâu một hơi, xe buýt chật chội dường như lập tức trở nên rộng rãi thoáng mát, ngay cả mấy thanh niên tóc đủ màu sắc dựng đứng lên trời đối diện ngồi lên chỗ chuyên dụng cho người già cũng đẹp trai chết người đến thế, tràn đầy một loại hơi thở thanh xuân ngang ngược ngu ngốc đến thế.

Kích động vọt về ký túc xá lấy cuốn sách, đến thư viện quả nhiên thấy Trang Ký Khiếu ngồi ở sau cửa chắn, trước mặt anh là một hàng rất dài những sinh viên đến trả sách, chủ yếu là nữ sinh. Anh mặc cái áo len mũ có hoa văn chữ cái, cả người tràn ngập tinh thần phấn chấn cùng ánh dương rực rỡ, đang cúi đầu dùng máy quét mã sách và tranh hoạt hình. Khi bàn ghi chép trên máy tính xuất hiện tên Khương Bách Vạn, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua, phát hiện cô đang cười mỉm đứng ở ngoài cửa chắn.

“Xếp hàng gì chứ? Khách sáo quá.” Anh cười nói, “Hôm nay đẹp lắm.”

Khen con gái xinh đẹp là biện pháp thông minh nhất để nói chuyện, chung đụng với họ, Trang Ký Khiếu am hiểu sâu đạo lý này.

Mặt Khương Bách Vạn đỏ lên, vừa trả sách xong liền chạy ù đi.

Cách thời điểm Trang Ký Khiếu tan tầm còn hai giờ nữa, Khương Bách Vạn dứt khoát trở lại ký túc xá. Hai đứa bạn cùng phòng đều đã ra ngoài, chỉ còn Mạch Kỳ Kỳ ở lại lên mạng. Hai người thì thầm trò chuyện trong chốc lát, Khương Bách Vạn thấy trên mặt bàn lộn xộn của Kỳ Kỳ có hai hộp thuốc bôi bôi trĩ.

“Mấy cả ngày chui rúc trong ký túc xá lên mạng, rốt cục thân cũng rước phải bệnh nan y rồi!” Khương Bách Vạn vui sướng khi người khác gặp họa dùng từ lung tung, cười ha ha.

“Trên mạng nói thuốc bôi trĩ hoàn toàn có thể thay thế kem dưỡng mắt, tao quẹt một cái, trừ việc mát lạnh quá ra, hiệu quả giữ ẩm cũng không tệ, tốt lắm mày ơi-” Kỳ Kỳ xoa người triển lãm hai mắt long lánh của mình, cặp mắt thâm quầng vì thức đêm không còn nữa.

“Thật á?” Sản phẩm cho da của Khương Bách Vạn luôn dùng mau hơn so với người khác nên lập tức nảy sinh hứng thú, ngay tức khắc cướp đồ từ chỗ Kỳ Kỳ, “Tao thử xem, không tốt thì sẽ trả lại cho mày.”

“Ác bá! Có mấy đồng thôi mà bản thân cũng không chịu đi mua!” Kỳ Kỳ nhăn nhó nói.

Ở ký túc xá đợi đến gần chín giờ, Khương Bách Vạn nhận được cuộc gọi của Trang Ký Khiếu, một bên tiếp điện thoại, một bên dùng thủ ngữ nói bye bye với Kỳ Kỳ. Ai ngờ, Trang Ký Khiếu nói: “Bách Vạn, ngại quá, anh nhất thời có việc không đi được, không thể tiễn em rồi.”

Khương Bách Vạn đã lao đến cuối hành lang liền dừng lại, cười khan vài tiếng, “... Không có gì, anh cứ bận việc của mình đi.”

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị cho leo cây.

Chuyến xe cuối cùng về nội thành đã đi rồi, đại học N cách nội thành 20 km, taxi cũng không thường chạy qua đây, bây giờ bắt xe không được. Tuyến xe điện ngầm K1 chạy đêm, trạm tàu điện ngầm cách trường học khoảng năm, sáu km, Khương Bách Vạn nghĩ, mình tự đi tới đó được, cũng không mất nhiều giờ lắm, sáng sớm ngày mai đỡ phải chen chúc trên chuyến 42, còn không chắc là chen được nữa.

Không phải nghệ thuật trong sáng đều có một lần phấn đấu quên mình tình yêu và một chuyến du lịch ngẫu hứng xách ba lô lên và đi như thế sao!

Khương Bách Vạn đơn độc đi trên con đường ngoài trường học, trong tay cầm một cái bánh mì kẹp thịt hầm phiến bản lậu Tây An, bên trong chẳng những có thịt, còn có trứng ngâm nước tương, đậu phụ khô và xúc xích. Bác trai cầm dao phay băm thịt vừa mới nhiệt tình hỏi cô có muốn làm người phát ngôn cho tiệm bánh mì kẹp thịt hầm phiến bản lậu nhà ông ấy không, Khương Bách Vạn cao ngạo cự tuyệt, thế không đáng gì với cái thứ tròn tròn đó.

Đèn đường mờ ảo, mấy con chó hoang lông dài đang chộp mắt, mèo cái hoang thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu. Lúc mười giờ, mới đi được một nửa lộ trình. Khương Bách Vạn bỗng nhiên có chút bị thương.

Anh vĩnh viễn không biết một người con gái vì thích anh mà âm thầm trả giá bao nhiêu, cô ấy có thể vì chờ anh tan tầm mà cuối cùng không thể không một mình đi hết quãng đường dài này, chịu đựng tịch mịch, cô đơn cùng gió bắc lạnh lạnh thổi qua.

Gần mười một giờ, Khương Bách Vạn cuối cùng đã thấy sân ga K1, an tâm thở phào-- sớm biết rằng đi đến nơi này mệt như vậy, vừa rồi nên mua thêm một cái bánh kẹp thịt hầm nữa.

Di động vang lên, nói thật, Khương Bách Vạn rất sợ Trang Ký Khiếu gọi tới nói anh lại rảnh, lại gọi cô trở về cổng trường.

Cũng may không phải anh. Mà là...

Chủ nhà máy bá đạo?!

Xui thế.

“Khương Bách Vạn, lập tức nộp báo cáo lịch sử bán đấu giá giao cô chuẩn bị lần trước cho tôi.”

“Trễ như thế Ninh tổng còn làm việc ạ?” Mũi Khương Bách Vạn bị gió lạnh thốc trúng sinh đau, nói chuyện mang theo giọng mũi.

Sự vất vả của chủ nhà máy bá đạo thì bọn tôm tép các cô nào có thể thể hiểu được. “Báo cáo có thể sẽ phải sử dụng vào ngày mai đấy.”

“Nhưng tôi không ở công ty, bây giờ cũng không có máy tính.”

“... Cô ở đâu?” Mọi người đừng nói nữa, giọng nói của chủ nhà máy bá đạo trong điện thoại thật sự rất êm tai.

“À...” Khương Bách Vạn nhìn chung quanh, tìm biển báo, “Đường Quang Minh, trạm thu gom xử lý rác Đại Thủy.”

Vì sao cô luôn gắn bó với rác rưởi thế?

“Ồ trạm thu gom xử lý rác làm cái gì?”

“Tôi... Tôi tản bộ, đang muốn về nội thành.” Song phượng hỏi qua đáp lại, không khí thẳng thắn, thành khẩn, nhiệt tình.

“Đừng yên không cho phép nhúc nhích, tôi sẽ đón cô về công ty tăng ca.” Boss Ninh lên tiếng, không cho phép cãi lại.

“Tăng ca?!”

“Đêm nay không chịu nộp báo cáo, tháng này trừ tiền lương.”

“Hà, thật sự tôi...” Khương Bách Vạn còn chưa kịp nói xong, điện thoại đã bị cắt. Đúng lúc này, có một chiếc xe K1 chậm rãi dừng ở sân ga cách đó không xa, lái xe hào tâm pha đèn, giống như mời cô lên xe...

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này, không phải em đứng trước mặt anh, anh lại không biết rằng em yêu anh, mà là tôi thật vất vả mới tới nơi này, mà không thể lên K1.

Một chuyến du lịch ngẫu hứng xách ba lô lên và đi bị trận tăng ca từ trên trời rồi xuống làm hỏng.

Khương Bách Vạn sừng sững trong gió rét mười mấy phút đồng hồ, trong lúc đó có hai chiếc xe K1 đi ngang qua sân ga, nếu không nhận được điện thoại của Ninh Hành, có lẽ giờ này mình đã về đến nhà từ lâu rồi. Cô hắt hơi một cái, nghĩ rằng vạn nhất bây giờ Ninh Hành bỗng nhiên gọi điện nói mình có việc không tới được, kêu cô tự về đi, nhất định cô sẽ phẫn nộ đâm thủng lốp xe của chủ nhà máy anh.

Ánh sáng lóe lên, một chiếc Porsche Panamera màu trắng dừng lại. Cửa kính xe hạ xuống, sườn mặt Ninh Hành khí khái dọa người.

Khương Bách Vạn bị sắc đẹp bay đến đập vào mặt làm chấn động một chút, sau khi hoàn hồn liền đưa tay kéo cửa xe bên tay lái phụ, nhưng lại giống như bị điện giật lùi tay lại. Vị trí phó lái của tổng giám đốc không phải loại dân chúng nhỏ bé bọn cô có thể tùy tiện ngồi bậy, cô rất tự giác ngồi xuống ghế sau, phát hiện so với ghế sau taxi rộng rãi thoải mái hơn (nói thừa), hương nước hoa ô tô dễ chịu khiến người ta buồn ngủ.

Mà điều Ninh Hành ngồi ở phía trước nghĩ là, mùi xúc xích kỳ quái ở đâu ra vậy?

Không khí rất xấu hổ, vì thế Khương Bách Vạn năm lần bảy lượt có ý đồ tìm đề tài để dịu đi một chút. “Ninh tổng, ngài quản lý cùng lúc hai công ty, một trong đó là xí nghiệp lớn nổi tiếng, bình thường công việc rất bận rộn à?”

“Ừ.” Thật cao ngạo.

Đề tài vừa thất bại.

“Cảm ơn ngài trẻ như thế còn tới đây chờ tôi, tôi vốn còn muốn đi bộ một chút để rèn luyện thân thể, bản thân cũng có thể ngồi xe giao thông công cộng trở về.” Nếu anh ta không ra lệnh cô không được phép nhúc nhích, cô đã sớm nhảy lên xe buýt rồi ahuhu.

“Ồ.”

Đề tài hi sinh lần hai.

“Báo cáo tôi đã viết gần xong rồi, hôm nay tôi trở về trường chính là để tìm tư liệu. Ngài cứ yên tâm đi.”

“Ha ha.”

Khương Bách Vạn buông tha cho ý tưởng này, vẫn là lấy điện thoại di động ra lướt Weibo thì hơn. Kỳ Kỳ lại chia sẻ rút thưởng, Bé Mập Tê bộc phát muốn đi lên núi, bạn học thời cấp 3 Tiểu Uyên đã kết hôn sinh con liên tục đăng chín cái hình em bé nhìn không ra có điểm gì khác nhau.

Lúc này đến phiên Ninh Hành mở miệng nói chuyện -- “Ngày mai cần cô đi xem xét một cái lọ gốm men xanh đời Ung Chính nhà Thanh, mặc kệ đồ vật trong mắt cô giá trị bao nhiêu, đều báo giảm 80%.”

“Vâng.” Trang Ký Khiếu đăng một tấm ảnh rượu cốc tai, bối cảnh rất giống quán bar, hóa ra là anh cùng đi uống rượu với bạn.

“Chụp chi tiết món đồ đó, lợi dụng bất kể tỳ vết nào ép xuống giá thấp nhất. Chuẩn bị bán đứt món đồ này là người ngoài nghề, cần tiền gấp, chúng ta phải trong phạm vi pháp luật cho phép, dùng giá có lợi nhất để đoạt lọ gốm men xanh của anh ta. Chuyện này không cần nói cho quản lý và đồng nghiệp của cô đâu.”

“Ồ.” Không biết có người lái xe giúp anh ấy không? Khương Bách Vạn rất hèn mọn lo lắng.

“Còn có gì muốn hỏi không?”

Bạn bè của anh ấy xem ra quan trọng hơn mình nhiều, nếu không sao lại thất hẹn với mình chứ? Khương Bách Vạn thờ dãi một hồi, “Ha ha.”

“Khấu trừ một tháng tiền thưởng.”

“Vì sao chứ?!” Khương Bách Vạn phục hồi lại tinh thần, câu trả lời vừa rồi của cô cũng giống với anh ta mà, sao liền bị trừ tiền thưởng?

Ninh Hành nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, khoe miệng nhếch lên, “Tốt lắm, tôi chỉ muốn thử xem năng lực phản ứng của cô thôi.”

Khương Bách Vạn đáng thương ghé vào mặt sau ghế điều khiển, hé ra nửa đầu hỏi: “Vậy tiền thưởng đó còn trừ hay không ạ?”

“Thử việc vốn không có tiền thưởng.”

Khương Bách Vạn chân thành hỏi thăm cả nhà anh ta ở trong lòng.

Trở lại văn phòng, đã mười hai giờ rồi. Khương Bách Vạn tìm ra bản báo cáo lịch sử giá viết sắp xong, bổ sung thêm vài đoạn cuối, sau khi in ra liền đem tới cho Ninh Hành. Không hiểu người tự xưng không biết gì về đồ cổ như anh ta sao lại hứng thú với một cái bình sứ men xanh như thế.

“1300 vạn, 2400 vạn, chênh lệch 1100 vạn?” Ninh Hành mất vài phút thì xem xong, tìm ra mức giá cao nhất và thấp nhất.

“Ninh tổng, mỗi món đồ đều có đặc điểm riêng, không phải cứ càng lớn càng quý, hay là niên đại càng gần thì càng rẻ, mà còn dựa vào mức bảo quản nguyên vẹn, ngủ ở nhà quan hay ngủ ở nhà dân và còn số lượng sản xuất nhiều hay hạn chế.” Khương Bách Vạn giải thích, “Không phải anh muốn dùng giá thấp đoạt về, qua vài ngày tranh thủ hạ đến giá thấp nhất, bù lại khoản 310 vạn Tiền Phú Đa cuỗm đi sao?”

Nếu Ninh Hành là người mang ý nghĩ đơn thuần thế, thì đã không thể nào nắm giữ được sản xuất được Ngự Thông. Nhưng mục đích của anh không thể tiết lộ với bất kì ai, anh thông minh lựa chọn cách che lấp đầu mối, gặt đầu nói: “Cô nói đúng rồi.”

Lúc này Khương Bách Vạn còn chưa biết con cáo già nổi danh trên thương trường này đang tính toán gì ở trong lòng ở, thầm nghĩ -- thẳng cha này cũng thật háms tiền. (Làm như cô không thích tiền không bằng)

Đã rạng sáng, Khương Bách Vạn cạn kiệt sức lực lết vào nhà tắm tắm rửa, đang định tùy tiện bôi chút kem dưỡng rồi đi ngủ, đột nhiên nhớ tới thuốc bôi búi trĩ lấy từ chỗ Kỳ Kỳ, thử dùng kem dưỡng mắt đẩy một chút coi. Tìm thật lâu trong túi, thế mà không nhìn thấy. Cô nhớ rất rõ, sau khi lấy được liền trực tiếp ném vào túi, không lấy ra nữa.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến lúc mình móc túi lấy tiền mua bánh kẹp thịt hám, lúc nghịch điện thoại trên xe Ninh Hành, chẳng lẽ là rớt trong lúc đó?

-- Ông trời ơi! Cầu người trăm ngàn để cho kem dưỡng mắt bôi búi trĩ của con rớt ở dưới quầy hàng của bác bán bánh kẹp thịt hám đi! Con nguyện ý làm người phát ngôn của bánh mì kẹp thịt phiên bản lậu mà!

Nhưng ông trời nếu nghe lời như thế, trên thế giới sẽ không có nhiều những câu chuyện tình trường phong hoa tuyết nguyệt đến vậy. Đêm đó Ninh Hành lái xe vào đỗ ở gara, khi ra ghế sau lấy túi công văn thì thấy một tuýp thuốc mỡ rớt trên ghế da, màu xanh biếc rất bắt mắt. Anh nhặt lên thì thấy, bên trên viết rõ--

Thuốc bôi búi trĩ tinh chất xạ hương Thật Là Sáng Khoái.

Chuyện gì đây?

Xe này vừa mới rửa ngày hôm qua, hôm nay ngồi ở ghế sau chỉ có một người... Ninh Hành cầm thuốc bôi búi trĩ, mặt hiện sự khinh bỉ, nhẹ nhàng lắc đầu. Nếu là tới trường học thì tại sao không ngồi xe buýt quay về nội thành mà lại đi bộ, hóa ra là có vấn đề khó nói này.

Thật đúng là ha ha ha ha.

Cô còn có thể xấu hổ đến mức nào nữa? Ninh Hành thật mới mắt mong chờ.

Có ai vì bộ "Lễ Tinh Nhân Đầm Máu" của Đào Đào Nhất Luân mà qua đây không?))

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bích Loa Xuân

Vừa vào giờ làm việc ngày hôm sau, Nguyễn Hào cảm thấy hơi ngạc nhiên với chuyện Bách Vạn phải ra ngoài làm việc cùng Ninh tổng, trong mắt ông, Lâm Lệ làm việc vừa kiên trì lại chịu khó hơn. Nhưng mà, chung xã hội quy bây giờ cũng chỉ chú trọng về bề ngoài thôi.

“Cậu phải ra ngoài à?” Lâm Lệ thấy Bách Vạn vẫn quan sát di động, tò mò hỏi.

Bách Vạn gật đầu, không giải thích gì nhiều. Lâm Lệ giống như không quá để ý, tiếp tục với phần danh sách xuất nhập kho của cô ta. Bách Vạn đợi rất lâu rồi mà vẫn chưa nhận được điện thoại của Ninh Hành. Cô rất mệt, liền đi vào WC, vừa cời quần, di động trong túi lại vang lên.

Cú điện thoại của Boss Ninh sao lại chọn đúng thời điểm thế.

“Một phút đồng hồ sau, tôi ở dưới lầu chờ cô.”

Quần đã cời rồi, anh lại nói với tôi những lời này? -- Khương Bách Vạn thờ dài.

Nguyễn Hào đặt một cái máy ảnh phản xạ ống kính đơn của bộ phận đánh giá lên bàn Khương Bách Vạn, có lẽ trước đó Ninh Hành đã thông báo cho ông ta.

Lâm Lệ liếc mắt nhìn cửa toilet, mỉm cười hỏi, “Quản lý Nguyễn, Bách Vạn phải đi đâu à?”

“À, cô ấy phải đi ra ngoài một chuyến cùng Ninh tổng, Ninh tổng chưa nói là đi đâu. Rất thần bí...”

“Có thể là có case lớn nào chăng?”

“Nếu Ninh tổng không nói, chúng ta cũng không cần biết đâu.” Nguyễn Hào hào tâm nhắc nhở.

Sau khi Bách Vạn trở ra, quàng khăn lên, vội vàng mang theo túi máy ảnh xuống lầu, thế mà đợi nửa ngày cũng không thấy xe của Ninh Hành đâu. Bỗng nhiên có người vỗ một cái vào vai của cô từ phía sau, cô quay đầu qua thì thấy Ninh Hành với biểu tình nghiêm túc đứng ở phía sau mình, áo khoác dài đến đầu gối màu tằm thuốc phổi với một cái khăn quàng lông cừu màu đen, chuẩn phong cách Anh quốc.

“Tôi ở sau cô khoảng cách không đến năm mét, nhấn còi tổng cộng năm lần.”

Bách Vạn quay lại nhìn, hóa ra anh không lái chiếc xe màu trắng kia, mà thay bằng một cái xe có vẻ trung lưu màu đen.

Khương Bách Vạn lại lựa chọn ngồi ở vị trí phía sau chỗ điều khiển, cô vẫn kiên trì loại thể giới quan “Chỗ phò lái của boss không thể ngồi bậy” này, cô vẫn chưa biết chỗ mình đang ngồi được coi là vị trí an toàn nhất trong cả cái xe, bình thường là chỗ ngồi chuyên dành cho lãnh đạo. Boss Ninh hết lần này tới lần khác trở thành lái xe của "đại lãnh đạo Khương", không biết là cảm tưởng gì.

Nhưng nhìn chung mà nói, tâm tình của Ninh Hành vẫn không tệ lắm.

Xe chạy đến gần hồ Bách Quả, Khương Bách Vạn có tật giật mình quay đầu, ảnh chụp bên hồ sau vụ PS vẫn còn trong USB, Ninh Hành đi ngang qua bị xóa sạch sạch sẽ. May thay anh ta không biết việc này... Cô an ủi bản thân, lòng mừng thầm không thôi.

Từ trong gương chiếu hậu, Ninh Hành liếc mắt nhìn biểu tình Khương Bách Vạn thay đổi liên tục, khi nào mới có thể nhéo khuôn mặt toàn thịt đó một chút nhỉ?

Đối diện hồ Bách Quả chính là viện an dưỡng Thang Sơn, đây một phần của khu biệt thự Nhất Phẩm Giang Sơn được phát triển bởi ông chủ nhà đất lớn nhất thành phố N - Giang Thao, khác với kiểu truyền thống kinh doanh như tập đoàn Ngự Thông hay sản xuất dược Bảo Năng, nghe nói con trai độc nhất Giang Túy Mặc của Giang tổng không theo nghiệp kinh doanh mà làm bác sĩ ở bệnh viện 81. Sau này Khương Bách Vạn mới biết, bác sĩ Giang chính là “nam thần” mà Bé Mập Tể luôn tâm niệm.

Đứa con trai một Bảo Dục Tường của ông tổng sản xuất dược Bảo Năng chính là kiểu ông tổng cực kì tệ hại thế hệ thứ hai, thứ ba. Vì muốn tiện sống phóng túng mà sau khi về nước cậu ta vẫn ở một mình tại Nhất Phẩm Giang Sơn, thường xuyên mở party, từng bị khiếu vài lần vì âm nhạc và tiếng ồn ào quá lớn. Cậu ta không quan tâm việc làm ăn của ông già mình, chỉ biết dùng mấy tấm thẻ bạch kim mua sắm, chơi đùa không ngừng, bạn gái nhiều muốn chết, hôm nay thân mật với một người mẫu trẻ này, ngày mai lại vừa ý cô ca sĩ trong câu lạc bộ đêm kia.

Người làm theo giờ mở cửa cho Ninh Hành và Bách Vạn, thấy Bảo Dục Tường đang ngồi ở chính giữa ghế sofa kiểu Âu sang trọng, chân bắt chéo vênh lên. Mặt cậu ta rất trắng, mắt không lớn, khoe mắt hơi rủ xuống, mặc một bộ áo len và quần Armani, mùi hương phảng phất đại gia hút một điếu Chân Long Thịnh Thế, nuốt mây phun khói⁽¹⁾. Đừng nói là gặp được Ninh Hành, người vô học như cậu ta căn bản chưa từng nghe nói qua cái gì mà tập đoàn Ngự Thông, đối thủ cạnh tranh của cha già đã vào đến, cậu ta vẫn chưa hề hay biết.

(1) Dùng hình dung động tác hút nha phiến hoặc thuốc lá, mang ý châm biếm.

Ninh Hành dừng lại, hành xử rất đúng mực, “Chào ngài Bảo, tôi là người của hãng cảm đồ Đạt Thông, tôi họ... Tôn, vị bên cạnh là tiểu Khương.”

Sau lưng Khương Bách Vạn phát lạnh, kẻ âm hiểm đều mang thù hay sao thế?

“Tiểu Tôn, tôi đây, Chân Long Thịnh Thế, ném thử, bình thường khẳng định anh không hút được đâu.” Bảo Dục Tường cả vú lấp miệng em, đút một điếu vào tay Ninh Hành, sau đó phân phó người làm theo giờ mang cái lọ sứ men xanh lên đặt ở trên bàn trà gỗ lim màu vàng, cái bình có hình dạng quả ô liu.

Khương Bách Vạn thấy bảo mẫu tay không kéo cái bình quý đến mà trái tim vỡ nát. Phải biết rằng, giáo sư Lý Trường An của cô đựng vào món đồ cổ gì, đều cung kính mang theo găng tay trắng.

Ngón giữa và ngón trỏ tay phải Ninh Hành kẹp điều thuốc, nhưng không châm lửa, dùng ánh mắt ra hiệu Bách Vạn đi lên chụp mấy tấm hình, bước đầu đánh giá giá cả một chút.

Bảo Dục Tường vươn hai ngón tay, phun ra một vòng khói, “Tôi định giá là hai ngàn vạn.”

Ninh Hành ăn thịt người không nhỏ xương gật đầu mỉm cười, nhấc tách trà bích loa xuân người giúp việc theo giong mang lên nhấp một ngụm, thuận tay đặt điều thuốc ở một bên.

Một là con độc nhất của Bảo Quốc Thắng xưởng sản xuất được Bảo Năng, một là con trai nhỏ của Ninh Thủ Quý tập đoàn Ngự Thông; Một tùy tiện, một thâm tàng bất lộ; Một cả vú lấp miệng em, một vững như Thái Sơn; Một thường lẫn lộn tại phường sơn phấn, chỉ muốn sống mơ màng như kẻ say liều mạng, chí nguyện mỗi ngày phải chơi hết nấc, một sau khi anh cả mất đã tiếp nhận sản xuất được Ngự Thông bị vây trong nguy cơ, không ngừng đạt được sự công nhận.

Khương Bách Vạn còn chưa biết chiến dịch của Ninh Hành đã thăm lạng mở màn không khói thuốc súng, cô lấy máy phản xạ ống kính đơn đi lên chụp chi tiết món đồ, loay hoay một lúc mới phát hiện không mở máy được.

Không phải cô chưa từng dùng qua máy phản xạ ống kính đơn, khi còn tại chức ở cửa hàng online của Ngô Tài Vạn, ảnh hộp thuốc hít, cái cửa mực đều là do cô chụp. Cô mở pin ra nhìn, bên trong lại không có pin, lục trong túi máy ảnh cũng không tìm thấy.

Ninh Hành nhìn thoáng qua Khương Bách Vạn ngồi xồm trước bàn trà nửa ngày không nhúc nhích, nghĩ đến tối hôm qua nhặt được thuốc bôi búi trĩ ở trong xe, ánh mắt không khỏi lại liếc về phía móng của cô. Bởi vì mất đi thuốc bôi búi trĩ, bí mật khó nói lại phát tác sao? Quả là đáng thương.

Khương Bách Vạn vô cùng sốt ruột, không kịp tự hỏi rốt cục sao lại thế này, việc khẩn cấp trước mắt là phải nhanh chóng chụp được ảnh. Cô bắt chắp khó khăn lấy điện thoại di động ra, lúc chụp ảnh lại cảm thấy cái bình này có điểm lạ. Đường vân màu xanh rất sâu, khí thế không lớn, cầm lên suy xét một phen, cái đáy hơi nặng, xoay phần đáy nhìn thử, bên trên có chữ màu xanh “Đại thanh Ung Chính niên chế”, gồm hơi thô, không hề sáng bóng.

Là một món đồ giả.

Cô trở về ngồi cạnh Ninh Hành, tìm đập rất nhanh, do dự nên vạch mặt ngay hay trở về rồi nói.

Không biết do mình may mắn hay là sao, vì món đồ giả trước mắt này mà cô không cần giải thích vụ máy ảnh phản xạ ống kính đơn nữa. Khương Bách Vạn cất cái máy phản xạ ống kính đơn không pin vào, vì che giấu sự mất hồn lạc phách của mình, bung tách uống một hớp, thấy Ninh Hành liếc mình, mi tâm nhú lại.

Hai tách trà trên bàn, một tách đặt ở chỗ cô ngồi vừa nãy, một tách cô cầm trong tay.

Cho nên, trong tay cô là tách của Ninh Hành.

Khương Bách Vạn có cảm giác như nuốt phải ruồi, trộm liếc Ninh Hành một cái, môi anh mỏng rất bạc tình, mỉm lại, môi hơi cong xuống. Một ngụm bích loa xuân trong miệng nên nuốt vào, không được, hay là phun ra, lại càng không được. Cuối cùng cô trợn mắt, nuốt xuống, khóe mắt co giật vài cái.

Lần tới có cơ hội phải xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của Ninh Hành mới được!

Trong cơn mất phóng túng kèm theo sự xấu xa của Bảo Dục Tường từ đầu vẫn nhìn chăm chăm Khương Bách Vạn, lúc vừa thấy thi bộ dạng cô cũng được, đáng người không tệ, chỉ là mặt nhiều thịt quá, càng nhìn lại càng cảm thấy thuận mắt. “Tiểu Khương, lưu lại phương thức liên hệ đi, về sau có chuyện gì chúng ta có thể trực tiếp nói rõ.”

Ninh Hành thư thái, kẻ háo sắc như thế... sản xuất được Bảo Năng không có kẻ kế thừa, căn bản không phải là đối thủ của Ngự Thông.

Khương Bách Vạn có chút khó xử, thấy Ninh Hành không tỏ thái độ gì, liền đưa danh thiếp qua.

“Khương Bách Vạn?Ồ, có phúc khí lắm. Rảnh thì đi ăn cơm nhé.” Bảo Dục Tường cười không đứng đắn.

Khương Bách Vạn cảm thấy sau lưng phát lạnh, ha ha hai tiếng có lẽ.

Thời điểm hai người bọn họ rời khỏi, Bảo Dục Tường còn tự mình ra tiễn, vờ vịn bắt tay với Ninh Hành, lúc bắt tay Bách Vạn rất chi là dùng sức, thậm chí còn dùng ngón trỏ gãi lòng bàn tay cô một cái. Cô hoảng hốt, trở lại trong xe liền rút tờ giấy khăn chà rồi lau.

“Ninh tổng, cái bình đó của anh ta là đồ dỏm!” Ngữ khí, điệu bộ này của Khương Bách Vạn tựa như đứa bé bị ăn hiếp ở vườn trẻ trở về mét phụ huynh, trước khi đi còn có chút đồng tình với tên Bảo Dục Tường sắp bị hãm hại này, bây giờ lại hy vọng Ninh Hành xử lý cậu ta ngay tức khắc.

Ninh Hành trầm mặc, ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất lạnh lùng. Bảo Dục Tường thật sự là càng ngày càng không ra gì, muốn thả con tép bắt con tôm, loại mua bán này cũng dám làm. Khinh thường qua đi trong nháy mắt, Ninh Hành phát hiện một lý do sát với chân tướng hơn-- Bảo Dục Tường phúc đáp lần này chỉ là muốn dò xét, khẳng định hôm nay cậu ta không chỉ hẹn gặp một hãng cầm đồ, trước tiên là thăm dò, trái lại lại bại lộ việc anh ta không thể quang minh chính đại bán đầu giả.

“Anh ta sẽ không thật sự hẹn tôi đi ra ăn cơm chứ? Một chút tôi cũng không muốn giao thiệp với anh ta.” Khương Bách Vạn chưa thấy qua hết các góc cạnh của xã hội, giống như chim sợ cành cong, trong lòng run sợ hỏi.

“Lần sau gặp mặt, tẩy trang là được.” Một câu nói của boss Ninh, mô tả chuẩn xác lại trần trụi sự thật.

Khương Bách Vạn bị người khác vạch mặt liền già mồm nói: “Tôi đang để mặt mộc nhé!”

Ninh Hành chuyên tâm lái xe, đầu cũng không quay lại. “Lông mày của cô bẩm sinh đã có màu nâu?”

Khương Bách Vạn sờ sờ mày nhon, trả lời bằng sự im lặng, mọi người đều nói bút vẽ mày màu nâu tự nhiên hơn mà...

“Khi cô uống nước trong tách của tôi dấu đỏ in ở miệng tách máu tươi của cô sao?”

Là son môi màu đỏ anh đào, son lên nhìn tươi tắn biết bao? Khương Bách Vạn thè đầu lưỡi ra một chút, có thể đừng nhắc lại chuyện lấy cái tách của anh uống nước hay không?

Thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ ở ngã tư đường, Ninh Hành lấy ra một tuýp thuốc mỡ xanh biếc từ ngăn giữ đồ, “Tôi hôm qua, cô roi cái này.”

Khương Bách Vạn vừa thấy hai chữ “búi trĩ” ở trên, đã lập tức muốn vứt xe mà chạy. Cô cảm thấy mình vẫn phải giải thích một chút: “Đó là kem dưỡng mắt của tôi.”

“Cái gì mắt?”

“Kem dưỡng mắt.”

“Cái gì?”

Khương Bách Vạn nén một hộp không khí, hét lớn một tiếng: “Kem! Dưỡng! Mắt!!”

Ninh Hành như đang tự hỏi, hỏi lâu sau mới cười khẽ một tiếng, “Lau trông mắt?”

(2) Kem dưỡng mắt và Lau trông mắt trong tiếng Trung phát âm na ná nhau.

Nói chung là trai thẳng không phân biệt được công dụng của các sản phẩm dưỡng da, có thể lý giải được. Khương Bách Vạn “Ừ” một tiếng xem như khẳng định.

“Nhưng tôi thấy rõ ràng phía trên có hai chữ “búi trĩ” mà.”

Làm như búi trĩ của cô mọc ra ở mắt vậy. Khương Bách Vạn bịt tai, cắn răng nói ra chân tướng -- “Bạn ký túc xá của tôi nói với tôi là, lấy thuốc bôi búi trĩ làm kem dưỡng mắt hiệu quả không tệ, dưỡng ẩm, xẹp bọng mắt, còn có thể tiêu trừ quầng thâm mắt.”

“Vậy sao gấu trúc không xài nó?”

“... Tôi, tôi không biết.” Lúc này còn đột nhiên thay đổi muốn cân não sao?

Dường như Ninh Hành muốn nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi treo treo của cô, công phu của hai người bọn họ không cùng một đẳng cấp, anh tùy ném một mồi lửa nhỏ là có thể thiêu hủy khắp thảo nguyên của cô. “Nghe nói dấu giố có hiệu quả rất tốt, cô muốn thử một chút không?”

Khương Bách Vạn bị thương lắc đầu, còn chưa lấy dầu gió làm kem dưỡng mắt mà đã cay đến muốn roi lệ rồi. Thân thể khó khăn chồm lên lấy thuốc bôi búi trĩ Thật Là Sáng Khoái từ tay anh. Trong lúc lơ đãng, dường như đầu ngón tay của cô đụng phải mu bàn tay anh, như bị giật điện khiến làn da của cô có cảm giác tê tê, thoáng chút lúng túng.

Khương Bách Vạn trở lại công ty, tìm được pin máy ảnh ở dưới máy đồng bộ của máy tính.

Nguyễn Hào đi ngang qua người cô, lấy tay vỗ vai cô một cái, thuận miệng lên tiếng chào hỏi, “Tiểu Khương, về rồi hả?”

“Oái, đúng thế.” Cô cung kính cúi đầu trả lời, lại ngẩng đầu nhìn quanh một gian các ô bàn trong văn phòng lớn, dường như không có ai chú ý tới cô vừa phong trần một mồi trở về. Chung quanh thực im lặng, chỉ có tiếng click chuột, bàn phím không dứt bên tai. Hết thấy đều là gió êm sóng lặng, nhưng mà, trong tay Khương Bách Vạn giữ pin máy ảnh, lại cảm thấy lạnh lẽo một cách kì lạ.

Đây là trời xanh quen thói đánh ghen má hồng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cánh gà cay biến thái

Khu công nghiệp thành phố N, lầu chính của sản xuất được Ngự Thông ngập tràn khí thể, các nhà xưởng phân bố ở chung quanh, nhìn vọng từ cách đó không xa cũng trong khu công nghiệp là khu nhà máy sắt thép Ngự Thông, nhìn chung, bây giờ tập đoàn Ngự Thông đang vô cùng hưng thịnh với cơ nghiệp đồ sộ.

Văn phòng tổng tài sản xuất được Ngự Thông ở tầng cao nhất của lầu chính, đứng cạnh cửa sổ sát đất có thể nhìn bao quát được hơn 7000 người trong khu sản xuất khổng lồ này. Trong trụ sở nghiên cứu phát triển, trong khu nhà máy san sát, sân tennis lẫn sân bóng rổ, có một khu vực đang tiến hành thi công xây dựng thêm nhà xưởng, báo hiệu quy mô sản xuất tăng thêm một bậc.

Ninh Hành ngồi trên ghế da thẫm màu, âu phục phẳng phiu, đang cúi đầu phê duyệt văn kiện Kế hoạch xây dựng trung tâm xử lí nước thải. Trợ lý giám đốc Chung Gia Hủy nhìn nét bút máy mạnh mẽ trên tờ giấy trắng, hai má hơi nóng lên. Khác với Tần Khả Kiều luôn mặc váy ngắn, từ trước đến nay cô luôn quy củ, tóc không loạn, màu sắc trang phục công sở luôn đúng mực. Những kẻ muốn trang điểm đẹp để quyến rũ anh, muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng, đều bị anh cự tuyệt ngay tại cửa.

Chim sẻ biến thành phượng hoàng, điều này có thể cho phép xảy ra trong gia tộc như Ninh thị sao? Chung Gia Hủy luôn biết tự lượng sức mình.

“Ninh tổng, lần trước ngài phân phó tôi điều tra chuyện...” Với Chung Gia Hủy, Ninh Hành là người cao không thể với tới, cô vừa không có bối cảnh gia đình vừa không có vẻ ngoài xinh đẹp tuyệt thế, may mà anh xem trọng làm việc năng lực của cô nên cô có thể trụ lại bên Ninh Hành, lẳng lặng chôn sâu phần cảm mến tận đáy lòng.

Ninh Hành ngược mắt.

Chung Gia Hủy tiếp tục nói: “Bảo Dục Tường cùng một người phụ nữ đặt cược ở sòng bạc, trong một đêm thua mất 1.350 vạn, trong đó 1.300 vạn là cổ phần công ty Bảo tổng chuyển nhượng cho anh ta. Tính cả bên ta thì tổng cộng Bảo Dục Tường đã hẹn gặp bốn hãng cầm đồ, đều mang đồ giả ra, nhưng xác thực là rất nóng lòng muốn bán món đồ này. Nhà họ quả thật có một bình sứ men xanh Ung Chính, còn có cả giấy kiểm định, mười năm trước Bảo tổng đi Hồng Kông tham dự một buổi đấu giá ưng ý mang về, muốn làm bảo vật gia truyền, mặc dù nói là tặng cho Bảo Dục Tường, nhưng vẫn luôn đặt ở trong thư phòng ông ta.”

“Quả nhiên là anh ta muốn thử giá.” Ninh Hành cười lạnh.

“Ba công ty cầm đồ khác nghe ngóng được Đạt Thông cũng tham dự, hình như không mong muốn cạnh tranh lắm.”

“Giúp tôi đặt chỗ ở khách sạn vào tối mai đi, tôi muốn mời tổng giám đốc cùng kỹ thuật viên giám định của ba tiệm cầm đồ đó dùng cơm, biểu thị Đạt Thông và bọn họ cạnh tranh công bằng, thành ý có lợi cùng hưởng.”

“Vâng, vậy Ninh tổng đi một người hay là mang theo người phụ trách bộ phận đánh giá của Đạt Thông?” Sở dĩ Chung Gia Hủy có thể được Ninh Hành coi trọng, chính là vì cô ta làm việc tỉ mỉ, quyết đoán.

Ninh Hành dựa lưng lên ghế, lấy ngón út xoa thái dương, “Tôi sẽ dẫn một nhân viên giám định đồ cổ đi.”

Chung Gia Hủy chăm chú ghi lại, suy nghĩ rồi nói: “Sáng nay, đã có kết quả chụp CT của tiên sinh Ninh Nhất Kiệm, bác sĩ nói không có gì khác thường.”

“Cuộc sống không phải phim truyền hình, Nhất Kiệm vốn không mất trí nhớ, chỉ là không muốn nói rõ ràng tình huống lúc tai nạn xe cộ. Cô gái Nhan Miêu Miêu này, trước đó tôi chưa từng nghe nó đề cập qua, bị tai nạn xe với nó, thật là kì quái. Nếu có thể tra, liên tiếp tục tra, hai người bọn họ là quan hệ gì, vì sao xảy ra tai nạn xe, và cả... chi tiết về Nhan Miêu Miêu.”

Chung Gia Hủy gật đầu, trước khi ra ngoài, lấy dừng khí nói: “Hiện tại Ninh tổng phải quản lí hai công ty, chắc chắn là vô cùng vất vả, nên chú ý thân thể.”

“Cám ơn.” Ninh Hành ra chiều đồng ý.

Chung Gia Hủy kiềm nén mà gật đầu, đóng cửa lại đi ra ngoài. Anh chính là như vậy, luôn là bộ dáng giải quyết việc công, hai người bọn họ ngoại trừ công việc thì không còn lời nào để nói, cô chỉ có thể ngược nhìn.

☆☆☆

Nhận được tiền lương tháng thứ nhất, Khương Bách Vạn để lại một ngàn làm tiêu vặt, hai ngàn còn lại đều đưa cho mẹ. Ông bố Khương Duy của Khương Bách Vạn là một người vẽ tranh, sở dĩ không được gọi là “hoạ sĩ” căn bản là vì chẳng có tên tuổi, một bức họa của người ta có thể bán vài vạn, mà của Khương Duy thông thường là mấy ngàn đồng, đã thế không phải tháng nào cũng bán được. Rốt cục Khương Duy có phải vàng lẫn dưới đất⁽¹⁾ hay không, không ai biết, mọi người chỉ biết là hơn phân nửa cuộc đời, ông đều theo đuổi cái gọi là nghệ thuật, chu du tứ phương tìm linh cảm, những nơi từng đi qua đã có thể làm thành một bộ du ký rồi, chi tiêu trong nhà chủ đều là mẹ Khương gánh vác. Khương Bách Vạn kiếm được tiền, thầm muốn thay ba mẹ gánh vác một ít. Nghe nói hầu như tiền của Lâm Lệ đều gửi về nhà, quả là bây giờ mỗi nhà đều trải qua khó khăn!

(1) Vàng lẫn trong đất: tài năng tiềm ẩn.

Trang Ký Khiếu: Lần trước thất hẹn với em thật sự rất xấu hổ, thực xin lỗi! Tối nay mời em ăn cơm, hân hạnh không?

10:23:45

Khương Bách Vạn: Ăn hả, lần khác đi.

Khương Bách Vạn cảm thấy bây giờ mình rất tiến bộ, nếu trước kia gặp được chuyện như thế, nhất định cô không nói hai lời liền đến hẹn ăn cơm với Trang Ký Khiếu bất chấp việc có thể sẽ lại bị cho leo cây. Nhớ tới buổi sáng Ninh Hành dặn cô bữa ăn tối nay là yếu tố quan trọng giúp thu mua món đồ cổ của Bảo Dục Tường với giá thấp, nếu sau này có thể bán đầu giá với giá cao, có thể phá lệ trích phần trăm hoa hồng cho cô.

Vì thế cô liền đáng khinh mà khuất phục trước tiền tài.

Lúc ấy cô rất chờ mong cái gọi là trích phần trăm cuối cùng là bao nhiêu, Ninh Hành nói: “Đủ cho cô mua kem dưỡng mắt.”

Khương Bách Vạn không dám truy vấn anh ta kem dưỡng mắt là chỉ La Mer hay là kem bôi búi trĩ Thật Là Sảng Khoái.

Bởi vì đêm nay phải tham gia bữa ăn tràn ngập âm mưu quỷ kế của tổng giám đốc, Khương Bách Vạn ước lượng sẽ có không ít đồ ăn ngon, giữa trưa cũng không dám ăn nhiều. Sau khi tan làm buổi chiều liền trốn ở toilet trang điểm, thấy Lâm Lệ tiến vào, từ trong gương cô ta thấy Khương Bách Vạn nhe răng trợn mắt với đồ chuột lông mi, nói: “Muốn đi đâu đó? Hẹn hò sao?”

“Hả... Đây là... Ừm...” Khương Bách Vạn ấp úng, nhất thời không nghĩ ra lí do thoái thác.

“Được rồi, tớ không hỏi nữa, nhìn cậu thẹn thùng kìa.” Lâm Lệ che miệng cười, đi vào phòng ngăn của toilet nữ.

Hẹn hò với Ninh Hành? Khương Bách Vạn ghét bỏ bĩu môi, chuyện này cô không dám nghĩ tới. Vì lần trước tô son màu đỏ anh đào bị Ninh Hành châm chọc, lần này cô đem theo một cây son không màu.

Lâm Lệ ra khỏi toilet, trở lại gian bàn làm việc. Trên bàn là một phần văn kiện Nguyễn Hào vừa mới giao, phân phó cô ta và Khương Bách Vạn mỗi người đánh máy một nửa.

Nguyễn Hào ở lại làm thêm một lúc, lúc bước ra thì thấy chỉ có mỗi mình Lâm Lệ đang vui đùa làm việc, liền hỏi một câu: “Tiểu Khương đâu? Không phải là đã bảo hai cô ở lại cùng tăng ca sao?”

“Cậu ấy đi hẹn hò, một mình cháu đánh máy cũng được.” Lâm Lệ không ngần ngại đầu lên, chuyên chú với màn hình cùng bàn phím.

Nguyễn Hào lắc đầu, gõ lên tấm ngăn ô bàn, “Tiểu Lâm à, người như cháu quá thật thà, cho dù Tiểu Khương không tăng ca, cháu có thể gọi đồng nghiệp khác giúp cháu một tay. Ban này không phải Tiểu Đồng, Tiểu Vương đều rảnh sao?”

“Cháu là người mới, nên làm nhiều mà.” Lâm Lệ bối rối cười.

“Được, vậy cháu làm xong thì gửi vào hòm thư của chú, sáng mai chú phải dùng tới đấy.” Nguyễn Hào cười nói, mang túi công văn tan tằm, trong thang máy, ông ta nghĩ, cô bé Lâm Lệ này kiên trì mà thuần phác, nghe nói gia cảnh cũng không tốt, chờ sau khi chuyển lên chính thức có thể nâng đỡ liền nâng đỡ, coi như thuận tay làm chuyện tốt đi.

Chính lúc này, Khương Bách Vạn đang chen chúc trong xe buýt, trên đường đi cảm thấy miệng có hơi đau, giống như ăn hơn mười xiên cánh gà cay biến thái. Lúc đến khách sạn Tuyền Cung cô lấy tay sờ môi, không thể nào, sao lại không có cảm giác gì thế này! Sau khi xuống xe cô lấy gương nhỏ ra soi một cái, trời đất ơi! Môi đã đỏ rực thì thôi, còn sưng lên là sao?

Cô quýnh quýnh lấy thỏi son môi ra nhìn, cái này mà là son môi sao, đây là thỏi kem nhỏ để giảm béo lúc trước Hồ Tế Tế đưa cô đây mà! Chẳng lẽ là sáng nay ra khỏi giường, vội vàng nên lấy nhầm? Khương Bách Vạn che miệng, đứng đực trước cửa khách sạn không biết phải làm sao. Môi giống như nhét một đồng kẹo nổ, sau khi kẹo nổ tung liền biến thành ớt chỉ thiên, hết cay lại tê, sự chua xót này, còn khó tưởng tượng so với mì thịt bò dưa chua nữa!

Bên này rối loạn, bên kia điện thoại của Ninh Hành liền như hắc bạch vô thường tới đòi mạng. Khương Bách Vạn miệng thì tê, tay thì run, khi bắt máy còn ần nhảm nút ghi âm, hoan hô, câu nói không phân trái phải của Ninh Hành được thu vào rất rõ ràng “Khương Bách Vạn, đến muộn liền trừ tiền lương”.

Balzac từng nói, cực khổ đối với thiên tài là một hòn đá kê chân. Hugo cũng nói, không chịu được đau khổ, thì không phải anh hùng. “Thiên tài anh hùng” Khương Bách Vạn rút khăn giấy che miệng lại, thậm thà thậm thụt vô cùng hèn mọn đi vào khách sạn.

Tuyền Cung là khách sạn năm sao mới mở ở thành phố N, theo phong cách cổ xưa, đồ bày biện, trang trí đều làm từ gỗ, khắp nơi đều là vật trang trí tinh tế, cổ kính. Khương Bách Vạn thấy Ninh Hành ở bộ bàn ghế gỗ lim phía đông đại sảnh, anh ta mặc bộ âu phục màu lam thoải mái, không cài nút, bên trong là áo sơ mi kẻ sọc màu xám và áo len dệt kim cổ chữ V. Lúc này tay trái anh ta cầm một cái minipad, tay phải cầm di động, ngón trỏ ở trượt trên màn hình máy tính bảng, Khương Bách Vạn chợt nghĩ hay anh ta đang chơi Ninja hoa quả, đến gần mới thấy trên màn hình là biểu đồ thị trường chứng khoán khối lượng giao dịch và hệ số giá trên thu nhập một cổ phiếu hôm nay.

Ha ha, Ninja hoa quả? Sau này không nên dùng tâm lý của thường dân nhỏ bé để phỏng đoán chủ nhà máy bá đạo vẫn hơn.

“Ninh tổng...” Khương Bách Vạn ngồi lên vị trí bên cạnh, ồ ồ chào hỏi.

Ninh Hành liếc cô một cái, không nói lời nào, nhìn chăm chú mặt cô. Khương Bách Vạn biết anh ta muốn hỏi cái gì, tự giác giải thích: “Tôi... Tôi bị bệnh, sợ lây bệnh cho người khác.”

“Hội chứng hô hấp Trung Đông(2)?” Ninh Hành nhún mày.

(2) Hội chứng Hô hấp Trung Đông: viết tắt tiếng Anh là MERS, là một căn bệnh về hô hấp.

“Cầm mạo bình thường thôi!” Khó khăn lắm mới được đi một chuyến, thế nào cũng phải ăn xong mới đi.

Ninh Hành là người thành đạt, tạm thời không so đo với Khương Bách Vạn. Trước tiên giới thiệu sơ qua vài vị quản lý trong cuộc hẹn đêm nay, sau đó nói ra mục đích mà bữa cơm hôm nay phải đạt được -- “Đạt Thông cùng với ba công ty cầm đồ kia sẽ không đưa ra định giá, giữ thái độ trầm mặc ép Bảo Dục Tường đưa đồ thật ra. Đến lúc đó, với tính cách xốc nổi của anh ta, có thể sẽ lần lượt mời bốn công ty tới định giá, lúc này, xem như chúng ta đã thành công, liền nhất trí định giá, khoảng 1.300 vạn. Trước mắt, ba công ty cầm đồ khác cũng không quá hứng thú với món đồ cổ này, nếu đã thế, cũng sẽ không gây trở ngại bọn họ tiến hành định giá với món đồ cổ này. Phương thức định giá của người chuyên nghiệp tôi không biết, đứng ở góc độ lợi nhuận, 1.300 vạn là giới hạn giá cả tối đa tôi có thể, di động trên dưới 50 vạn, tự cô nắm bắt.”

“Nhưng tôi cũng chưa thấy qua đồ thật, vạn nhất cái bình của anh ta chỉ là cái loại linh tinh rẻ tiền, 1300 vạn, Bảo Dục Tường cũng lời quá rồi.”

Ninh Hành cười, sóng gió thương trường, làm ăn thua lỗ khẳng định không dính tới tay anh. “Nếu cái bình không có khả năng tăng giá trị, thì hủy bỏ giao dịch.”

Khương Bách Vạn gật đầu như giả vờ, cô không quan tâm vì sao Ninh Hành lại dùng hết tâm cơ thu mua cái bình của Bảo Dục Tường, mà quan tâm -- đêm nay có thể ăn cái gì ăn ngon. Bởi vì giữa trưa ăn không đủ, cô vừa nghĩ tới “ăn”, bụng liền vui sướng phụ họa theo, phát ra một trận tiếng “ọc ọc”.

Giữa tiếng đàn tranh du dương vang vọng bốn phía, Ninh Hành bắt gặp âm thanh này. Anh thần nhiên liếc nhìn bụng Khương Bách Vạn rồi đứng lên, “Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Cô xoa bụng, vội vàng phóng theo. Bất đắc dĩ là, người Ninh Hành cao, chân lại dài, Khương Bách Vạn phải bước nhanh mới đuổi kịp.

Ah yeah!! 2 tuần 4 chương, cảm thấy mình quá tài năng!!!)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Canh sông sư tử đầu

Vào phòng, Khương Bách Vạn lập tức ngửi thấy mùi đàn hương tinh khiết, bên trong phòng có giá sách, bàn tròn, ghế bành, trên tường treo hai bức tranh chữ, một bức là “Tùng hạ vấn đồng tử”* vẽ theo lối tinh vi, bức còn lại là tác phẩm thư pháp “Ninh tinh trí viễn”** , nhìn khắp phòng thật giống như một bữa cơm hội ngộ thời cổ đại. Khúc đàn tranh “Ngư chu xướng văn” nhẹ nhàng vang lên, nhân viên phục vụ mặc sườn xám Trung Quốc dẫn hai người tới bên cạnh chiếc bàn tròn.

* Tùng hạ vấn đồng tử: Gốc thông hỏi cậu tiểu đồng (có thể tham khảo thêm về bài thơ “Tầm ẩn giả bất ngộ” (Tìm người ở ẩn nhưng không gặp) của Gia Đào)

** Ninh tinh trí viễn: có nghĩa tâm thái bình lặng, không bị tạp niệm mới có thể xác định và thực hiện được những mục tiêu cao xa. Câu này là thành ngữ phổ biến ở Trung Quốc, xuất hiện đầu tiên vào những năm đầu nhà Tây Hán trong sách Hoài Nam tử - Chủ thuật huấn của Hoài Nam Vương Lưu An, câu này cũng được Gia Cát Không Minh trích dẫn trong “Giới tử thư” (Thư răn dạy con) - bức thư Không Minh viết cho con trước khi mất, sau này đã thành kinh điển.

Món đầu tiên là canh sông sư tử đầu, mỗi người một chén lớn, một viên thịt to bằng đầu nắm tay nổi giữa nước canh trong suốt, kèm với một cây cải thìa nhỏ, hai khối tròn tròn vô cùng bắt mắt giữa chén canh.

Tác giả Từ Kha trong cuốn “Thanh bại loại sao”* đã ghi lại rõ ràng rằng “Canh sông sư tử đầu có thể gọi đơn giản là canh thịt lợn viên”. Canh sông sư tử đầu là một trong những món ăn tiêu biểu của Hoài Dương, đã từng là món ăn đặc sản tiến vua, được đánh giá là: thanh mà không nhạt, béo mà không ngấy, vào miệng là tan.

* “Thanh bại loại sao” là một cuốn sách của học giả Từ Kha (1869-1928) nổi tiếng thời nhà Thanh, gồm 48 tập, được xuất bản năm 1917, ghi chép lại về đời sống của toàn bộ các tầng lớp vua, quan, bách tính xuyên suốt các triều đại nhà Thanh. Đây được đánh giá là cuốn bách khoa toàn thư về thời nhà Thanh.

Khương Bách Vạn đang đói, nhìn thấy canh sư tử đầu như thể nhìn thấy nam thần Chung Hán Lương, hai mắt đều sáng lên. Thừa dịp mọi người đang nói chuyện thì cô lấy điện thoại ra chụp một bức đăng lên Microblogging, lại thêm thất câu chữ, mục đích chủ yếu vẫn là khoe khoang.

Đương nhiên, mấy ông chủ của ba công ty cầm đồ kia đều cho rằng Ninh Hành là Ninh Nhất Kiệm, còn hỏi han tình hình sức khỏe anh khôi phục thế nào. Nói chuyện một lúc, ba người kia đều tỏ thái độ khinh thường và oán giận đối với việc Bảo Dục Tường dùng đồ giả để thử họ, thể hiện ý tứ không muốn nhận mối làm ăn này.

Khương Bách Vạn nghĩ, cho dù mối làm ăn này có thành hay không thì cô cũng phải thưởng thức bữa ăn này, đây mới là chuyện mấu chốt. Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên cô được ăn món canh sư tử đầu ngon như vậy, viên thịt mềm mịn như đậu đỏ đã được ninh nhừ, thật sự là vào đến miệng là tan. Cô vẫn dùng khăn che miệng, múc hết thìa canh này đến thìa canh khác, một hớp lại một hớp.

“Ninh tổng, người như cậu ta thì bàn đến chuyện làm ăn làm gì, một chút chân thành cũng không có, coi mấy người chúng ta như khi mà đùa giỡn.” Chủ công ty cầm đồ tên Hà Hâm nói.

Ninh Hành đưa tay ra dấu “mời”, ý bảo mọi người không cần khách khí, cứ tự nhiên ăn uống: “Nói thì nói như vậy, nhưng nếu bình sư men lam kia là đồ thật thì đúng là rất có giá trị. Vị này chính là người giám định đồ cổ Tiểu Khương của công ty chúng tôi, là thạc sĩ ngành khảo cổ học trường đại học N.”

Khương Bách Vạn nuốt nửa thì nghẹn, vội vàng thả thìa xuống, nuốt vội viên thịt còn nóng, từ cổ họng đến dạ dày đều cảm thấy nóng bỏng: “Khụ... khụ...” Cô háng giọng: “Thời Ung Chính, công nghệ chế tác gốm sứ phát triển đến một trình độ vượt bậc, phổ biến đến nỗi ngay cả trong nhà một vị quan nhỏ cũng có ít nhất một món đồ thượng hạng. Bình sư men lam của Bảo gia kia là bình sứ bầu dục, loại bình này chính phẩm rất ít, trên thị trường chưa đến mười cái, cực kỳ quý giá, thậm chí có thể nói là đáng quý hơn cả những món đồ trong viện bảo tàng.”

Mặc dù nói rất hợp tình hợp lý nhưng cô vẫn dùng khăn che miệng, đúng là vô cùng kỳ quái. Cũng may mấy vị thương nhân trên bàn cơm chưa để ý đến hành động này của cô có gì không đúng, ai cũng chỉ lo nghĩ đến đôi sách riêng của mình.

“Nếu nói như vậy, cái miếng nhỏ của chúng tôi cũng không dung được vị Đại Phật này*.” Ông chủ Trịnh Nghị Chí của công ty cầm đồ Dụ Thành lắc đầu: “Nếu thu vào một món bảo bối như vậy, tám phần là tôi sẽ không nỡ bán đi, như vậy món đồ này sẽ thành món tài sản chết, cho dù có là món đồ vô giá cũng không cho tôi chút lợi ích nào. Lại nói, chúng ta cũng chưa biết Bảo Dục Tường đòi giá bao nhiêu.”

* ý nói thân phận nhỏ bé không xứng làm việc lớn

Lúc này, Ninh Hành thuận nước đẩy thuyền, bắt đầu nói đến chuyện thống nhất giá cả.

Khương Bách Vạn tạm thời được rảnh rỗi lại có cơ hội ăn ngấu ngiến. Sườn chua ngọt mới được bung lên, thịt gà xé sợi nổi tiếng của Hoài Dương, một nhí xào củ từ vừa nhìn đã chảy nước miếng, một đĩa cá hấp lớn cũng bị cô ăn phân nửa rồi.

Đàn ông nói chuyện làm ăn không thể thiếu rượu và thuốc lá, Khương Bách Vạn ăn no rồi mới cảm thấy trong phòng mù mịt khói. Mặc dù Ninh Hành không hút thuốc lá nhưng anh là người mời khách, đương nhiên là có người khác kính rượu anh. Anh nhàn nhã nâng tách rượu vang đỏ, hai cái ly để cao chạm vào nhau phát ra một tiếng “đỉnh” lạnh lạnh.

Mặt mày tuần tú, khỏe môi lộ ra ý cười như có như không đủ để đón tim toàn bộ những người khác phái.

Khương Bách Vạn cắn cắn môi dưới, cầm lấy chiếc ly để cao uống một ngụm.

Nếu không phải trước đó đã xác định sẽ theo đuổi Trang Ký Khiếu, cô thật sự hoài nghi mình có thể chống đỡ được khí phách câu hồn của Ninh Hành hay không.

Ông chủ Trương Viễn của công ty cầm đồ Trí Toàn hạ quyết tâm: “Theo như Ninh tổng nói, nếu thứ mà cậu ta cho chúng ta xem là đồ giả thì chúng ta sẽ không cần định giá, chỉ cần làm lơ cậu ta, nếu không cậu ta lại cho rằng người giám định của chúng ta đều là kẻ ngu, chỉ dựa vào một bức thư giám định của cậu ta mà bị lừa.”

“Không nghĩ tới Ninh tổng lại là người chơi lớn như vậy. Những chuyện này ngài vốn không cần thông báo với chúng tôi, 1300 vạn không phải con số nhỏ, công ty của chúng tôi nhất thời không thể xoay ra được. Vậy thì tôi cũng sẽ làm chút chuyện tốt, nếu như Ninh tổng thật sự có hứng thú với cái bình kia thì Dụ Thành sẽ không tranh đoạt nữa.”

“Đúng vậy, hiện giờ tiền bạc dễ kiếm nhưng bạn tốt khó tìm. Hôm nay Hà Hâm tôi dày mặt xin kết bạn với Ninh tổng, hy vọng về sau có thể hợp tác nhiều hơn!” Hà Hâm uống đến mức khuôn mặt đỏ bừng, lúc nói chuyện cũng lớn giọng hơn. Cho dù say như vậy nhưng anh ta vẫn biết rõ tặng lại vụ làm ăn này cho Đạt Thông chỉ là chuyện nhỏ, mặt mũi của tập đoàn Ngự Thông mới là chuyện lớn.

Bữa cơm kết thúc, Ninh Hành đạt được mục đích ban đầu, ba công ty cầm đồ của thành phố N đã đồng ý nếu như được mời giám định hàng thật thì sẽ đưa ra mức giá xấp xỉ 1300 vạn.

Ăn cũng đã ăn, uống cũng đã uống, Khương Bách Vạn rất hài lòng với hiệu suất ăn uống của mình tối nay, chỉ là phải hít khói hơi nhiều. Môi cô vẫn nóng rát như lúc trước, bên trong giống như có cả ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt, cô không khỏi tò mò, nếu thứ này mà bôi lên bụng, cho dù có thể làm cho đáng vóc thon thả hơn thì cái bụng tham ăn của cô thật sự sẽ chịu được sao?

Trước khi ra về cô chạy đến nhà vệ sinh, bồn cầu bên trong đều làm từ gỗ hoàng hoa lê*, thật sự là làm cho người ta say mê. Ngay khi cô mở cửa ra ngoài thì bị một cái bóng đen chặn lại, cô kinh hoàng, đưa hai tay lên che miệng.

* gỗ hoàng hoa lê: gỗ sưa, là một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tử đàn, Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực).

“Rốt cuộc thì miệng cô bị làm sao vậy?” Ninh Hành vốc dáng cao, cúi đầu nhìn xuống Khương Bách Vạn như thể đang thẩm vấn. Ngoài mùi gỗ đàn hương thì trên người anh còn có chút hơi rượu. Đường như anh là kiểu người uống rượu không đỏ mặt, chỉ nhìn bên ngoài thì giống như chưa ngấm giọt rượu nào.

Khương Bách Vạn lắc đầu: “Không bị sao cả...”

Ninh Hành đương nhiên không tin, bước lên trước một bước.

Khương Bách Vạn hoảng sợ lui về phía sau, dáng vẻ như thể phạm nhân bị tra tấn nhưng vẫn bất khuất mà nói “đánh chết tôi cũng không khai”.

Ninh Hành đưa tay ra, nhắm thẳng cổ tay Khương Bách Vạn mà nắm, kéo sang một bên.

Tuyệt đối không được!

Khương Bách Vạn liều chết chống cự, ra sức che miệng lại, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên. Nhưng mà chút sức lực đó của cô làm sao có thể chống lại một người đàn ông? Tay trái đã rời khỏi miệng, tay phải cũng nguy khốn. Nhìn tình cảnh này thật sự giống như tổng giám đốc bá đạo muốn cưỡng hôn cấp dưới mà.

Cũng may Khương Bách Vạn rất biết người biết ta, cô vẫn luôn cảm thấy Tần Khả Kiều xinh đẹp hơn cô nhiều, cho dù Ninh Hành có háo sắc đến mức ăn cỏ gần hang thì người anh xuống tay đầu tiên cũng không thể là cô.

Tay trái của cô bị Ninh Hành đặt trên cửa gỗ đào, Khương Bách Vạn dựa lưng vào cửa, ra sức che miệng lại như thể đang ngậm ngọc cổ ngàn năm trong huyệt, âm thầm khẩn tổ tông phù hộ không để cho tên đào mộ Ninh Hành cướp mất.

Cô mặc áo lông dài tay, Ninh Hành không hề có ý đùa giỡn kéo tay phải của cô ra, hai tay anh nắm lấy cổ tay áo của Khương Bách Vạn, không hề tiếp xúc đến da thịt cô. Phong độ chính là ở chỗ này.

“Oa oa oa...” Khương Bách Vạn bắt đầu rên rỉ. Hai tay cô đều bị Ninh Hành kéo ra rồi.

Ninh Hành liếc thấy đôi môi sưng đỏ của cô, ban đầu là sưng sốt, sau lại bật cười, lúc anh cười khoe môi cong lên, người ngoài nhìn vào đúng là hết sức hấp dẫn.

Lúc này Khương Bách Vạn đã khóc không ra nước mắt nữa, môi của cô sưng đỏ lên như hai cái xúc xích, bởi vì vừa rời ra sức che miệng nên bên môi còn để lại dấu tay, nhìn vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Đúng lúc này, Hà Hâm lao đảo tiến vào, vừa thoáng nhìn qua lại trợn mắt há mồm khi thấy Ninh Hành đang ép sát người giám định đồ cổ Tiểu Khương mà anh mang tới ngay trên cửa nhà vệ sinh, hai tay tách tay của Tiểu Khương ra, mà khuôn mặt Tiểu Khương lại vô cùng hoảng sợ, đôi môi đỏ rực còn sưng lên.

A! Hà Hâm che hai mắt chạy trời chết, trách mình lỗ mãng liều lĩnh lại đi nhìn cảnh tổng giám đốc bá đạo cưỡng hôn nữ nhân viên! Ngay cả môi cũng bị hôn đến mức sưng lên như vậy rồi! Anh ta kéo áo bành tô lên che mặt, dáng vẻ như thể “tôi không hề thấy cái gì” chạy ra ngoài.

Ninh Hành buông Khương Bách Vạn ra, dường như đùa đủ rồi, đi đến chiếc bàn tròn, coi như không có việc gì cảm áo khoác lên, cứ như thể anh có lừa cả trăm người thì anh cũng không phải người xấu.

Khương Bách Vạn hai mắt rung rung yên lặng mặc áo bành tô vào, vẫn cố chấp lấy tay che miệng lại, đi theo Ninh Hành xuống lầu.

“Đây là di chứng do bôi kem dưỡng mắt của cô sao?” Ninh Hành sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để cười nhạo cô như thế này, từ sau khi nhìn thấy bức ảnh cô ôm thùng rác mà lại đi nói xấu anh thì anh đã biết cuộc đời này của cô chỉ có thể dùng từ “gây cười” để hình dung.

Khương Bách Vạn cắn răng nói: “Tôi chỉ là nhầm thuốc giảm cân thành son môi thôi!”

“Hiệu quả rất khả quan, có thể nói cho tôi biết công thức điều chế thuốc giảm cân được không?” Ninh Hành ra vẻ vô cùng hứng thú nói: “Vừa hay bỏ sung vào nguồn sản phẩm của công ty được Ngự Thông. Đây đúng là sản phẩm mà công ty còn thiếu đấy.”

Trong lòng Khương Bách Vạn đang rĩ máu, cái lão hồ ly này không chỉ không có chút lòng đồng tình với cô mà lại còn hỏi công thức điều chế! Cô quay đầu không thèm để ý đến anh, trong lòng nghĩ thầm sẽ tìm thời cơ để cho boss Ninh tự mình trải nghiệm công hiệu của thuốc giảm béo này một lần.

Tài xế lái một chiếc Audi A8 màu đen đến trước cửa khách sạn, đó là xe riêng đưa đón Ninh Nhất Kiệm đến công ty, đương nhiên bây giờ cũng trở thành xe riêng của Ninh Hành. Ninh Hành muốn đưa cho Ninh Nhất Kiệm mấy hộp thuốc mỡ đa năng Trọng Cảnh của Ngự Thông, cho nên bảo tài xế lái xe đến Đạt Thông trước.

“Tôi đi lên một chuyến.” Ninh Hành quay đầu lại nói với Khương Bách Vạn rồi xuống xe.

Khương Bách Vạn lòng dạ hẹp hòi xuống xe, đến Starbucks ôm hai chén hồng trà bá tước ra ngoài, núp ở ghế sau lên bôi thuốc giảm cân lên miệng

chén.

Ninh Hành tìm được thuốc bôi Trọng Cảnh ở trong ngăn kéo bàn làm việc của tổng giám đốc xong thì đi ra, không ngờ gặp được Lâm Lệ vừa tăng ca về ở trong thang máy. Cửa thang máy vừa mở ra, Lâm Lệ nhìn thấy Ninh Hành ở bên trong thì có phần giật mình, vội vàng cúi đầu: “Ninh tổng... Chào anh!”

“Tăng ca sao?” Ninh Hành thuận miệng đáp, sắc mặt không thay đổi.

“Vâng, quản lý Nguyễn có một phần tài liệu cần tôi và Bách Vạn đánh máy.”

Ninh Hành nhìn bảng điện tử hiện số tầng trên thang máy càng dần càng giảm, mặt không biến sắc: “Tiểu Khương đâu?”

Lâm Lệ trả lời: “Tiểu Khương có việc, hình như là đi hẹn hò.”

Rất tốt, Khương Bách Vạn coi như là biết giữ mồm giữ miệng, không tiết lộ chuyện cùng anh tham gia bữa tiệc tối nay. So với Khương Bách Vạn tính tình thẳng thắn có phần hơi ngốc nghếch thì Lâm Lệ bề ngoài hiền lành chất phác nhưng lại có tâm cơ, sao Ninh Hành có thể không nhìn ra cơ chứ? Cùng vào công ty với một người như vậy, coi như cũng là trải nghiệm dành cho Khương Bách Vạn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hồng trà bá tước

Ninh Hành trở lại xe, vớt một hộp thuốc mỡ Trọng Cảnh cho Khương Bách Vạn. Bách Vạn vừa nhìn thì có chút xấu hổ, anh đi lên còn lấy thuốc tiêu sưng cho cô, thế mà cô lại muốn trả thù người ta. A! Lỡ may anh nổi giận, công việc này của cô không còn thì làm sao bây giờ? Khương Bách Vạn vội vàng lấy lòng đưa chén hồng trà bá tước không bị bôi thuốc giảm cân đưa cho Ninh Hành, ân cần nói: “Ninh tổng, trời rất lạnh, ngài lại uống rượu, uống chút hồng trà giải rượu đi?”

Đối với việc cô bỗng dưng tỏ ra ân cần thế này, Ninh Hành ngoài ý muốn nhíu mày, vừa muốn uống lại phát hiện trên tay cô còn một chén khác nhưng lại chậm chạp không uống, Ninh Hành nghi ngờ trong này có trò gì, vì vậy híp mắt một cái: “Tại sao cô lại không uống?”

Khương Bách Vạn mở nắp chén, tránh khỏi chỗ bị bôi thuốc: “Tôi uống...”

“Khoan đã, tôi muốn uống chén của cô.”

Đây không phải là lời thoại đặc trưng trong tiểu thuyết võ hiệp sao! Khương Bách Vạn lắc đầu, boss Ninh à, anh đừng lấy bụng tiểu nhân so lòng quân tử có được không!!

Nhưng mà, dưới ánh mắt sát sạt của Ninh Hành, Khương Bách Vạn chỉ có thể bất đắc dĩ mà đưa chén trà của mình cho anh, thấy anh mở nắp chén ra rồi uống luôn một ngụm, trong lòng cô kêu rên một tiếng..

Chuyện này cũng không thể trách tôi được.

Lúc về đến nhà Khương Bách Vạn nom nóp lo sợ liếc mắt nhìn theo bóng lưng Ninh Hành, không biết bao giờ thì thuốc giảm cân kia sẽ phát huy công dụng, trước hết cô vẫn nên tìm đường chạy thì hơn. Sau khi chạy như bay vào tiểu khu, Khương Bách Vạn liền tắt máy, ném thuốc giảm béo giả dạng son môi vào thùng rác, thở phào như vừa trút được gánh nặng.

Nhà của Ninh Hành xa hơn nhà của Khương Bách Vạn, lúc về đến nhà thì thoáng cảm thấy môi dưới có chút không thoải mái. Lúc tắm rửa anh nhìn chính mình qua gương, khóe mày nhíu chặt, đưa tay lên sờ sờ môi dưới.

Chẳng lẽ chính mình cũng bị dính thuốc giảm cân sao? Dính vào lúc nào? Quả nhiên là chén hồng trà kia có vấn đề!

Nhưng mà chính anh đòi uống chén trà mà Khương Bách Vạn muốn uống, chẳng lẽ cô đã sớm dự đoán được anh sẽ đòi đòi sao? Không, dựa vào cái đầu ngốc nghếch kia thì sẽ không thể nghĩ xa được như vậy.

Ninh Hành nhìn môi dưới hơi sưng lên trong gương, bỗng nhiên khóe mày giãn ra. Sưng thì cũng đã sưng rồi, truy cứu vì sao lại sưng cũng không có ý nghĩa gì. Nghĩ đến lúc này Khương Bách Vạn lộ ra đôi môi sưng như đầu heo thì anh không khỏi bật cười.

Thật sự là to gan lớn mật mà, về sau cô sẽ biết tay!

Cùng lúc đó, Khương Bách Vạn mở lọ thuốc mỡ Trọng Cảnh ra, thuốc mỡ mát mát lạnh lạnh, vừa thoa lên môi lập tức đã át được cảm giác bỏng rát trước đó, đợi một lúc thì đôi môi đã tốt hơn rất nhiều.

Không ngờ thuốc thật sự hiệu nghiệm như vậy! Thuốc của Ngự Thông đúng là có chất lượng thật.

Nhân viên xuất sắc nhất tháng này là Lâm Lệ, tất cả mọi người đều ra sức khen ngợi cô ta, chị Trần phụ trách giám định châu báu thường gọi Lâm Lệ đến giúp đánh máy giấy tờ gì đó, gặp ai cũng khen Lâm Lệ là người chịu khó.

Nhà vệ sinh luôn là nơi tốt nhất để hóng chuyện bát quái, có hôm Khương Bách Vạn ở trong phòng vệ sinh nghe các đồng nghiệp ở bên ngoài bàn tán xem sau ba tháng thử việc thì cô hay là Lâm Lệ sẽ được giữ lại.

Lúc Khương Bách Vạn nộp hồ sơ xin việc không nhìn rõ thông báo tuyển nhân viên, sau khi nghe các đồng nghiệp nói chuyện thì mới biết lần này chỉ tuyển một người giám định đồ cổ, có nghĩa là sau thời gian ba tháng thử việc, giữa cô và Lâm Lệ, chắc chắn có một người sẽ bị loại.

“Khả năng cao sẽ là Tiểu Lâm.” Đây là giọng của chị Trần: “Mặc dù không giỏi giao tiếp nhưng làm việc rất tốt. Tiểu Khương không được, ít làm thêm giờ, cũng không biết nhìn sắc mặt cấp trên.”

Chị Ưông phụ trách điều tra tình trạng bất động sản vốn là người miệng rộng, lần này lại phụ họa: “Tôi cũng thấy thế, Tiểu Khương hơi lười, không biết tự mình tìm việc để làm, có hôm tôi đã nhắc khéo cô ta rằng buổi sáng Tiểu Lâm không chỉ rửa chén trà của mình mà còn rửa hết chén trà của mọi người, thế mà cô ta vẫn thờ ơ như không nghe thấy. Còn nữa, Tiểu Lâm rất tinh tế, lần trước tôi mặc một bộ quần áo mới, mấy người còn chưa phát hiện ra nhưng cô ấy đã phát hiện ra rồi, còn nói tôi mặc như thế rất hợp.”

“Tiểu Khương tương đối nhanh trí, còn Tiểu Lâm lại quá cứng nhắc.” Cuối cùng cũng có người nói giúp Khương Bách Vạn một câu, nghe giọng thì hình như là người giám định tên Tiểu Dung, chẳng lẽ là vì cô thường xuyên xách com gà hầm thay chị ấy?

Khương Bách Vạn nghe xong mấy lời bàn tán kia, tâm tình giảm sút không biết bao nhiêu lần. Cô vừa đắc tội Ninh Hành lại vừa bị các đồng nghiệp chỉ trích như vậy, không buồn mới là lạ. Cô mất hồn mất vía đi về chỗ ngồi của mình, cây xương rồng xanh biếc bên máy tính đã cao hơn không ít, nhìn từ xa hơi giống bình hồ lô. Nghĩ lại trước đây, nếu như gặp phải chuyện uất ức như thế cô chắc chắn sẽ hện Nhan Miêu Miêu ra ngoài ăn lẩu cay, sau đó cùng mấy người nói xấu sau lưng người khác kia, nhưng mà bây giờ cô lại chỉ có thể im lặng mà nhịn xuống.

Quan trọng nhất chính là, cô phát hiện ra mấy lời bọn họ nói lại rất có lý.

Lúc Lâm Lệ quét dọn thì cô đang sửa sang bàn làm việc của mình; lúc Lâm Lệ rửa chén trà cho mọi người thì cô đang pha cà phê cho mình; lúc Lâm Lệ không tiếc lời khen ngợi mấy người phụ nữ trung niên kia thì cô lại cho rằng đó chỉ là mấy lời nói láo mà cô không thèm nói.

Chẳng lẽ sau khi thử việc thì cô sẽ phải cuốn gói ra đi hay sao? Khương Bách Vạn đưa mắt nhìn gai mọc khắp cây xương rồng, nhớ đến lúc trước cô theo giáo sư Lý ra ngoài đào mộ cổ, vùi đầu rửa sạch những món đồ dính đầy đất cát, có khi chỉ vì một món đồ to bằng nắm tay mà phải dùng một cái xẻng nhỏ và một cái bàn chải, vật lộn mấy ngày mới có thể đào lên được. Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy mấy món đồ cổ vẫn là đơn thuần nhất, ở đó hội tụ tài hoa và công sức của bao nhiêu thế hệ cha ông, bạn chỉ cần lấy chúng ra, trưng bày cho mọi người đều nhìn thấy vẻ đẹp ẩn giấu bên trong chúng.

Nhưng mà hiện tại cô lại đang làm cái gì đây?

Điện thoại di động bỗng rung vang lên, Khương Bách Vạn nhìn thấy một dãy số xa lạ trên màn hình.

“Tiểu Khương, xin chào. Còn nhớ tôi chứ?” Giọng điệu có phần lỗ mãng, dường như đã từng nghe qua ở đâu đó.

“Anh là...”

“Tôi là Dục Tường.”

Khương Bách Vạn giật mình: “Xin chào Bảo tiên sinh!”

“Là thế này, món đồ cổ kia... Tôi muốn mấy người đến xem lại lần nữa, giúp tôi định ra một cái giá.”

“Được, tôi sẽ báo cáo với quản lý.”

“Ha ha, tốt nhất là nhanh lên một chút. Đúng rồi, em cũng phải tới đây.”

Khương Bách Vạn bị giọng điệu này làm cho buồn nôn, cười gượng cho qua chuyện.

Cúp điện thoại, cô tìm trong danh bạ dãy số của “Boss bá đạo”, do dự không biết có nên nói với Ninh Hành hay không, dù sao mấy ngày nay anh cố ý thờ ơ với Bảo Dục Tường, chờ cho anh ta chủ động mắc câu.

Nếu như cô làm tốt chuyện này, đến khi xem xét kết quả thử việc Ninh Hành có thể cân nhắc cho cô một chút không? Khương Bách Vạn lập tức gọi điện đi, chuông reo ba tiếng, anh bắt máy.

“Tổng giám đốc Tôn, vừa rồi Bảo Dục Tường gọi điện thoại tới, bảo chúng ta đến xem cái bình một lần nữa.” Cô hạ giọng, bởi vì sợ tai vách mạch rừng nên còn tự ý sửa lại họ cho Ninh Hành.

“Thuốc mỡ đa năng dùng tốt chứ?” Ninh Hành không trả lời vấn đề của cô, đột nhiên hỏi.

“Dùng rất tốt.”

“Tôi cũng biết là dùng rất tốt.” Ý là hôm đó anh cũng không thể không bôi một chút.

Khương Bách Vạn bỗng nhiên cảm thấy cho dù cô có giúp anh hoàn thành vụ làm ăn này thì anh cũng sẽ không giữ cô ở lại công ty đâu.

“Chúng ta sẽ tới xem cái bình kia chứ?”

“Không đi.”

Tùy hứng như vậy sao?

Ninh Hành lại nói tiếp: “Đội ba công ty cầm đồ kia xem xét xong rồi thì Đạt Thông sẽ ép giá.”

Khương Bách Vạn ngượng ngừng đặt điện thoại xuống, trong lòng vẫn có cảm giác mình chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi công ty.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Ninh Hành để điện thoại sang một bên. Phòng phẫu thuật đối diện còn sáng đèn, Ninh Nhất Kiệm đang ở bên trong tiến hành phẫu thuật chân lần thứ hai. Ninh Thủ Quý và Ninh Úy cùng người nhà đều đang ngồi trên dãy ghế chờ bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, cứ như thể Ninh Nhất Kiệm không phải đang phẫu thuật chân mà là đang sinh em bé.

Cô con gái mười lăm tuổi tên Ninh Nhất Nhạc của Ninh Úy không chịu ngồi yên, dựa vào bên người Ninh Hành nói vô cùng thân thiết: “Chú nhỏ à, lát nữa anh cháu ra ngoài, chúng ta khoan hãy về, chú dẫn cháu đến khu vui chơi được không?”

Ninh Úy nghiêm khắc nói: “Đến khu vui chơi làm gì, nơi đó đông người, không an toàn.”

“Nhưng mà con cứ muốn đi đấy.” Ninh Nhất Nhạc cực kỳ bướng bỉnh, cãi lại ngay lập tức.

“Được rồi, chú dẫn cháu đi.” Ninh Hành siết chặt nắm tay Ninh Nhất Nhạc, cô bé cười trộm, ngồi yên bên cạnh Ninh Hành, nắm lấy tay anh không chịu buông.

Ninh Thủ Quý khoát tay: “Cháu muốn đi cũng được, nhưng mà phải đi theo chú cháu, nghe lời chú một chút.” Dứt lời, lại quay sang nói với Ninh Úy: “Đề Tiều Đồ đưa hai người họ đi, lúc nào cũng phải đi theo hai người họ đấy.” Mười phút sau, Ninh Nhất Kiệm được đẩy ra ngoài. Thuốc tê còn chưa hết tác dụng, anh ta vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Ninh Thủ Quý vẫn là vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thếp*, nghe bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, ông liền xoay người đi tới. Sau khi Ninh Hành đưa Nhất Nhạc rời đi, Ninh Úy nhìn Ninh Nhất Kiệm trên giường bệnh, thờ dãi một hơi. Cháu trai trưởng của Ninh gia thật sự là không khiến người ta bớt lo tí nào.

* chỉ tiếc rên rết không thành thếp: xuất phát từ lòng quan tâm mà đặt ra yêu cầu cao cho đối phương, đã tốt còn muốn tốt hơn nữa

Tiều Đồ là lái xe của Ninh Thủ Quý, sau khi chuyển nghề vẫn luôn làm lái xe kiêm vệ sĩ cho Ninh Thủ Quý, không thích nói nhiều, thường xuyên đeo kính râm, cũng không qua lại thân thiết với bất kỳ người nào trong tập đoàn.

Sau khi Ninh Hành và Nhất Nhạc xuống xe, Tiểu Đồ luôn đi theo sát hai người họ.

“Cháu muốn ngồi thuyền hải tặc!” Nhất Nhạc đi vào trung tâm vui chơi liền giống như con chuột rơi vào đĩnh gạo, nhìn trò nào cũng thêm nhỏ dãi, cô bé có lá gan lớn, ngay cả trò mà những cô bé khác không dám chơi thì cô bé cũng hết sức thích thú. Chỉ tiếc bố mẹ cô bé bình thường đều bận quản lý công ty nên không thể đưa cô bé đến những nơi như thế này, cũng không để người khác đưa cô bé đi.

Ninh Hành nắm tay Nhất Nhạc đứng xếp hàng lên thuyền hải tặc, bởi vì không dám để cho cô bé lên đó một mình nên anh cũng đi theo. Sau khi ngồi vào chỗ của mình chưa lâu, chỗ ngồi phía sau có một cô gái đi đến, mặc áo lông màu đen, quần tối màu, chân đi giày đi tuyết, trên đầu đội một cái mũ len màu trắng, vẻ mặt buồn bực, hoàn toàn đối lập với sự hưng phấn của Nhất Nhạc.

Ai vậy? Khả khả, chính là Khương Bách Vạn đang sàu thúi ruột!

Ninh Hành và Khương Bách Vạn ngồi tựa lưng vào nhau, chưa có ai phát hiện ra đối phương. Khi thuyền hải tặc vừa bắt đầu khởi động, cô vẫn làm bộ nghiêm trang, ra vẻ ta đây vô cùng bình tĩnh, đến khi thuyền hải tặc càng lúc càng nhanh, cô bắt đầu lộ nguyên hình.

“Á a a a...” Thuyền hải tặc lao xuống, Khương Bách Vạn hét to một hồi. Gió lạnh thốc vào trong miệng, trong mũi cô, cô nhắm chặt mắt lại, trước mặt hiện ra rất nhiều khuôn mặt, có khuôn mặt tươi cười của Nhan Miểu Miểu, có khuôn mặt âm hiểm của Ninh Hành, có khuôn mặt ngượng ngùng của Lâm Lệ, có khuôn mặt nghiêm khắc của Nguyễn Hào...

Tiếng cười, tiếng kêu xung quanh vang lên không ngừng, lúc này cảm giác kích thích đã đè bẹp lá gan nhút nhát vừa rồi của Khương Bách Vạn, cô hét “a...” một tràng dài, cảm giác khó chịu trong lòng đã giải tỏa hơn nhiều, sự bực bội cũng bay biến không thể trở lại nữa.

“A... Cái công ty Đạt Thông rách nát!!! Mấy bà già nói xấu sau lưng người ta đi tìm chết hết đi!!! A... Nguyễn Hào chết tiệt, là ai muốn báo cáo vượt cấp chứ!!! A... Kí Khiếu kia, anh chẳng qua cũng chỉ là có cái mặt đẹp thôi! Có gì hơn người đâu chứ!!! Còn dám cho tôi leo cây!!! A... Lão hồ ly Ninh Hành kia!!! Mang sàu riêng của anh đi chết đi!!! Cái miệng của anh sưng lên đáng đời lắm!!!”

Bên tai boss Ninh tràn đầy tiếng cười và tiếng hét vui vẻ của Nhất Nhạc, hoàn toàn không để ý đến tiếng hét của cô gái phía sau, cho đến khi đối phương hét đến tên của anh, còn nhắc đến mấy từ then chốt nữa. Bởi vì bây giờ trên đùi và trên vai còn vướng dây an toàn nên anh nhất thời không có cách nào

quay người lại nhìn một chút xem chủ nhân của tiếng hét có phải là người anh đoán hay không

Thuyền hải tặc lượn qua lượn lại chừng mười phút, Khương Bách Vạn mắng đến mức rát cả họng, xung quanh cũng chẳng có ai cảm nhận gì cô. Thuyền chậm rãi dừng lại, cô thở phì phò cười ha ha, cảm giác hết sức nhẹ nhõm... Mỗi lần cô bức bối khó chịu đều sẽ đến ngồi thuyền hải tặc, hết ra hết mọi chuyện không vui trong lòng.

Tháo dây an toàn ra, Khương Bách Vạn duỗi duỗi eo, đứng lên định đi xuống. Tiếp theo nên ngồi vòng quay ngựa gỗ hay là nên uống một ly cà phê đây?

“Khương Bách Vạn, mắng đủ rồi sao?”

Từ phía sau truyền đến một câu nói sâu xa, giống như lưỡi dao xẹt qua cổ cô, lạnh đến mức khiến cả người cô run lên, đứng sững lại như bị điểm huyệt.

Ông trời ơi, giọng nói này...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thịt bò rắc tiêu đen

Khương Bách Vạn nhớ tới hồi trước cô từng đọc qua một câu ở trong sách, nói rằng sói thường ở sau lưng bạn, chỉ cần không quay đầu lại, nó sẽ cắn đứt cổ của bạn. Cô hít sâu một hơi, giả vờ không nghe thấy, nhanh chân đi về phía trước.

A, sao trong đầu còn vang lên tiếng nhạc phim?

Chúng ta ở dưới ánh mặt trời! Đi giày vải!

Đeo tai nghe bước theo nhịp điệu! Hướng về phía trước!

Dường như cổ chấp nói với chúng ta: “Bạn đừng quá quan tâm!”

“Khương Bách Vạn!” Chẳng qua vì đôi chân dài, lúc đầu Ninh Hành bị bỏ lại phía sau trong khoảnh khắc đã chặn được người nào đó.

“A?” Khương Bách Vạn ngẩng đầu một cái, miệng biến thành hình chữ “o”, lúc này nhất định phải giả bộ như ngẫu nhiên gặp nhau: “Tổng giám đốc Ninh, sao anh lại...”

Ninh Hành nhếch khóe miệng, cười lạnh.

Trong vòng ngắn ngủi mười giây, Khương Bách Vạn nhớ lại nửa đời trước của mình, trời sinh vận may của cô rất kém - lúc đi nhà trẻ, thầy giáo chia mía, mỗi người một mẩu, dài như ngón tay cái vậy, nhưng lúc phát tới cô thì chỉ được hai miếng nhỏ xíu; lúc dọn vệ sinh hồi tiểu học, thầy giáo muốn tìm một người đi đổ thùng rác đã đầy, đúng lúc nhìn thấy cô đi ngang qua; lúc thi cuối kỳ hồi đại học, thầy giáo đưa ra không ít điểm quan trọng cần phải học, trong đó có một bài trình bày và phân tích bắt đầu từ trang 70 đến trang 190 trong sách giáo khoa, thì cô ngạc nhiên phát hiện ra rằng sách giáo khoa của cô lại in thiếu những trang đó. Càng chưa nói đến việc mỗi lần xếp hàng mua vé, chờ trả tiền, hàng mà cô đứng nhất định là hàng chậm nhất; cả ba phần thịt bò rắc tiêu đen được bung lên bàn cùng một lúc, thì nhất định phần của cô là ít thịt nhất.

Cô càng nghĩ càng tức giận, bây giờ chỉ ngồi trên thuyền hải tặc phàn nàn vài tiếng, Boss lại có thể xuất hiện sau lưng.

“Công ty 5 giờ mới tan tầm, giả dụ cô vừa ra khỏi công ty liền bắt được xe buýt, dựa theo tốc độ bình thường, ước chừng khoảng 5 giờ hai mươi mới có thể đến được cửa công viên, coi như là không cần xếp hàng, thì ít nhất năm rưỡi cô mới có thể chơi được thuyền hải tặc.” Ninh Hành đưa tay nhìn đồng hồ, nhìn từ trên xuống, trên mặt đồng hồ Vacheron Constantin đầy tinh xảo phức tạp là bản vẽ cực Bắc, trong mắt dân nghèo như Khương Bách Vạn lại chỉ là “Một cái hình tròn màu xanh lam, bên trên có thật nhiều chữ tiếng Anh, nhìn giờ thì có vẻ không tiện lắm”, anh để ý Khương Bách Vạn: “Bây giờ là 5 giờ 15 phút.”

Cam chịu về sớm lại bị Boss bắt tại trận, Khương Bách Vạn nghĩ thầm, không bằng nhảy xuống từ thuyền hải tặc đi, dù sao - khoảng cách chẳng qua cũng chỉ là 50cm. Cô nhìn thấy Ninh Hành cầm tay Ninh Nhất Nhạc, tò mò nhìn một chút, nghĩ thầm, ôi, nhìn qua thì đứa trẻ này dường như cũng chưa tới mười tám tuổi. Trong lòng Khương Bách Vạn rung động đến muốn hét lên, cô lại phát hiện ra bí mật không thể nói của tổng giám đốc bá đạo và thiếu nữ vị thành niên?

“Ôi ôi...” Cô che mắt, bởi vì sợ biết quá nhiều sẽ bị diệt khẩu.

“Chú nhỏ, cô ấy là ai vậy, chúng ta đi nhanh đi?” Con mắt của Nhất Nhạc đã liếc về phía tàu vũ trụ cách đó không xa, cũng chính là máy nhảy lầu.

“Nhất Nhạc, gọi là đi.” Rõ ràng nói chuyện với cháu gái thì dịu dàng hơn rất nhiều.

Khương Bách Vạn nghe xong, buông tay xuống cười nói: “Gọi chị là được rồi!”

“Chị đi.” Nhất Nhạc không yên lòng lên tiếng chào hỏi, liếc mắt trêu chọc cô.

Khương Bách Vạn giả bộ ngại trước mặt một đứa trẻ mười lăm tuổi thất bại, tâm trạng càng thêm chán nản, chuẩn bị tới ngồi vòng xoay ngựa gỗ. Cô mua vé của trẻ con trên mạng nên chỉ có thể chơi một số trò không quá kích thích, cái này cũng hợp với ý cô, trò chơi kích thích nhất mà lá gan của cô có thể tiếp nhận chẳng qua cũng chỉ có thuyền hải tặc.

Ninh Hành đến gần hơn một bước, mở miệng: “Đã ăn chưa?”

“Chưa.” Khương Bách Vạn sợ hãi trả lời, thái độ giống như thăm vắn, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

“Có bệnh tim hay là bị cao huyết áp không?”

“... Không có.” Khương Bách Vạn thành thật trả lời.

“Sợ độ cao không?”

“Không biết...”

Ninh Hành ôm Nhất Nhạc, thật không hiểu gen của nhà họ Ninh tốt như thế nào, tuy Nhất Nhạc mới tuổi vị thành niên, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân rồi, hai người đứng cùng một chỗ cực kỳ đẹp mắt. “Rất tốt. Tôi sợ độ cao, nếu không cô cùng cháu gái Nhạc Nhạc của tôi ngồi tàu vũ trụ, thế nào?”

Trong lòng Nhất Nhạc có chút kỳ lạ, cô bé nhớ là trước kia chú nhỏ cũng đã chơi nhảy dù cùng nhảy cầu, sao lại sợ độ cao được? “Chú nhỏ, rõ ràng chú...” Vừa muốn mở miệng hỏi, tay Ninh Hành đang đặt lên bả vai cô bé bỗng nhiên nâng lên che miệng cô nhóc lại.

Trái tim hướng về phía vòng xoay ngựa gỗ của Khương Bách Vạn bỗng ổn định lại, nín nọt nói, “Tổng giám đốc Ninh, vé của tôi chỉ có thể chơi một số trò của trẻ con, cái máy nhảy lầu mà anh nói, tôi không chơi được.”

“Tiểu Đổ, đổi cho cô ấy vé khác. Toàn bộ vé người lớn.” Ninh Hành muốn mời khách, cho nên ra tay rất hào phóng.

Tiểu Đổ dù trời có tối thì vẫn đeo kính râm gập đầu, quay người đi thực hiện thủ tục đổi phiếu, sau khi trở về không nói một lời, hai tay đưa phiếu cho Khương Bách Vạn.

Khương Bách Vạn liếc về phía tàu vũ trụ tràn ngập tiếng hét chói tai, hít sâu một hơi. “Tổng giám đốc Ninh, tôi có bệnh tim, cao huyết áp, thở khó khè, lang ben, các chứng bệnh tổng hợp, bại não cộng thêm bại liệt, không nên ngồi máy nhảy lầu.”

“Ngồi xong sẽ khỏi.” Ninh Hành cười một tiếng, trong mắt tràn đầy sự giao hoạt, thân thiết vỗ lưng Nhất Nhạc: “Nhạc Nhạc, ngồi tàu vũ trụ cùng chị Khương nhé.”

Chị Khương... Khương Bách Vạn cảm thấy trong nháy mắt mình già đi hai mươi tuổi, hơn nữa bối phận còn cao hơn so với Ninh Hành. Cô trơ mắt nhìn Nhất Nhạc đi về phía mình, khéo léo giữ chặt tay cô, làm đủ sức lực kéo cô về phía máy nhảy lầu. Cô ra sức quay đầu, trông thấy Ninh Hành đứng tại chỗ, khóe môi còn hơi cong lên.

Quả nhiên cô là người rất xui xẻo, đúng lúc lại gặp được Ninh Hành dẫn cháu gái tới khu vui chơi, rồi lại bị buộc ngồi máy nhảy lầu với cháu gái anh ta a a a!! Khương Bách Vạn khóc không ra nước mắt, mang theo vẻ mặt người là dao thót tôi là thịt cá, ngây ngốc để các nhân viên thắt chặt dây an toàn cho cô, kéo cả lan can an toàn xuống.

Máy móc từ từ đi lên, ở điểm cao nhất bỗng nhiên dừng lại, xung quanh đã bắt đầu có người hét lên, còn Nhất Nhạc ở bên cạnh lại cười rất to.

Đột nhiên, chiếc tàu giống như bị người từ trên cao ném xuống, hạ xuống một cách nhanh chóng, cảm giác mất trọng lượng khiến dạ dày Khương Bách Vạn như vọt tới tận cổ họng, trong khoảnh khắc đó cô đã hiểu, Ninh Hành hỏi cô “Đã ăn chưa” là có ý gì - cũng may là chưa ăn cơm, nếu không ăn bao nhiêu liền nôn bấy nhiêu sao.

“A a a ôi ôi ôi...!!! Ninh Hành cái tên khốn kiếp!!!” Nhảy lầu chính là loại cảm giác này sao? Khương Bách Vạn phát ra tiếng kêu đầy bi thảm, đồng thời trong lòng kiên định một lòng tin - cho dù con đường phía trước gian nan cỡ nào, dù Boss có lòng dạ hiểm ác đối với cô, thì cô cũng phải kiên cường sống sót, tuyệt đối không coi thường mạng sống của bản thân!

Tiểu Đổ trầm mặc đứng sau lưng Ninh Hành, nghe được tiếng kêu thảm thiết của Khương Bách Vạn, có chút không đành lòng. Hai tay Ninh Hành để trong túi quần, cười cười, quay đầu nói với Tiểu Đổ: “Thật vất vả Nhất Nhạc mới tới khu vui chơi một lần, hẳn là nên để cho con bé chơi vui vẻ. Tôi thay con bé đến vòi rồng xếp hàng, sau khi tàu vũ trụ dừng lại, cậu dẫn bọn họ tới đó.”

Tiểu Đổ phóng tầm mắt nhìn về phía vòi rồng, chỗ ấy cũng tràn đầy tiếng hét, mỗi một vòi rồng đều có một hàng ghế sofa, sau khi vòi rồng khởi động, đồng thời các chỗ ngồi cũng bị xoay tròn, hành khách trên chỗ ngồi vừa có thể trải nghiệm cảm giác bị vòi rồng hút vào, vừa có cảm giác xoay tròn, đầu hướng xuống dưới đất chân hướng lên trời. Đây rõ ràng là nhíp điện ép nôn mà...

Thần thái Nhất Nhạc sáng láng nhảy từ trên máy nhảy lầu xuống, chạy tới trước mặt Tiểu Đổ: “Chú nhỏ của cháu đâu?”

Tiểu Đổ vẫn lạnh lùng như cũ, dùng cầm chỉ về phía vòi rồng, Nhất Nhạc vui mừng vỗ tay một cái: “Tốt quá rồi, cháu đang muốn chơi đây!”

Khurong Bách Vạn chậm chạp đến sau, về mặt tái nhợt, nhìn Tiểu Đổ cùng Nhất Nhạc nói: “Phiền anh nói với tổng giám đốc Ninh một tiếng, tôi đi trước...”

“Cô Khurong, tổng giám đốc Ninh nói cô cùng Nhất Nhạc chơi một lúc, lát nữa ngài ấy mời cô ăn cơm, nói một số chuyện.” Đây là câu nói đầu tiên trong hôm nay của Tiểu Đổ lạnh lùng, tuy anh ta cũng không dám chắc một lát nữa cô Khurong này có ăn được cơm hay không.

Nhất Nhạc nghe xong liền nắm tay Khurong Bách Vạn: “Chị Khurong, chúng ta tới tìm chú nhỏ thôi.”

Hôm nay xếp hàng không lâu lắm, Ninh Hành đã ở cửa ra vào, thấy các cô tới, nghiêng đầu mỉm cười nói với Khurong Bách Vạn: “Có vài điều du khách cần biết, người có thể trọng từ 85kg trở lên thì không thể chơi.”

Khurong Bách Vạn tức điên lên, không phải mặt cô chỉ hơi tròn một chút thôi sao, đâu đến nỗi nặng tới 85kg? Vì để bảo vệ tôn nghiêm, cô lại không biết sợ bước lên hành trình mạo hiểm. Sau khi vòi rồng khởi động, cái máy đáng chết đó vậy mà cũng có nhạc đệm - bài hát “Vòi rồng” của Châu Kiệt Luân.

Lặng lẽ bỏ ra đi ~ Vào vùng biên nguy hiểm ~ Trong thế giới của tôi ~ Giờ ngập tràn mưa bão ~ Tình yêu đến quá nhanh ~ Như là vòi rồng vậy ~ Chạy không được lốc xoáy ~ Không kịp cả trốn chạy ~ Tôi không thể nghĩ nữa ~ Tôi không thể nghĩ nữa ~ Tôi không, không, không thể!!!

Khurong Bách Vạn bị xoay chuyển đến mức không phân rõ Đông Tây Nam Bắc, mắt tròn trắng nghĩ biết vậy chẳng làm. Ôi ôi ôi!! Cô rất muốn nôn!! Vì cái gì mà cô phải chứng minh mình chưa tới 85kg cơ chứ!! ~o()o~

Về sau, Khurong Bách Vạn bị ép chơi cánh tay robot với Nhất Nhạc, cả trò chơi tốc độ và siêu cấp treo, đến cuối cùng cô được Ninh Hành đặc xá, có thể ngồi lên vòng xoay ngựa gỗ bình phục dạ dày đang chao đảo của cô. Nhất Nhạc vẫn chưa thỏa mãn, hiển nhiên vòng xoay ngựa gỗ không thể thỏa mãn tâm trạng ưa thích mạo hiểm của cô bé, nếu không phải còn có bài tập, nhất định cô bé sẽ chơi đến lúc khu vui chơi đóng cửa.

Vòng xoay ngựa gỗ phát bài “kẹo bông gòn”, Khurong Bách Vạn hấp hối lập tức ôm cổ ngựa gỗ, đi theo tiết tấu nâng lên hạ xuống.

Không biết thế nào, nghe bài hát này cô lại nghĩ tới Nhan Miêu Miêu, đây là bài mà cô và cô ấy nhất định sẽ hát một lần trong KTV, hai người kẻ vai sát cánh cầm micro, dùng khí thế “sông lớn chảy về phía Đông, sao Bắc Đẩu trên trời cũng sẽ tham gia” hét to “Anh là kẹo bông gòn ngọt ngào mộng tưởng trong lòng em...”. Ngược lại với cô, vận may của Miêu Miêu không hề tệ, sau khi mua đồ ở siêu thị, chỉ cần tùy tiện ném xúc xắc cũng có thể rút trúng giải đặc biệt, chính là một chiếc chảo hàng hiệu, hai cô đã hẹn với nhau ai kết hôn trước thì người còn lại sẽ làm phù dâu cho người kia, về sau còn muốn làm mẹ nuôi của con của nhau.

Miêu Miêu, sao cậu đi sớm vậy, chúng ta đã hứa sau khi về hưu còn cùng đi du lịch cơ mà!!

Khurong Bách Vạn lau nước mắt, dưới âm thanh phát ra liên tục của “kẹo bông gòn”, nước mắt càng chảy càng nhiều.

“Chú nhỏ! Chị Khurong khóc!!” Nhất Nhạc bị dọa sợ, tranh thủ thời gian kêu to. [diễn!đàn@lê#quý\\$đôn](#)

Ninh Hành chờ các ở bên ngoài nhíu mày lại, đi mấy bước liền đến phòng quản lý: “Dừng lại.”

Đột nhiên âm nhạc ngừng lại, vòng xoay ngựa gỗ “két” một tiếng dừng hẳn. Ninh Hành chạy vào trong, một tay chống lan can sắt, nghiêng người nhảy vào, vũng vàng rơi xuống phía sau lan can, lại nhanh chân đi tới chỗ của Khurong Bách Vạn.

Khurong Bách Vạn hoàn hồn, nổi giận, ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy nước mắt, rống to: “Sao lại dừng? Đã nói một chuyến là năm phút cơ mà? Lỗi sao!”

Ninh Hành dừng lại, không nói gì nhìn cô một lúc, dùng ánh mắt ra hiệu cho nhân viên công tác tiếp tục.

Một lúc sau Nhất Nhạc lại kêu lên: “Chú nhỏ! Cô ấy vẫn khóc!”

Ninh Hành nhìn Khurong Bách Vạn, Tiểu Đổ phát hiện vẻ mặt của anh cực kỳ kém.

Năm phút sau, vòng xoay ngựa gỗ tự động dừng lại, Khurong Bách Vạn lập tức ôm cổ ngựa gỗ khóc thảm thương, giống như Bá Vương đau lòng đứng ở Ô Giang, đau đớn khi phải rời xa Ô Chuy.

Lúc này Ninh Hành đứng rất gần cô: “Bách Vạn, đi xuống.”

“Anh cam đoan sẽ không xào tôi như xào mực, thì tôi mới xuống.” Khurong Bách Vạn khôi phục thần chí, giáo hoạt vụng trộm liếc xéo anh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôm ướp muối

Trong phim Hàn Quốc, vòng xoay ngựa gỗ luôn tượng trưng cho hạnh phúc và vui vẻ, đối với Khương Bách Vạn cũng vậy.

Chỉ thấy khoe mày Ninh Hành dần giãn ra, hai tay vẫn bỏ trong túi quần, dường như không hề trải qua suy nghĩ hay đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“Được.”

Khương Bách Vạn bỗng nhiên có cảm giác vui sướng như thể vừa nhận cha nuôi, tâm trạng uất ức trong lòng bay sạch, có những lời này của Ninh Hành rồi, thời gian thử việc có đáng gì chứ! Cô nhảy xuống, vui vẻ chạy về phía anh.

“Tạm thời.” Ninh Hành lại bỏ sung thời hạn cho lời hứa của mình, cứ như thể đang ký hợp đồng vậy.

Khương Bách Vạn lại ừ ừ nhận lại túi xách của mình từ trong tay Tiểu Đổ, đeo lên vai, còn khóc thút thít thêm hai tiếng trông rất đáng thương.

“Chú nhỏ à, chúng ta đi ăn cơm đi, cháu đói chết rồi!” Choi cũng đã chơi chán rồi, lúc này Nhất Nhạc rốt cuộc cũng nhớ tới chuyện ăn uống. Ở Ninh gia, cô bé thích nhất là chú nhỏ Ninh Hành và anh họ Ninh Nhất Kiệm, nói trắng ra là bởi vì hai người này vô cùng cưng chiều cô bé, nơi nào mà bố mẹ cô bé không cho đi, ví dụ như khu vui chơi, nhà ma, nếu rảnh Ninh Hành sẽ dẫn cô bé đi, cái gì bố mẹ cô bé không cho ăn, ví dụ như hamburger, gà rán, Nhất Kiệm sẽ ra ngoài mua, chờ cô bé tan học thì lên đưa cho cô bé ăn ở trong xe, đợi ăn xong rồi mới lái xe đưa về nhà.

“Nhạc Nhạc muốn ăn cái gì?” Ninh Hành ôn hòa hỏi.

Khương Bách Vạn ngậy người nhìn anh, thì ra Ninh Hành cũng có lúc “ấm áp” như thế, đây chẳng phải chính là vai nam phụ có thể vì nữ chính mà sẵn sàng làm bất cứ việc gì trong phim Hàn sao?

“”Lẩu cay!” Thiên kim tiểu thư lại chỉ muốn ăn một món bình dân như vậy!

Ninh Hành kiên nhẫn nói: “Không được, đổi món khác!”

Trong lòng Khương Bách Vạn khó chịu, lẩu cay thì làm sao hả? Muốn ăn gì thì tự mình chọn, nắm kim châm, khoai tây thái nhỏ, rau cải thìa, đậu hũ, giả cá viên Phúc Châu*, sủi cảo tôm Quảng Đông là những thứ mà cô yêu thích nhất, cộng thêm một gói mì ăn liền, đập một quả trứng gà vào, lại đổ thêm một bát canh không biết có phải là nước hầm xương thật hay không, phía trên rưới một lớp dầu cay**, ăn ngon biết chừng nào!

* giả cá viên: một món ăn có nhân làm từ thịt, rong biển, trứng và các loại nguyên liệu khác tùy sở thích, lớp vỏ bên ngoài là khoai lang hấp (lộc) giã mịn trộn với bột mì, vo tròn lại giống như cá viên nên được gọi là giả cá viên.

** dầu cay: là một loại nguyên liệu nấu ăn đặc trưng của Tứ Xuyên, được chế biến bằng cách cho thêm rất nhiều ớt và các loại gia vị khác như tiêu, hoa hòe, gừng, hành tây, đường,... vào chảo dầu rồi rim dưới lửa nhỏ.

Nhất Nhạc đảo mắt: “Com niêu đất*!”

* com niêu đất: com được nấu và bày biện trong niêu làm từ đất sét, ngoài com thì còn có nấm, vịt quay, gà luộc, thịt lợn kho,... Đây là một món ăn có nguồn gốc từ Quảng Đông.

Com niêu đất cũng khá ngon, xương sườn cũng được, vịt quay cũng ổn, niêu com nóng sốt được bung lên, lấy đũa đảo đều, lại lấy thìa xúc ăn, nước thịt trộn lẫn với com tỏa mùi thơm nức, giữa thời tiết lạnh lẽo như thế này đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Ninh Hành cười: “Đổi món khác đi!”

Thật là khó hầu hạ! Khương Bách Vạn ngồi xổm một góc, dạ dày không ngừng réo lên.

“”Ma lạt hương*!”

* Ma lạt hương: là một món ăn đặc sắc có nguồn gốc từ Tứ Xuyên và Trùng Khánh, các loại nguyên liệu như rau củ, thịt, đậu hũ,... được nấu với các loại hương liệu địa phương như gai dầu, ớt, hoa tiêu. Đây là món ăn rất cay nhưng được người dân cả nước ưa chuộng vì hương vị rất ngon.

“Đổi đi!”

“”Vây... tùy chú!” Nhất Nhạc thờ dãi một hơi, mặc dù Ninh Hành rất chiều chuộng cô bé nhưng ở phương diện ăn uống không thể so với ông anh Nhất Kiệm được. Đừng nói là đậu phụ thối hay bánh cá hầm*, cho dù là thịt xiên nướng ven đường thì Ninh Nhất Kiệm cũng đã từng mua cho cô bé ăn.

* bánh cá hầm (oden): là một món ăn phục vụ trong nồi của Nhật Bản, gồm một số nguyên liệu như trứng luộc, daikon, konjac, và chả cá đã chế biến được hầm trong nước dùng dashi nhạt có vị nước tương.

Ninh Hành rất hài lòng với câu trả lời của cô bé. Thực ra lúc anh hỏi cô bé muốn ăn gì cũng chỉ chờ một câu “”tùy chú!”” này.

“”Tiểu Đổ, đến nhà hàng hải sản Úc Sa Loan.”

Nhà hàng hải sản Úc Sa Loan? Khương Bách Vạn vừa nghe được cái tên này thì lỗ tai liền dựng thẳng lên. Cô nhớ Bé Mập Tề đã từng nhắc qua về nhà hàng hải sản Úc Sa Loan này bằng những từ ""cao cấp"" và ""cực kỳ ngon miệng"", bảo ngư Úc và tôm hùm ở đó có thể khiến loại dân thường như Bách Vạn chảy cả nước miếng vì thèm thuồng. Khi đó trong lòng Khương Bách Vạn mắt thẳng băng, ngày hôm sau mới nín lấy Bé Mập Tề tí mĩ hỏi lại: “Bọn họ cho cậu ăn phần ăn mini phải không?”

Bé Mập Tề lập tức mắc mưu: “Ai nói? Tớ ăn suất lớn đấy nhé!”

""A... A... Ăn suất lớn*..."" Nhìn thấy Khương Bách Vạn cười trộm, Bé Mập Tề mới phát hiện mình lỡ lời, mấy ngày sau đó đều truy tìm Bách Vạn để đánh.

* suất lớn là “đại phân” (phân 份 [fēn] có nghĩa là suất, đồng âm với 粪 có nghĩa là phân trong phân bón)

Chẳng lẽ hôm nay chính mình cũng có cơ hội đi ăn thử sao?

Cô thật sự rất sợ lão hồ ly Ninh Hành kia sẽ đột nhiên đưa cho cô 20 đồng rồi nói: “Chúng tôi đi ăn hải sản, cô cầm số tiền này đi ăn com niêu đất đi, có lẽ đủ ăn hai suất đấy.”

Ninh Hành dẫn theo Nhất Nhạc đi một đoạn xa rồi mà Khương Bách Vạn vẫn ngồi chồm hồm tại chỗ, nhìn theo bóng lưng họ đầy chờ mong. Xem ra chính mình đã nghĩ ngợi nhiều rồi, đó là bữa ăn tối của mấy người nhà giàu bọn họ, cô chỉ có thể về nhà ăn không khí mà thôi.

Khương Bách Vạn đang nghĩ như vậy thì Ninh Hành chợt dừng bước, nhìn xung quanh một chút rồi quay đầu lại.

""Bây giờ đã sợ đến mức đứng không nổi rồi sao? Hay là cung phản xạ của cô dài quá rồi?"" Ninh Hành hí nửa mắt mà hỏi.

Khương Bách Vạn không xác định được lời này của anh là kêu cô đi cùng hay là kêu cô chạy về nhà. Cho dù chỉ là một người dân thường nhỏ bé thì cũng phải có chút tự tôn, có thể chết chứ không thể chịu nhục! Cô đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ngang qua người anh, nhanh chóng đi về phía cửa ra vào, trong đầu suy tính có lẽ nên tự thưởng cho chính mình hai suất com niêu đất.

""Chị Khương! Chị đi chậm một chút!"" Nhất Nhạc vội kêu lên: “Xe đâu có đậu ở bên đó!”

Khương Bách Vạn thật sự không kìm nổi sự vui mừng lẫn thèm thuồng đến mức chảy nước miếng nữa rồi!

Trên đường đến nhà hàng hải sản Úc Sa Loan, Nhất Nhạc tỏ ra rất yên tĩnh, thậm chí còn có vẻ mệt mỏi. Đối với một người đã quen sống sung sướng từ nhỏ như cô bé thì đi đến một nhà hàng cao cấp như vậy để ăn com còn chẳng thú vị bằng đi ăn lẩu cay, đi nghe một buổi hòa nhạc có vẻ vào cửa giá mấy ngàn không thể sánh bằng việc tiêu mấy trăm đồng để mua một tấm vé vào khu vui chơi. Cái loại tâm tình này của cô bé, đương nhiên Khương Bách Vạn không thể hiểu được, cô vẫn đang đắm chìm trong sự hưng phấn vì được đi ăn một bữa tiệc lớn.

Ninh Hành ngồi trên ghế phụ lái nhìn bóng tối bên ngoài, dường như nghe được tiếng dạ dày của Khương Bách Vạn đang réo lên.

Nhà hàng hải sản Úc Sa Loan nằm ngay cạnh sông, ngồi ở gần cửa sổ sát đất có thể nhìn ra một nhánh sông Trường Giang đang lững lờ trôi, trên mặt sông phản chiếu ánh sáng lung linh từ hai bên bờ, thỉnh thoảng có vài chiếc thuyền lớn đi qua đi lại, trên thuyền không ngừng có ánh đèn flash chớp lóe.

Ngồi đối diện Ninh Hành, ban đầu Khương Bách Vạn có chút căng thẳng, thế nhưng sau khi thức ăn được bung lên thì sự căng thẳng này hoàn toàn mất sạch. Tôm ướp muối dài gần bằng một cánh tay, nghe nói một con có giá là 150, ốc móng tay* được trộn với nước tương, nhìn qua có vẻ còn rất tươi, mùi thơm còn hấp dẫn hơn cả tôm ướp muối. Bé Mập Tề từng nói ăn nó với com không biết là ngon tới mức nào đâu!

* ốc móng tay (hay còn gọi là ốc mã đao, ốc ngón tay) là một họ động vật thân mềm có 2 mảnh vỏ, thuộc họ ốc, sống ở vùng bãi biển, nằm sâu trong lớp đất bùn hay cát, lớn vừa bằng 1 ngón tay, hình dáng thon dài như ngón tay và móng tay của thiếu nữ.

Nhân viên phục vụ bung một đĩa đồ ăn tỏa ra mùi cay lên, nghe theo sự sắp xếp của Ninh Hành mà đặt ngay trước mặt Khương Bách Vạn.

""Tiểu Khương, đây là món tôi đặc biệt gọi cho cô.""

Khương Bách Vạn đen mặt nhìn đĩa mực xào lăn trước mặt, run rẩy cầm đũa gấp một sợi râu mực, mặc dù mùi thơm xông vào trong mũi nhưng cô không hề muốn ăn.

Ninh Hành ung dung chùi sạch tay, giúp Nhất Nhạc lột vỏ tôm, nhẹ nhàng nâng mí mắt: “Cô làm ra chuyện gì mà khiến cho người ta muốn đuổi việc?”

Khương Bách Vạn cũng lột vỏ tôm nhưng lại bị đâm rách ngón tay, cô đưa ngón tay lên miệng ngậm một lát, lại nghĩ ngợi một hồi, giống như đang tự lẩm bẩm: “Ngoại trừ việc chửi anh ở sau lưng thì cũng không làm ra chuyện gì đặc biệt không thể tha thứ. Nói tới EQ thấp thì tôi có thể cố gắng thay đổi, nói tới lười biếng thì... tôi cố gắng tìm thêm việc vặt để làm...”

Ninh Hành không đành lòng nói cho cô biết, trước giờ cô không làm ra việc gì đáng để bị đuổi việc cả, nhưng chỉ riêng việc cô mắng anh ở sau lưng là đã đáng bị đuổi cả trăm lần rồi!!!

""Tổng giám đốc Ninh..."" Khương Bách Vạn nổi lên dũng khí: “Tôi nghe nói sau khi kết thúc thời gian thử việc thì chỉ có thể giữ lại một người cho vị trí người giám định đồ cổ này.”

""Đúng vậy!"" Ninh Hành trả lời cô rất dứt khoát.

""Nhưng mà hiện tại có tới hai người giám định đồ cổ, cho nên giữa tôi và Lâm Lệ chắc chắn sẽ có một người bị loại. Tôi cảm thấy đến tám phần sẽ... là tôi."" Khương Bách Vạn cảm thấy cực kỳ mất mát, nhưng cái gì nên ăn thì cô cũng đã ăn không ít! Lúc lột vỏ tôm bị đâm vào tay nhưng cô vẫn ăn hai con.

""Cô nên chịu trách nhiệm cho việc lúc đầu tự tìm đối thủ cạnh tranh đến cho mình."" Ninh Hành đặt con tôm ướp muối đã được bóc sạch vào trong đĩa của Nhất Nhạc: ""Hôm phỏng vấn, Lâm Lệ vừa vào đã nhìn chằm chằm mấy chén trà, tôi còn chưa châm trà, cô ta đã chỉ ra trước mặt tôi có một cặp đầu thái. Khương Bách Vạn, lúc cô đi ra ngoài đã ra ám hiệu cho cô ta - đây là ăn gian.""

Thì ra anh đã sớm phát hiện ra rồi. Khương Bách Vạn mấp máy miệng giải thích: ""Hoàn cảnh của Lâm Lệ không tốt, nhà cô ấy rất khó khăn, có thể đề cho cô ấy học thạc sĩ đã là cố hết sức rồi.""

""Cho nên cô muốn giúp cô ta."" Ninh Hành nói thẳng ra.

""Bạn học thôi, nên giúp đỡ nhau mà."" Khương Bách Vạn xấu hổ cười cười.

""Ra ngoài xã hội không nói chuyện tình cảm, chỉ nói chuyện cạnh tranh."" Ninh Hành nhìn cô, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo: ""Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người tham gia phỏng vấn lại ra ám hiệu giúp đối thủ cạnh tranh của mình, cho nên tôi muốn biết, thứ nhất, cô là hạng người gì, thứ hai, Lâm Lệ có tài đức gì mà có thể khiến đối thủ cạnh tranh giúp đỡ cô ta như thế, cho nên tôi mới giữ cả hai người lại.""

Khương Bách Vạn ngẩng mặt, miệng ngâm một cái chân của hoàng đế*: ""Vây bây giờ anh đã nhìn rõ chưa?""

* của hoàng đế: là một loài cua khổng lồ dài cả mét và nặng khoảng 2-4 kg/con, sống ở vùng nước lạnh khoảng 3-5 độ C, là một trong những món ăn đắt đỏ hàng đầu thế giới, điểm đặc biệt là chỉ ăn được chân và càng.

Ninh Hành cười mà không nói gì.

Còn cần phải đợi tới tận ""bây giờ"" sao? Người ta đã sớm thấy rõ cô là một kẻ ngốc nghếch, còn Lâm Lệ kia là một người đầy mưu mô rồi! Một người thì không hề có lòng cảnh giác, chỉ biết xử sự bằng nhiệt huyết, một người thì lòng dạ sâu xa khó lường, vong ân phụ nghĩa, chỉ một mực muốn loại trừ cô mà thôi.

Chỉ là Ninh Hành không phải loại đàn ông thích dạy dỗ hay phê bình người khác ở sau lưng, nếu Khương Bách Vạn muốn thăm dò ý kiến của anh đối với Lâm Lệ thì anh sẽ ám chỉ cho cô có ý thức cạnh tranh trong công việc một chút. Dù sao thì bàn về nhân phẩm, Khương Bách Vạn vẫn hơn Lâm Lệ một bậc, nhưng ở trong công ty không phải chỉ cần tốt bụng là có thể làm tốt mọi chuyện.

""Cháu cảm thấy con người chị Khương rất tốt, là chú nhỏ cứ bắt nạt chị ấy đấy chứ!"" Nhất Nhạc nói xen vào: ""Thầy giáo của cháu nói, biết tôn trọng đối thủ mới thật sự là kẻ mạnh. Ngay cả đối thủ mà chị Khương cũng ra tay giúp, điều này chứng tỏ chị ấy là người cực kỳ lương thiện, khiến cho cháu nhớ tới ""người nông dân và con rắn*", ""tiên sinh Đông Quách và con sói**"", ""Lã Động Tân và con chó***"".""

* người nông dân và con rắn: chuyện kể về bác nông dân đi thăm ruộng gặp một con rắn bị đông cứng vì rét nên thương tình ôm rắn về nhà sưởi ấm cho nó, đến lúc con rắn tỉnh lại thì lại há miệng muốn cắn người nông dân. Câu chuyện này dạy chúng ta phải phân biệt giữa thiện và ác, chỉ nên giúp đỡ người tốt, không phải cứ được giúp đỡ thì kẻ ác sẽ trở nên lương thiện.

** tiên sinh Đông Quách và con sói: chuyện kể về Đông Quách thời Xuân Thu có lòng cứu một con sói đang bị đuổi giết, đến khi con sói được an toàn thì quay đầu muốn ăn thịt Đông Quách. Câu chuyện này dạy chúng ta tuyệt đối không nên thương xót kẻ ác.

*** Lã Động Tân và con chó: vốn bắt nguồn từ câu chuyện Lã Động Tân giúp đỡ Cầu Diểu, về sau được Cầu Diểu báo đáp nhưng Lã Động Tân lại không hiểu, cho rằng Cầu Diểu phụ ơn phụ nghĩa. Vì ""Cầu Diểu"" (苟杻) đồng âm với ""cẩu giảo"" (狗咬) nên người ta mới có câu ""Cẩu giảo Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm"" (Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người). Về sau câu thành ngữ này thường được người ta áp dụng cho nhiều tình huống mà những người tốt, tài đức bị thế gian rẻ rúng, ngược đãi, ám hại...

Nhạc Nhạc tiểu thư, cô là đang uyển chuyển mắng tôi là người ngu ngốc không có việc gì làm tự mình đi tìm đòn sao? Khương Bách Vạn ha ha cười trừ mấy tiếng.

Ninh Hành dịu dàng sờ sờ cái gáy của Nhất Nhạc, hết sức yêu chiều.

Nhất Nhạc không có hứng thú với hải sản, mới ăn một ít đã thấy no, Ninh Hành để Tiểu Đồ đưa cô bé về nhà trước. Đến lúc trên bàn ăn chỉ còn lại hai người, Ninh Hành tạo nhả lau tay: ""Chúng ta nói sang chuyện chính.""

Khương Bách Vạn ngồi nghiêm chỉnh, không biết lúc nói chuyện chính thì có thể tiếp tục ăn hay không nhỉ?

""Nếu hôm nay Bảo Dục Tường chủ động liên lạc với cô thì chứng tỏ cậu ta đã nóng lòng muốn ra tay, chúng ta phải nhanh chóng ép giá cái bình sứ men lam đó. Nếu cậu ta đưa đồ thật ra thì chúng ta sẽ nhanh chóng bỏ tiền ra thu mua. Nghe nói giữa tháng sau sẽ có đấu giá, bố của Bảo Dục Tường sẽ tham gia, cô tìm một tổ chức chuyên về bán đấu giá, nhanh chóng hoàn thành thủ tục đấu giá bình sứ men lam đó, ở mục người bán đấu giá đề là ""hặc danh""."" Ninh Hành đặt hai tay lên bàn, thấp giọng nói: ""Liên hệ với tòa soạn báo, viết một bản tin về bình sứ men lam quý giá này cùng với giá cả của nó, đặc biệt nhấn mạnh chuyện có người ""hặc danh"" bán đấu giá cái bình.""

Cái dáng vẻ của anh khiến người ta cảm thấy thật là đầy mưu mô...

Khương Bách Vạn nghe được thì sau lưng đổ mồ hôi: “Lỡ như Bảo Dục Tường biết mình bị lừa gạt, nửa đường ngăn cản chúng ta, tiền hành trả đũa thì phải làm sao?”

“Dựa vào chỉ số thông minh của anh ta thì căn bản là không nghĩ được đến chuyện bán ra một món đồ cổ sẽ có thể gây ra chuyện phiền toái như thế nào đâu.”

Khương Bách Vạn gấp một sợi râu mực lên mà nhai, cái hiểu cái không nhưng vẫn gật đầu. Boss thật là bá đạo, tùy hứng như vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bánh quy dành cho chó

Mấy ngày nay ở công ty Khương Bách Vạn vô cùng cẩn thận, buổi sáng mỗi ngày đều đến sớm rửa chén trà cho mọi người thì không nói, thậm chí có còn dọn dẹp văn phòng và lau chùi sàn nhà, rốt cuộc lúc rửa tay cũng đã nghe tiếng người ta bàn tán khen cô chăm chỉ.

Thật ra, mấy người chê bai Khương Bách Vạn lười biếng cũng không phải là chịu khó gì, trong lúc làm việc bọn họ có lúc lên mạng đào vàng, có lúc chuồn ra ngoài mua đồ ăn, còn có người cầm điện thoại lác lác*, tán gẫu với bạn trên mạng vô cùng hăng say. Bọn họ cho rằng chịu khó chính là ngoan ngoãn để cho bọn họ sai vặt.

* Một số trang mạng xã hội như Wechat có chức năng là lác điện thoại để tìm người đang online, hai người lác điện thoại cùng lúc thì có thể kết nối để trò chuyện với nhau.

Không thể không nói, dùng câu nói “Muộn sẽ lập tức trừ lương” kia của Ninh Hành làm chuông báo thật sự là vô cùng hiệu quả, cho dù cô đang buồn ngủ cũng lập tức tỉnh táo lại. Ngay cả mẹ Khương cũng có phần nghi hoặc, không biết tại sao buổi sáng nào cũng nghe thấy giọng đàn ông trong phòng con gái mình, bà từng thừa dịp Khương Bách Vạn không ở nhà đi vào phòng kiểm tra mấy lần nhưng chưa từng nhìn thấy dấu vết nào là có đàn ông ngủ lại. Bây giờ con gái đã chuẩn bị hoàn thành việc học, mẹ Khương nghĩ cũng nên thúc giục cô tìm đối tượng rồi.

Nghe nói Lâm Lệ lại kiêm thêm một công việc phụ nữa, làm nhân viên bán hàng ở cửa hàng bánh ngọt, vừa thu tiền vừa thuận tiện học làm chút đồ ngọt. Giáo sư Lý Trường An vô cùng nuối tiếc bởi vì cả hai cô đều không muốn học lên tiếp, nhiều lần dằn dò rằng nếu như có thể học lên tiến sĩ thì ông vẫn muốn hướng dẫn cho hai cô.

Khương Bách Vạn ở trong công ty học cách ứng xử, đối đãi với người khác một thời gian thì cũng chán nản, thậm chí còn có ý định bỏ việc để học tiếp lên tiến sĩ. Dù sao trường học cũng là nơi đơn thuần, hơn nữa lúc mượn sách, trả sách còn có thể tranh thủ gặp Trang Ký Khiếu.

Luận văn thạc sĩ của cô là nghiên cứu về dụng cụ bằng sắt thời Tiền Tần Lưỡng Hán*, trước nhất đề cương đã viết xong xuôi, nghe nói Kỳ Kỳ cũng đã làm xong bản sơ thảo, cho nên Khương Bách Vạn không thể không quay lại thư viện một chuyến để tìm mấy cuốn sách tham khảo mà Lý Trường An tiến cử.

* Tiền Tần: giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất (thế kỷ 21 TCN - 221 TCN), cần phân biệt với Tiền Tần (350-394) là một nước trong thời kỳ Ngũ Hồ thập lục quốc vào cuối thời kỳ nhà Đông Tấn (265-420)

Lưỡng Hán: Tây Hán (202 TCN - 9) với kinh đô ở Trường An và Đông Hán (23 - 220) với kinh đô ở Lạc Dương

Thư viện trường đại học N là thư viện lớn nhất thành phố, cũng là thư viện lớn thứ hai toàn tỉnh. Trước kia Khương Bách Vạn không thích đọc sách chuyên ngành, nhưng bây giờ vì viết luận văn mà không thể không cố gặm từng quyển.

Cô ôm mấy cuốn sách đi xuống lầu, trong đó có năm cuốn là sách chuyên ngành, còn có một cuốn tên là “Bí quyết sinh tồn nơi công sở”.

“Đến rồi sao?” Lúc này đang là thời gian lên lớp, sinh viên làm thủ tục mượn trả sách không nhiều, Trang Ký Khiếu nhìn thấy Khương Bách Vạn đi đến thì mỉm cười chào hỏi.

Khương Bách Vạn gật gật đầu, cúi đầu xuống không mấy tự nhiên.

Trang Ký Khiếu thấy sinh viên ít nên từ bên trong đi ra: “Bách Vạn, chuyện lần trước thật ngại quá! Em mượn mấy quyển sách này cũng nặng, bây giờ về ký túc xá hay là đi xe buýt về? Để anh cầm giúp em.” Anh ta nhả nhận hỏi, có chút xấu hổ đưa tay ra gỡ sau gáy.

Khương Bách Vạn căng thẳng nắm tay thành nắm đấm, trong lòng thầm nhủ phải hết sức bình tĩnh, trên mặt cũng không chịu nghe lời mà đỏ ửng lên. Cô sợ khuôn mặt đỏ ửng này sẽ khiến Trang Ký Khiếu chê cười nên tùy tiện cười cho qua: “Em đến công trường bắt xe buýt, rất xa chỗ này. Không phải anh còn phải làm việc sao, tự tiện rồi chỗ làm cũng không tốt lắm. Gặp lại sau?”

“Không sao, bây giờ cũng không có nhiều người.” Trang Ký Khiếu nói xong liền nhận lấy toàn bộ sách trong tay Khương Bách Vạn, đi ra cửa.

Trong lòng Khương Bách Vạn nói không cần, mặc dù đấu tranh tư tưởng rất gay gắt nhưng vừa thấy Trang Ký Khiếu đi đằng trước cô đã vui vẻ đuổi theo sau, cứ như thể trong tay anh ta có một sợi dây thừng vô hình, mà cô chính là con chó xù bị buộc vào sợi dây, vừa đuổi theo vừa cầu mong được chủ nhân thưởng bánh quy.

Bây giờ mặt trời đã sớm xuống núi, Khương Bách Vạn đi bên cạnh anh ta cũng cảm thấy mỗi bước chân mình đều đang đạp lên ánh mặt trời, giống như hoa sen nở rộ. Nếu bạn cực kỳ thích một người, lúc ở bên cạnh người đó sẽ cảm thấy phong cảnh xung quanh tuyệt đẹp, cho dù có mưa to sấm chớp cỡ nào thì cũng sẽ giống như nắng hạn gặp mưa rào.

“Anh thấy em mượn một quyển sách liên quan đến công sở, em đã tìm được việc rồi sao?” Giọng nói của Trang Ký Khiếu vang lên bên cạnh: “Đi làm rồi cảm giác thế nào?”

Nói đến chuyện này quả thật là một lời khó mà giải bày hết. Khương Bách Vạn thở dài một hơi, nói sơ qua chuyện mình đang trong thời gian thử việc và đang tính bỏ việc, nói rằng mình ở trong trường quá lâu, trước giờ đều chưa từng tiếp xúc qua nhiều loại quan hệ phức tạp như vậy trong công ty, vừa có tổng giám đốc bí ẩn vừa có đối thủ cạnh tranh, lại còn có đồng nghiệp thích bàn tán sau lưng người khác.

Trang Ký Khiếu im lặng nghe xong thì cười lắc đầu, lời nói có chút sâu xa: “Từ trường học đến công ty sẽ phải có một quá trình thích ứng. Những người mà em cảm thấy không thể hiểu được kia đều là những người đã lăn lộn trong xã hội cả chục năm, không khôn khéo hơn em mới là lạ. Còn chuyện nói xấu sau lưng người khác, thật ra là ở nơi nào chẳng có, em chỉ là người mới, đương nhiên họ sẽ chú ý đến em hơn. Có người bây giờ em thấy họ tốt, nhưng về sau lại phát hiện ra họ chẳng phải là người tốt đẹp gì; cũng có người mà bây giờ em cảm thấy người ta rất vô lại, về sau mới biết người ta chỉ ăn nói độc địa ngoài miệng thế thôi nhưng trong lòng lại rất lương thiện. Em chỉ cần nhớ kỹ, sau này nói chuyện thì nghĩ trước nghĩ sau một chút, cố gắng làm việc thật tốt, đừng gây ra lỗi lầm gì, nếu không sẽ bị người ta nắm thóp.”

Khương Bách Vạn gật đầu liên tục, cảm thấy lời Trang Ký Khiếu nói rất có lý, anh nhất định chính là người thầy của cô, là ngọn hải đăng trong đêm tối của cô. Chỉ không biết, bao giờ thì anh mới đón nhận tấm lòng của cô đây...

“Em là người như thế nào thì bản thân em là người rõ nhất, đừng trở thành cái người trong miệng họ. Hơn nữa, mấy người nói xấu em chắc là đều lớn tuổi hơn em phải không?” Trang Ký Khiếu nháy mắt mấy cái, thần bí nói: “Nói không chừng bọn họ ghen tỵ em trẻ trung xinh đẹp, không phải phụ nữ thường không ưa những người xinh đẹp hơn mình sao?”

Khương Bách Vạn che miệng cười, cảm thấy ngượng ngùng. Tán gẫu với Trang Ký Khiếu một lát như vậy thôi mà còn có cảm giác thoải mái hơn cả ngồi thuyền hải tặc. d.d.l.q.d

Đường từ thư viện tới trạm xe buýt bên ngoài trường cũng không gần, thế mà cô bước đi bên cạnh Trang Ký Khiếu lại có cảm giác như chỉ vừa trôi qua một cái chớp mắt, cổng trường đã ở trước mặt rồi. Thật kỳ quái, tại sao cái trường này lại nhỏ như vậy chứ, đáng lẽ phải xây rộng hơn một chút, để cho cổng trường học cách thư viện mười kilomet luôn mới đúng!!!

“Đúng rồi Bách Vạn, em giúp anh chuyện này đi.” Trang Ký Khiếu bỗng nhiên nói.

Khương Bách Vạn đương nhiên là cái gì cũng đồng ý.

“Chị họ của anh rốt cuộc cũng đi lấy chồng rồi, chị ấy cũng coi như là gái ế, bạn bè của chị ấy đều đã kết hôn rồi, cho nên bây giờ còn thiếu một phù dâu. Em có thể làm phù dâu cho chị ấy được không? Chị ấy sẽ mua trang phục cho phù dâu, còn có tiền lì xì nữa.”

“Bao giờ thế ạ?”

“Chính là chủ nhật tuần này.”

“Không thành vấn đề.” Khương Bách Vạn lập tức đồng ý.

Xe buýt tới, Trang Ký Khiếu đưa sách cho Khương Bách Vạn: “Đi đường cẩn thận.”

Khương Bách Vạn nói cảm ơn rồi xoay người lên xe. Trên xe chật ních, mọi người chen lấn nhau, quần áo của mấy anh chàng phía sau tỏa ra mùi nấm mốc và mùi mồ hôi khiến cô càng lúc càng khó chịu.

Lúc chúng ta giúp người mình thích thì luôn luôn không oán không hối, cho dù biết mình có bán mạng giúp đỡ thì chưa chắc người ta đã thích mình.

Vài ngày sau, đúng như Ninh Hành nói, Bảo Dục Tường nóng lòng cần tiền, rốt cuộc đã kìm nén không được mà đưa đồ thật ra. Ba công ty cầm đồ kia đều đã sai người đến giám định, tất cả đều nói bình sứ men lam của anh ta quả thật là sứ thời Ung Chính, là món bảo bối quý báu, cho dù là ai cũng muốn giữ làm của quý trong nhà.

Đạt Thông là công ty cuối cùng được mời đến, ba công ty cầm đồ kia đều ra giá trên dưới 1200 vạn, cho nên Bảo Dục Tường gửi gắm toàn bộ hy vọng lên Đạt Thông. Ngày định giá là thứ hai tới, Khương Bách Vạn nghe nói Bảo Dục Tường đã đưa đồ thật ra thì nóng lòng muốn đi xem, nhưng chuyện cấp bách trước mắt vẫn là làm phù dâu cho chị họ của Trang Ký Khiếu.

Theo phong tục kết hôn của thành phố N, cô dâu phải đến nhà trai từ sáng sớm, cụ thể là mấy giờ thì được quyết định dựa trên bát tự. Chị họ Cao Hiểu

của Trang Ký Khiếu lên xe hoa lúc tám giờ sáng, hơn bốn giờ đã có xe đến đón Khương Bách Vạn, năm giờ chạy tới nhà Cao Hiểu. Trời còn chưa sáng, giữa màn đêm tối om, gió bắc thổi vù vù khiến cô hắt xi liên tục.

Cao Hiểu đã sớm thức dậy, lúc này đang trang điểm, thấy Khương Bách Vạn liền nhiệt tình gọi cô đi vào. Phù dâu trang điểm đơn giản hơn cô dâu rất nhiều, Khương Bách Vạn đã trang điểm xong xuôi rồi mà Cao Hiểu vẫn còn chưa xong. Lúc thợ trang điểm làm móng tay cho Cao Hiểu cũng thuận tiện sơn móng tay cho Khương Bách Vạn, còn dán mấy hình ngôi sao phát sáng, D-Đ-L-Q-Đ

Cho dù được mặc đẹp nhưng làm phù dâu thật sự là một chết đi được! Khương Bách Vạn và Cao Hiểu đi đến nhà chú rể Âu Bách Phong, nghe nói Âu Bách Phong làm việc trong công ty dược Ngự Thông, là một kỹ sư nghiên cứu và phát triển sản phẩm.

Trên đường đến khách sạn, Khương Bách Vạn tò mò hỏi: “Thuốc của công ty các anh thật là đắt, cái gì Trọng Cảnh đó đã mấy trăm tệ rồi, thật sự thần kỳ như thế sao?”

Âu Bách Phong cười trả lời: “Đắt là đắt ở cách điều chế, chắc em cũng biết, Ngự Thông là một công ty gia tộc, những chuyện cơ mật đều do người của Ninh gia nắm giữ. Trọng Cảnh là thuốc tiêu viêm, cực kỳ có tác dụng đối với bệnh viêm gan, hoàn toàn được bào chế từ thảo dược đông y, thật sự dùng rất tốt. Đôi khi đau họng hoặc là có vết thương nhỏ bị nhiễm trùng, cắt nhỏ ra mài thành bột, nếu đau họng thì cho thêm một chút nước rồi uống cạn, nếu là vết thương thì rắc lên miệng vết thương, ngày hôm sau sẽ tốt hơn rất nhiều. Chỉ là giá cả hơi đắt, bởi vì nguyên liệu của mỗi viên thuốc đều là thảo dược quý được trồng theo tiêu chuẩn. Đúng rồi, công ty bọn anh còn sản xuất thuốc mỡ đa năng Trọng Cảnh, không biết em đã từng dùng qua chưa? Cũng là thuốc tiêu viêm tác dụng nhanh, giá cả khá là rẻ.”

“Thuốc mỡ Trọng Cảnh... em đã từng dùng rồi. Đúng vậy, tác dụng rất tốt.” Khương Bách Vạn có tật giật mình nhỏ giọng nói.

Cao Hiểu vỗ Âu Bách Phong một cái: “Hừ, bây giờ mà còn không quên quảng cáo! Cũng đâu phải là do anh nghiên cứu ra!”

“Nếu như anh có thể nghiên cứu ra loại thuốc nào như thế thì đã sớm ra ngoài làm ăn riêng rồi.” Âu Bách Phong lắc đầu: “Kỳ Hoàng Trọng Cảnh là phương thuốc bí truyền, nghe nói có xuất xứ từ một quyển sách cổ, đây là bí mật thương mại, đã được pháp luật bảo hộ. Bây giờ trên thị trường hàng giả rất nhiều, công ty làm nhái cũng không ít.”

“Nếu đã là phương thuốc trong sách cổ thì chính là phương pháp chữa bệnh mà ông cha truyền lại cho thế hệ sau, đáng lẽ nên công bố phương thuốc ra, giảm giá cả để mọi người đều được sử dụng mới đúng chứ!” Cao Hiểu bất mãn nói: “Bách Vạn, em nói xem có đúng không?”

“Đúng đúng đúng!” Khương Bách Vạn kích động trả lời.

Âu Bách Phong lau mồ hôi lạnh: “Ài, phụ nữ các em thật là khờ dại, một lòng tạo phúc cho nhân loại. Nếu anh có phương thuốc bí truyền này thì có đánh chết anh cũng không lấy ra.”

Cao Hiểu chìa tay ra nói đùa: “Anh mau giao ra đây, nếu không em đánh chết anh.”

“Ha ha ha!!!” Sau một tràng cười thoải mái, cuối cùng xe hoa cũng đã đến khách sạn.

Hội trường hôn lễ vô cùng long trọng, thảm đỏ trải dài, hai bên là những cột trụ thấp để đầy hoa tươi, trên màn hình lớn chiếu ảnh cưới của cô dâu chú rể, mọi người đến dự đều rất vui vẻ chúc phúc cho đôi vợ chồng son. Phù dâu Khương Bách Vạn tiếp khách cùng phù rể và hai vợ chồng son, đi giày cao gót nên chân đau nhói. Thế nhưng vừa nhìn thấy Trang Ký Khiếu đi tới từ xa thì Khương Bách Vạn liền đứng lên thẳng tắp, khó xử chào hỏi.

“Ôi, phù dâu của chúng ta còn muốn nổi bật hơn cả cô dâu rồi này, không biết sau tiệc cưới thì sẽ có bao nhiêu người tìm Cao Hiểu để xin số điện thoại của em rồi.” Trang Ký Khiếu cười âm ỉ, vốn định nói thêm vài câu nhưng bên trong có người gọi giúp đỡ nên phải đi vào.

Anh ta luôn luôn là như vậy, bề ngoài nhìn như thể thật sự yêu thích cô nhưng vĩnh viễn sẽ không đến gần cô hơn dù chỉ một bước. Khương Bách Vạn lén nhìn theo bóng lưng anh ta, tâm tình có chút phức tạp.

Tiến vào hội trường, Khương Bách Vạn ngồi cố định ở bàn của chủ nhà, nhìn đôi vợ chồng son cười tươi như hoa trên sân khấu, không biết đến lúc nào thì mình sẽ có một ngày hạnh phúc như vậy. Nghĩ đến đây, cô không tự chủ đưa mắt tìm Trang Ký Khiếu, ánh mắt lại vô tình phát hiện ra một người đến muộn ở cửa hông.

Hai người đón anh đi vào với dáng vẻ cung kính, cánh tay đưa ra trước ý bảo “xin mời vào”, anh gật đầu, lững thững bước vào.

Là Ninh Hành.

P/S: về công ty dược Ngự Thông, Kỳ Hoàng Trọng Cảnh đều là chi tiết hư cấu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bánh bao hấp

“Bây giờ, chúng tôi rất hân hạnh mời tổng giám đốc Ninh của công ty được Ngự Thông làm người chứng hôn cho hai vợ chồng Âu Bách Phong và Cao Hiểu...” Trên sân khấu, người chủ hôn lưu loát đưa microphone cho Ninh Hành đang đứng ở trước sân khấu.

Xung quanh vỗ tay nhiệt liệt, còn có tiếng huýt sáo vang lên.

Ninh Hành mặc một bộ tây trang màu lam đơn giản nhưng nổi bật, trên túi ngực để lộ ra một góc chiếc khăn vuông màu đỏ đô, vừa cao quý vừa hấp dẫn. Anh nhận microphone, dựa trên tấm thiệp màu hồng đã được chuẩn bị trước mà đọc mấy câu, Khương Bách Vạn không nghe rõ anh đang đọc cái gì, chỉ cảm thấy hôm nay Ninh Hành đẹp trai đến mức khiến người ta tim đập chân run, lại còn hết sức manly, đừng nói đến mấy cô gái chưa kết hôn ở bên dưới, ngay cả mấy bác gái cũng nhìn anh đến mê mẩn.

Anh xác định là tới làm người chứng hôn chứ không phải đến phá đám đấy chứ?

Ninh Hành đọc xong lời chứng hôn thì bước xuống khỏi sân khấu. Người phục vụ kéo một cái ghế bên bàn chủ nhà ra để anh ngồi xuống, cái ghế kia vừa khéo ở bên cạnh phù dâu. Ninh Hành dường như không nhìn thấy Khương Bách Vạn, ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay cởi áo khoác, áo sơ mi hơi bó người làm lộ rõ cơ bắp trên cánh tay, vừa liếc mắt đã thấy rõ anh chính là loại đàn ông “mặc quần áo thì thấy gầy, cởi quần áo ra lại thấy có thịt” trong truyền thuyết.

“Tổng... tổng giám đốc Ninh...” Khương Bách Vạn kiên trì lên tiếng chào hỏi: “Này...”

Ninh Hành nghiêng đầu, thấy cô thì nhú mày, ngẩn ra một chút, đánh giá cô từ trên xuống dưới. Bởi vì Khương Bách Vạn đang mặc váy quây ngực nên cô theo bản năng lấy hai tay che trước ngực, nhìn anh với vẻ đề phòng. Ninh Hành cười lạnh một tiếng, vắt áo khoác tây trang lên tay vịn của ghế, thấy cô vẫn che trước ngực không chịu buông tay ra thì hỏi: “Cô đang che chỗ viết mật mã thẻ ngân hàng đấy à?”

Khương Bách Vạn vừa nghe đã bực lên, len lén trừng mắt nhìn anh, thả tay ra, cố tỏ vẻ bình tĩnh bụng đồ uống lên uống một hớp. Ninh Hành chế giễu, nhìn vào ngực cô một lát, cười một tiếng, lại nói: “Thì ra là như vậy.” Dứt lời, anh còn ra vẻ ghét bỏ lắc đầu một cái, giống như vừa rồi anh chỉ xem một trận bóng không có gì hấp dẫn.

“Hừ!” Khương Bách Vạn tự nhủ thâm trong lòng, mình không chấp nhận với người này, thật là không hiểu thâm mỹ, có cơ có thịt thì sao chứ, đẹp lắm chắc? (đúng là rất đẹp =_=)

Thấy nghi thức đã kết thúc, cô dâu chú rể từ trên sân khấu bước xuống, Khương Bách Vạn tự giác đứng lên chạy tới nâng váy cho Cao Hiểu, cẩn thận như thể đối với chị ruột của mình. Nhân viên phục vụ của khách sạn dẫn Cao Hiểu đi thay lễ phục, Khương Bách Vạn quay lại chỗ ngồi, lúc này mới cảm thấy gót chân vô cùng đau đớn, nhìn xuống thì thấy đã nổi lên bong nước đỏ au. Cô tập tễnh đi về chỗ của mình, ngồi xuống cời giày, gót chân xuất hiện bong nước chưa kể, ngay cả trên ngón chân cũng sưng lên.

Bởi vậy có thể thấy, không nên đi giày mới để đi bộ trong một thời gian dài, nhất là giày cao gót. d~đ~t~q~đ

Khương Bách Vạn khom người xoa chân, ánh mắt nhìn thoáng qua đôi giày da màu đen của Ninh Hành, lớp da trơn bóng không nhiễm một hạt bụi. Cô len đưa tay ra, nắm một cái dây giày, nhẹ nhàng kéo một chút, tốt lắm, dây giày đã lỏng ra rồi. Cô vui mừng khi thấy chuyện xấu thành công, không biết xấu hổ lại đưa tay về phía chiếc giày da còn lại.

Bỗng nhiên Ninh Hành nhắc chân, không nặng không nhẹ vừa khéo giẫm lên tay cô.

“Á!” Khương Bách Vạn kêu to một tiếng, rút tay lại, thật sự lo sợ hôm nay anh ra đến cửa giẫm phải phân chó.

Ninh Hành có ý tránh ánh mắt phẫn nộ của cô, tay phải lướt đi động: “Cô núp ở dưới đó làm cái gì thế hả?”

“Chân của tôi bị ma sát cho sưng lên rồi, đang cời giày.” Khương Bách Vạn lấy một cái khăn ướt ra, liềm mạng lau tay, đôi chân ở dưới bàn cảm thấy vô cùng mát mẻ.

Ninh Hành lườm phía dưới một cái, dơ tay nhẹ nhàng che cái mũi, quay đầu đi chỗ khác. Khương Bách Vạn ra sức ngử ngử, cũng không ngử ra có món ngon nào, cô có phần thẹn quá hóa giận, nếu không phải Ninh Hành là ông chủ của cô thì cô đã giơ chân lên đạp thẳng vào mặt anh rồi.

“Tổng giám đốc Ninh à, mũi anh thật là thính.” Thính y như chó vậy!!!

“Cảm ơn. Bởi vì cô nên tôi mới không dám cúi người xuống thắt dây giày đấy!”

Không đợi cô mở miệng phản bác, Ninh Hành vậy mà đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng đi ra ngoài cửa chính.

Thế này là... đi ra ngoài thắt dây giày hả?

Khương Bách Vạn phẫn nộ trừng mắt nhìn anh, thừa dịp anh không có mặt liền gấp một con bảo ngư to từ trong chén canh của anh vào chén của mình, coi bảo ngư như thế xương hầm, nhai lấy nhai để. Cô ăn hết hai con bảo ngư, khỏi nói là sáng khoái đến mức nào, cứ như một con mèo ăn vụng vậy, lưng không mỏi chân không đau, đi đứng rất hăng hái.

Lát sau, Ninh Hành quay lại, Khương Bách Vạn nhìn một cái, dây giày đã được buộc lại, thắt thành một cái nơ con bướm xinh xắn.

Buộc cái dây giày mà cũng đi lâu như vậy, chẳng lẽ ở nhà chưa từng tự mình thắt dây giày bao giờ sao? Khương Bách Vạn đang lăm nhăm một mình, bỗng nhiên nhìn thấy mấy cái băng cá nhân xuất hiện trong tay mình.

Vừa rồi anh... đi ra ngoài tìm băng cá nhân cho cô sao?

Trong lòng cô đủ loại cảm xúc ngổn ngang hỗn loạn, lấy một cái băng cá nhân, ánh mắt lấp lánh nhìn Ninh Hành, thấy anh chẳng thèm nhìn đến cô, đáng vẻ vô cùng cao ngạo lạnh nhạt, còn dùng thìa khuấy khuấy trong chén canh một hồi, sau đó nhìn hai cái vỏ bào ngư ở trong đĩa của cô, nhường nhường mây, hỏi: “Bào ngư đâu?”

Cô để lại cho anh cái vỏ...

Vừa lúc Ninh Hành không biết phản bác như thế nào thì cô dâu chú rể bắt đầu đi đến từng bàn mời rượu, cô nhanh chóng xé miếng băng cá nhân ra dán lên chỗ bị bong nước, tiếc rề liếc mắt nhìn đĩa cua hấp vừa được bung lên, cũng không thể không cùng Cao Hiểu đi mời rượu khách khứa được.

Ninh Hành nhìn cô tập tễnh bước đi, khoe mày lơ đãng nhíu lại.

Đến lúc kính rượu đến bàn của Trang Ký Khiếu thì Khương Bách Vạn đã hoàn toàn quên cảm giác đau ở chân, hơn nữa lúc anh ta một mình đứng lên muốn uống với cô một ly rượu thì rượu chưa làm người say mà cô đã tự say rồi. Từ sau khi Nhan Miếu Miếu qua đời, dường như không còn ai nhắc nhở cô rằng đừng phí lòng với Trang Ký Khiếu nữa, nếu như anh ta thật sự thích cô thì đã sớm nói rõ ràng rồi.

Ninh Hành ở đằng xa nhìn Khương Bách Vạn mặt đỏ như đất khi, lại liếc nhìn Trang Ký Khiếu, dường như có điều suy nghĩ, khoe mày lại càng nhíu lại chặt hơn.

Khương Bách Vạn kiệt sức quay lại bàn, vội vàng nắm lấy một cái bánh bao hấp mà gặm, gặm hai cái liên tục xong mới có cảm giác có sức sống trở lại.

“Vất vả rồi!” Cao Hiểu cũng kiệt sức, vỗ vỗ bả vai Khương Bách Vạn, tất cả nghi thức đều đã xong xuôi, cô ấy cũng phải ngồi xuống ăn một chút, nhưng chưa được mấy miếng thì đã phải đứng dậy tiễn khách. Nói thật, trong tiệc cưới của chính mình thì chẳng ai được ăn no, chỉ có khách khứa mới được ăn uống thỏa thích.

Khương Bách Vạn duỗi tay ra muốn gấp chiếc bánh bao hấp cuối cùng, chỉ là có người còn nhanh tay hơn cô, chiếc đĩa nhoáng qua một cái, bánh bao đã rơi vào tay Ninh Hành.

“Tôi đói bụng, mau nhường cho tôi đi!” Khương Bách Vạn cầu xin, giọng nói run rẩy cộng với biểu cảm đáng thương, thật sự khiến cho người khác nghe thấy mà đau lòng, nhìn thấy muốn rơi lệ.

Ninh Hành lắc đầu một cái, tìm thấy một tập tin ở trong điện thoại, để âm lượng ở mức Khương Bách Vạn có thể nghe thấy được: “... Không nên ăn nhiều, nếu không sẽ dẫn tới béo phì, cũng dẫn tới hệ tiêu hóa không tốt. Thực đơn phải cân đối, đầy đủ rau củ, tinh bột, kết hợp với vận động vừa phải, đảm bảo thịt phân bố đồng đều...”

Khương Bách Vạn bụng đói đến mức kêu thành tiếng đưa tay che lỗ tai lại: “Tôi không muốn nghe mấy bài giảng giải sức khỏe này!”

“Đây không phải là giảng giải về sức khỏe!”

“Canh gà* cũng không muốn nghe.”

* Chicken for the soul: hạt giống tâm hồn, chỉ chung những sách giảng giải về đạo đức, cách ứng xử, cách sống..

“Cũng không phải canh gà.” Ninh Hành cố ý cãi lại.

Khương Bách Vạn sùng sốt: “Đó là... canh vịt?”

“Hướng dẫn nuôi heo một cách khoa học.” Ninh Hành chỉ vào mấy chữ cái to trên màn hình, cười hết sức vô hại.

Khương Bách Vạn chột nắc cụt một cái, cô không thèm so đo với Ninh Hành vì cái bánh bao cuối cùng nữa, vỗ ngực một cái, uống cạn nửa ly nước trái cây. Có lẽ là vừa rồi cô ăn bánh bao quá vội, cho nên cứ nắc cụt liên tục, thật sự là rất mất mặt.

Đúng lúc này, Trang Ký Khiếu lại đi tới.

“Cảm ơn em, chị họ anh nói em rất nhiệt tình, đúng là không nhờ sai người.” Trang Ký Khiếu dựng thẳng ngón tay cái, cho Khương Bách Vạn một lời khen.

“Đâu có đâu có, em...” Nắc cụt lần thứ nhất: “Em chỉ là tiện tay...” Nắc cụt lần thứ hai: “Tiện tay giúp mấy việc vặt, hơn nữa không phải em...” Nắc cụt lần thứ ba: “Em vẫn cầm tiền lì xì sao, cực kỳ...” Nắc cụt lần thứ tư: “Đầy.” Khương Bách Vạn không dám nói tiếp nữa.

Một hồi nắc này, Ninh Hành ngồi bên cạnh nghe được, cảm giác tim mình đập không đều.

Khương Bách Vạn đứng yên đầy tuyệt vọng, nấc hết tiếng này đến tiếng khác, bà vai cũng run theo tiếng nấc, cảm giác vô cùng vô cùng mất mặt, cho nên ngoài việc nấc liên tục thì cô còn hít thở không thông.

""Uống chút nước đi." Ninh Hành nhìn không nổi nữa, hạ mình tự lấy ly của cô, rót đầy nước trái cây.

Một câu đánh thức người đang nằm trong mộng, Khương Bách Vạn thấy trên bàn có ly nước trái cây còn đầy hơn nửa, lập tức cầm lên tu ừng ực ừng ực, vội vàng cứ như thể đang nốc rượu nhị oa đầu.

Chỉ là, bàn tay đang cầm ly nước trái cây của Ninh Hành khựng lại giữa không trung, nước trái cây màu cam sóng sánh trong ly, không khí tràn ngập mùi trái cây ngọt ngào. Cái ly trong tay anh mới là ly của cô, mà cái ly cô vừa đoạt lấy là cái ly anh đang uống dở.

Cái loại hành vi vô duyên vô cớ đoạt lấy ly nước của anh để uống này cũng không phải là lần đầu tiên cô làm. Mấy cô gái thường nói cái gì mà gián tiếp hôn môi, ít nhất cô đã có hai lần như thế rồi. Lúc này thì có vấn đề mới đây - dù mấy lần hôn môi gián tiếp thì có thể tương đương với một lần hôn môi trực tiếp?

Thương thay cho Khương Bách Vạn, uống hết sạch nước trái cây rồi mà vẫn chưa hết nấc cụt. Cô chửi thầm hai cái bánh bao hấp đang ngoác tay nhau nhảy điệu thiên nga trong bụng, ai bảo mày như hổ đói ăn một lúc hai cái hả? Đưa mắt nhìn Trang Ký Khiếu đã rời đi, Khương Bách Vạn mắt hờn hờn vĩa ngồi xuống, sau đó liền phát hiện ra một chuyện còn thê thảm hơn ---

Trong lúc bối rối cô đã uống nhầm ly nước trái cây của Ninh Hành!!!

Lại nấc cụt, bà vai của Khương Bách Vạn hơi dựng ngược lên, mặt xám xịt.

""Cô thích cậu ta." Lão hồ ly Ninh Hành tỉnh mắt vạch trần.

Khương Bách Vạn chợt dạ lắc đầu, miệng nói không thêm nghĩ: "Ai nói! Anh... Anh mới thích anh ấy!"

Ninh Hành vô duyên vô cớ bị chuyển đổi khuynh hướng giới tính nhìn về phía Trang Ký Khiếu, chỉ thấy anh ta đang nói chuyện với một cô gái cao gầy, cô gái dường như đang định bỏ đi, quàng chiếc khăn Burberry một vòng quanh cổ, túi xách Prada để trên ghế, lại nhìn cẩn thận một chút, trên tay cô ta đang cầm một chiếc chìa khóa xe, nhìn nhãn hiệu xe thì thấy là Mercedes-Benz.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, ánh mắt Trang Ký Khiếu lúc nói chuyện với cô ta khác hoàn toàn lúc nói chuyện với Khương Bách Vạn.

Khương Bách Vạn còn đang nấc cụt không có cách cứu chữa.

Ninh Hành xoay người nói với Khương Bách Vạn: "Ở đây không khí không tốt, cô tìm một chỗ thoáng đãng yên tĩnh, hít sâu mấy cái đi."

Khương Bách Vạn gật gật đầu, coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa*, chuồn ra đại sảnh, bên ngoài cũng người đến người đi nườm nượp. Thoáng thấy nhà vệ sinh bên kia không có bóng người, cô lập tức đâm đầu vào.

* coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa: biết rõ sự tình đã hết cách cứu chữa nhưng vẫn ôm hy vọng may mắn, cố gắng thử vận may

Khách sạn đất tiền có khác, nhà vệ sinh cũng thơm lừng!

Cô ưỡn ngực ra hít thở mấy hơi, bắt đầu hít sâu, còn khoa trương bật ra tiếng ""hà... hà...", lặp đi lặp lại mấy lần, thật sự đã hết nấc cụt.

""Yeah!" Cô vui mừng giật mình, vừa xoay người lại liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đi ra từ phòng bên cạnh, vừa sửa sang lại quần áo vừa nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc. Chắc chắn đáng về mình đứng trong nhà vệ sinh ra sức hít thở đã bị người ta bắt quả tang rồi o_o

Một giây sau, Khương Bách Vạn lập tức che mặt, co giò bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Canh xương

Tiệc cưới kết thúc, mọi người com no rượu say cùng nhau rời đi. Công ty tổ chức tiệc cưới vội vàng tháo gỡ hết bóng bay và đồ trang trí sân khấu, Cao Hiểu lần qua lần lại từ nửa đêm đến giờ cũng mệt muốn xỉu, đã sớm chui vào xe ngủ say. Bởi vì Ninh Hành đến làm người chứng hôn nên Âu Bách Phong không dám thất lễ, cùng bố mẹ mình tiễn Ninh Hành ra tận bãi đỗ xe, mấy người đứng vẫy tay tạm biệt, nhìn theo chiếc xe Pamela màu trắng vừa rời đi.

Khương Bách Vạn vào phòng thay đồ cởi bộ lễ phục phù dâu ra, khoác một chiếc áo lông thật dày vào, thay một đôi giày đế bằng. Lúc đi xuống lầu cô ôm một tia ảo tưởng, hy vọng Trang Ký Khiếu sẽ đứng ở cửa chờ cô, ít nhất sẽ gọi taxi đưa cô trở về, thế nhưng lúc đến dưới lầu mới phát hiện người nào nên đi thì đều đã đi, ngay cả xe hoa đậu ở ngoài cửa cũng không còn bóng dáng đâu nữa.

Lúc này, cô đứng trên bậc thang, cảm thấy có chút cô độc.

Sau giờ ngo, ánh dương ấm áp phủ lên lá cây ngô đồng. Tiệc cưới đã tan, âm thanh ầm ĩ cũng không còn, loại yên tĩnh này khiến người ta nhất thời cảm thấy khó thích ứng. Khương Bách Vạn từ khách sạn đi ra một con đường nhỏ, bàn chân giẫm lên lá cây ngô đồng phát ra tiếng xào xạc. Trang Ký Khiếu đi mà không nói với cô tiếng nào thật sự khiến cho cô có phần thất vọng, có đôi khi một câu "cảm ơn" không báo đáp được hết những gì mà người khác đã trả giá vì bạn, một câu "thật xin lỗi" cũng không bù đắp được hết những tổn thương bạn đã gây ra cho người khác.

Khương Bách Vạn cả người một rũ đang tự hỏi xem nên ra ngoài gọi taxi hay nên chen lấn xe buýt thì nhìn thấy xe của Ninh Hành ở ngoài cổng chính. Cô mang theo tâm trạng cầu may, chạy bước nhỏ tới gõ gõ cửa kính xe, chỉ sợ sau khi kính xe hạ xuống sẽ nhìn thấy Ninh Hành đang ôm một mỹ nữ nóng bỏng, trên mặt dính vết son môi, trừng mắt nhìn cô bức tức vì cô cắt ngang "chuyện tốt" của anh, sau đó tuyên bố muốn trừ sạch tất cả tiền lương của cô. Cũng may là sau khi kính xe hạ xuống, trong ngực Ninh Hành không hề có bóng người, ngay cả con mèo cũng không có.

Ninh Hành xuất phát từ mục đích gì mà dừng xe ở đây thì chúng ta khoan hãy suy đoán, tóm lại là vừa rồi anh nhìn thấy Trang Ký Khiếu ngồi trên ghế phụ lái trong chiếc xe của cô gái lúc nãy, chiếc xe kia chậm rãi lướt ngang qua xe anh. Ninh Hành chưa ngoa đánh đá luôn có thể nhìn rõ ràng mọi chuyện hơn Khương Bách Vạn, nhanh chóng nhìn ra chân tướng chuyện này - cô nàng kia đang tự dán cái mặt lớn của mình vào cái mộng lạnh của người ta.

Đời người có khi chính là như vậy, vì một bông hoa nhỏ trên vách đá mà dốc sức vượt núi băng đèo, bỏ qua một góc nhân sâm ngàn năm ở ven đường đang chờ tay về phía mình.

"Lên xe!" Ninh Hành lời ít mà ý nhiều, bỏ lại hai chữ rồi lập tức nâng cửa kính xe lên.

Trong xe cực kỳ ấm áp, Khương Bách Vạn vừa lên xe một lát, cả hai tay đều đã ấm áp trở lại. d.đ.l.q.đ

Ninh Hành lườm cô nàng đang ôm đầy tâm sự một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Cô dâu là gì của cô?"

Khương Bách Vạn bị lạnh nhạt thì cảm thấy có phần khó mở miệng. Cô vốn tưởng rằng lần đầu tiên mình làm phù dâu thì cô dâu chính là Nhan Miêu Miêu, bây giờ lại làm phù dâu giúp một người trước kia chẳng quen biết, mà xong việc người ta lại quên cô rồi: "Tôi... Cô ấy là chị họ của bạn tôi. Tại sao anh lại đến làm người chứng hôn?"

"Bố của chú rể là họ hàng xa của bố tôi, tôi thay mặt bố tôi đến dự."

"Thật là khéo nhỉ, a... ha ha." Cô che miệng lại cười.

"Cười không nổi thì đừng có cố cười, như vậy dọa người ta lắm." Ninh Hành ghét bỏ nói.

Khương Bách Vạn ủ rũ cúi đầu, có thể là do cảm xúc trong lòng nên bỗng nhiên hơi kích động, phần nộ kéo lông mi giả trên mắt xuống, đau đến chảy cả nước mắt.

Ninh Hành không đành lòng nhìn: "Cô có thể trang điểm lại không?"

Khương Bách Vạn buồn bực trong lòng, miệng không dẫn đo hỏi: "Tổng giám đốc Ninh, tôi EQ thấp, anh có thể dạy cho tôi biết không, phải làm sao thì mới có thể khiến một người đàn ông thích tôi?"

"..." Ninh Hành rơi vào trầm mặc, xe chạy được hơn một cây số rồi anh mới mở miệng: "Nói thật lòng cho cô biết, cô cứ kiên trì giữ dáng vẻ như thế này..."

Khương Bách Vạn ra sức gật đầu, tôi nhất định sẽ giữ trọn tấm lòng thuở ban đầu, không ngừng kiên trì!

"Vậy thì chắc chắn sẽ không có người đàn ông nào thích cô." Ninh Hành chắc nịch bổ sung nửa câu còn lại.

Khương Bách Vạn vừa có chút hy vọng đã bị anh vô tình vô nghĩa dập tắt.

Ninh Hành lại đứng lúc bổ sung thêm một chén canh xương cho tâm hồn: "Có vài người, cho dù cô có tốt với người ta hơn nữa thì cũng không có ý nghĩa, đối xử tốt nhưng không đúng người thì cũng giống như cho chó lạ ăn vậy."

Tung hoành thương trường, làm việc sắc bén, anh có năng lực dùng lợi ích để dụ người khác, không dụ được thì uy hiếp, nếu cũng không được nữa thì sẽ không nể nang gì mà trấn áp. Tác phong của Ninh Hành trước giờ đều là như vậy, nếu không cũng sẽ không bám lấy Bảo Dục Tường không buông. Anh đương nhiên nhìn không thuận mắt việc Khương Bách Vạn hành động như thiêu thân lao vào lửa, cho dù là đối với Lâm Lệ hay là đối với Trang Ký Khiếu, nếu như cô có một chút tàn nhẫn như anh thì đã không bắt lực như vậy.

Khương Bách Vạn không hiểu rõ lắm, chỉ cảm thấy anh nói vậy tuy độc ác nhưng cũng có chút đạo lý. Mà cô vẫn có ý định sẽ tiếp tục như trước kia - nếu như Trang Ký Khiếu không tìm cô thì cô sẽ không chủ động liên lạc với anh ta. d~đ~l~q~đ

Ninh Hành đưa Khương Bách Vạn đến cửa tiểu khu thì một chiếc Land Rover cũng chậm rãi dừng lại, Khương Bách Vạn thấy Bé Mập Té từ trên xe bước xuống, về mặt hoa si vẫn còn ghé vào cạnh ghế lái nói chuyện, nếu như sau lưng cô ấy có đuôi, Khương Bách Vạn nghĩ mình còn có thể nhìn thấy cô ấy lắc lư cái đuôi ấy qua trái qua phải. Đứng có lờn ngắn chệch trạch dài, cô thấy Trang Ký Khiếu cũng là cái đức hạnh này thôi.

Khương Bách Vạn xuống xe, ánh mắt tò mò nhìn qua người đàn ông trên ghế lái, thật là kinh ngạc! Khắp người người đàn ông kia đều tỏa ra thứ khí chất bất phàm, tao nhã một cách khó dùng lời tả hết, nụ cười đủ để câu hồn người khác, chẳng lẽ đây chính là nam thần mà Bé Mập Tê thường xuyên nhắc đến?

Lúc Ninh Hành quay xe rồi đi vừa vặn chạm mặt người đàn ông trong chiếc xe Land Rover, hai bên đều nhận ra đối phương, gật đầu một cái, không trao đổi thêm gì, mỗi người một ngã rồi đi.

"Kia chính là bác sĩ Giang mà cậu chỉ mong biến thành khối bánh ngọt dính trên người người ta sao?" Khương Bách Vạn cùng Hồ Tê Tê đi về nhà, không khỏi hâm mộ nói: "Cậu xác định mình sẽ theo đuổi được anh ta chứ?"

"Đuổi không kịp thì đề, Giang Túy Họa tuyệt đối sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tớ." Hồ Tê Tê vươn năm ngón tay ra, tư thế như thể nữ thần mặt trăng chuẩn bị biến hình.

"Cậu cố gắng lên!" So với người ta, Khương Bách Vạn chỉ biết thăm thò dài, cô cực kỳ hào hứng đồng ý giúp Trang Ký Khiếu, đi làm phù dâu cho chị họ của anh ta, kết quả chính mình chịu khổ chịu cực, nếu không phải Ninh Hành còn chưa rời đi thì chính cô bây giờ còn đang chen lấn trên xe buýt.

Hồ Tê Tê tràn đầy ý chí chiến đấu gật đầu lia lịa, lại hỏi: "Thế người đưa cậu về là ai? Tớ thấy cũng rất đẹp trai, có phải là người mà mẹ cậu từng nói với tớ, Trang cái gì Khiếu ấy..."

Mẹ thật là lảm chuyện! Khương Bách Vạn sống chết lác đầu: "Đó chính là ông chủ của tớ, tên là Ninh Hành, cậu đừng có nói bậy."

"Tổng giám đốc bá đạo... Yêu! Em! Đi!" Hồ Tê Tê ra sức phát huy sức tưởng tượng kinh người của một phóng viên, che miệng hô to gọi nhỏ không ngừng.

"Nữ hiệp xin tha mạng!" Khương Bách Vạn gần như muốn quỵ xuống trước mặt cô ấy. Trình độ của Ninh Hành quá cao, không phải là dạng mà một nhân vật nhỏ nhoi như cô có thể với tới. Trang Ký Khiếu ít nhiều gì cũng có thể cho cô một ít hy vọng, cô thật sự không thể tưởng tượng được nếu như người mình thích chính là Ninh Hành thì có phải là hằng ngày đều phải lấy nước mắt để rửa mặt hay không.

"Cậu không thấy rất thú vị sao?" Bé Mập Tê không biết sống chết nói, cho dù bạn bè xung quanh đều nói cô ấy theo đuổi nam thần Giang Túy Họa là làm chuyện lấy trứng chọi đá, nhưng cô ấy vẫn ra sức kiên trì, trong mắt cô ấy, không chuyện gì là không có khả năng.

"Là cực kỳ thú vị, nhưng xảy ra trên người ông chủ tớ và tớ thì không có chút thú vị nào cả." Khương Bách Vạn bĩu môi.

"Nhưng tớ cảm thấy anh ta rất có ý tứ đối với cậu... A...! Đúng rồi, gần đây tớ chuyển sang mục tin tức xã hội, nếu bên cậu có tin tức gì tốt, ví dụ như phát hiện một cái mộ cổ vô cùng lâu đời, hoặc là đào được một thanh bảo kiếm từ ngàn năm trước, thậm chí tổng giám đốc bá đạo thật sự yêu cậu chẳng hạn, đại loại như vậy thì hãy liên hệ với tớ!" Hồ Tê Tê là một phóng viên chuyên nghiệp, lôi kéo Khương Bách Vạn mà nói: "Thiếu bản thảo người ơi, có nhuận bút đấy người ơi!"

Khương Bách Vạn vốn đang lơ đãng, đột nhiên nhớ tới chuyện Ninh Hành phân phó cho cô, lập tức hỏi: "Bán đấu giá đồ cổ vô cùng quý giá có tính là tin tức không?"

"Quý giá đến mức nào?"

"Hơn một ngàn vạn đấy!"

"Có thể có thể!" Hồ Tê Tê gật đầu: "Xin hãy mang tớ theo!"

Khương Bách Vạn nghĩ thầm, thật đúng là mèo mù vớ được cá rán, ngày mai sẽ phải đến chỗ Bảo Dục Tường định giá bình sứ men lam của anh ta rồi, nếu thật sự có thể một lần xong chuyện, đến lúc đấu giá là có thể dẫn Hồ Tê Tê đến phòng vấn đưa tin rồi.

Ngày hôm sau, bởi vì quá mệt mỏi nên Khương Bách Vạn ngủ như chết, không để gì mới rời khỏi giường, vừa mở mắt ra đã thấy tin nhắn Cao Hiểu gửi tới. Khương Bách Vạn ngủ một giấc thì tinh thần tốt lên rất nhiều, cô cũng không so đo cái gì nữa, tính cách cô chính là phóng khoáng như vậy!
d!d@/#q\$d

Lúc đến công ty, Khương Bách Vạn thấy Lâm Lệ đã bắt đầu lau nhà thì liền vội vàng vọt vào phòng khách rửa chén trà, lại bị ai phát hiện ra chén trà đều đã được rửa sạch hết rồi. Không có chuyện để làm khiến cô hơi hoang mang, đỏ mặt nói với Lâm Lệ: "Nếu không... Hay là tớ giúp cậu lấy nước nhé?"

Lâm Lệ cười khoát tay, chú ý tới đầu ngón tay Khương Bách Vạn: "Cậu làm móng đẹp như vậy, nếu chẳng may làm hỏng thì phải làm sao? Tâm Hàm trong phòng ký túc xá của tớ lần trước sơn móng tay, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng cẩn thận găng chết."

Khương Bách Vạn cúi đầu nhìn ngón tay mình, đành phải thôi.

Người phát hiện ra cô làm móng tay không nhiều, nhưng sau khi người thích tám chuyện là chị Trần phát hiện thì bắt đầu tra hỏi tại sao cô lại đi làm móng tay, hỏi cô có phải đang nói chuyện yêu đương rồi không, còn nói nếu như mang thai thì không thể sơn móng tay như vậy, vân vân mây mây, nói nhiều đến mức kinh động đến cả Nguyễn Hào. Ông ta tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ một hồi, nói rằng vợ mình cũng muốn đi làm móng tay, còn bảo Khương Bách Vạn đưa tay ra cho ông ta nhìn xem rốt cuộc là làm móng rồi thì có thể đẹp đến mức nào.

Khương Bách Vạn đành bắt đắc dĩ đưa tay ra, Nguyễn Hào cầm lấy tay cô nhìn qua nhìn lại, cau mày hỏi mấy ngôi sao phát sáng đó có phải là được dán lên không, có phải là rất đắt tiền không. Tất cả mọi người đều không để ý, chỉ có Khương Bách Vạn cảm thấy có phần là lạ, có phải là Nguyễn Hào cầm tay cô hơi lâu rồi không? Tại sao lại có cảm giác giống như lần trước Bảo Dục Tường thừa cơ nắm lấy tay cô vậy chứ? Lúc Ninh Hành kéo tay cô ra muốn nhìn cái môi sưng lên của cô thì cũng là cách một lớp tay áo mà nắm lấy cổ tay cô thôi. Nghĩ đến đây, cô ha ha cười, giả bộ ngờ ngẩn để tìm cách rút tay ra.

Ngoại trừ lần trước mắng cô chuyện "báo cáo vượt cấp", còn lại bình thường Nguyễn Hào cũng rất ôn hòa. Khương Bách Vạn nghĩ thầm, có lẽ chính mình quá miễn cảm rồi, nhưng bây giờ trải qua chuyện này, cô lại nghĩ tới mỗi lần chào hỏi ông ta đều vỗ vỗ vai hoặc lưng cô, nhìn qua thì giống như rất tùy ý, nhưng suy nghĩ lại cẩn thận thì lại cảm thấy không được tự nhiên. Trong công ty có không ít đồng nghiệp nam, ví như Tiểu Đồng, Tiểu Lưu bình thường rất thích nói đùa, thế nhưng lúc chào hỏi đồng nghiệp nữ họ cũng không vỗ vai như thế. Hơn nữa, cô cũng chưa từng nhìn thấy Nguyễn Hào vỗ vai Lâm Lệ lần nào.

Ninh Hành đứng lúc xuất hiện ở cửa văn phòng bọn họ, cong ngón tay gõ gõ lên cánh cửa gỗ, mọi người quay đầu lại thấy anh thì không khí nói chuyện náo nhiệt trong lòng lập tức đông cứng lại, giống hệt như cái phòng tự học bỗng nhiên vang lên tiếng ho khan của giáo viên chủ nhiệm vậy!

Mọi sinh vật gọi là boss đều có kỹ năng biến không khí trở thành tẻ ngắt như thế này!

Sau khi Khương Bách Vạn theo Ninh Hành rời đi, tất cả mọi người đều tò mò hỏi Nguyễn Hào, rốt cuộc là cô đi làm gì. Nguyễn Hào ít nhiều cũng đã nghe được từ chỗ Ninh Hành, cho nên nói: "Tổng giám đốc Ninh có một người bạn muốn bán đứt một món đồ cổ, nghe nói là giá trị không nhỏ, gần đây Tiểu Khương vẫn luôn bận bịu chuyện này."

Chị Ưông phụ trách điều tra bất động sản trước nay đều nói chuyện khiêm nhã, không hề nghĩ trước nghĩ sau, lúc này lập tức hỏi: "Tiểu Lâm, em cũng là người giám định đồ cổ, tại sao tổng giám đốc Ninh không dẫn em theo?"

Thật ra mọi người đều cảm thấy Ninh Hành lựa chọn mang Khương Bách Vạn ra ngoài là bởi vì làm như vậy sẽ đẹp mặt hơn, nhưng người hiểu chuyện sẽ không nói ra, chỉ có loại người nói chuyện không biết nhìn tình huống như chị Ưông mới không thêm nghĩ đến hậu quả, hỏi thẳng ngay trước mặt Lâm Lệ.

Lần này Lâm Lệ cực kỳ xấu hổ, mặt đỏ bừng lên: "Có thể... bên chỗ em còn có việc khác..."

"Được rồi được rồi, mang người nào theo chẳng phải đều giống nhau hết sao." Nguyễn Hào giảng hòa.

Mọi người ngưng ngưng giải tán, mấy người vốn hay bàn tán xem Lâm Lệ hay Khương Bách Vạn có thể ở lại sau thời gian thử việc bắt đầu lung lay bất định, chuyện giữ lại người nào không giữ lại người nào, nếu Ninh Hành mở miệng thì không ai có thể phản bác được, vì vậy cán cân vốn nghiêng về phía Lâm Lệ đã bắt đầu khôi phục lại tình trạng cân bằng, thậm chí còn có phản hồi nghiêng về phía Khương Bách Vạn.

Chị Trần và chị Ưông bỗng nhiên cảm thấy rất bất công cho Lâm Lệ, theo như họ nói, loại người dựa vào khuôn mặt mà leo lên là đáng ghét nhất. Cũng không biết có phải là đáp lại cho câu nói kia của Trang Ký Khiếu hay không, phụ nữ luôn luôn không thân thiện với những người cùng giới trẻ trung xinh đẹp hơn mình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cá sốt cà chua

"1350 vạn, Bảo tiên sinh hãy suy nghĩ kỹ một chút." Ninh Hành mặc một bộ đồ Zegna đen toàn thân mỉm cười, miệng nam mô bụng một bộ dao găm.

Đạt Thông là hy vọng cuối cùng của Bảo Dục Tường, anh ta đang nóng lòng trả hết món nợ 1300 vạn, vừa nghe cái giá này thì gần như mừng rớt nước mắt. Ngay từ lúc Ninh Hành tự xưng "quản lý Tôn" mang theo nhà giám định Khương Bách Vạn đi vào, anh ta đã hy vọng một cái giá cao hơn số tiền nợ của mình.

Khương Bách Vạn vẫn đang đắm chìm trong vẻ đẹp tuyệt mỹ của bình sứ men lam thời Ung Chính, tạm thời không cách nào thoát ra được. Ninh Hành chỉ nhìn thấy lợi ích, còn thứ cô nhìn thấy chính là giá trị nghệ thuật đích thực. Không thể không nói, bình sứ bầu dục men lam này thật sự là một món đồ trân quý, nếu cô có được món bảo bối này thì ra giá bao nhiêu cô cũng sẽ không bán. Đáng tiếc, nó lại là một phần kế hoạch của Ninh Hành, nhất định phải biến thành tiền mặt để bù vào chỗ thiếu hụt do món đồ dìm lần trước Đạt Thông thu mua, tăng thêm sức cạnh tranh của công ty.

"Được rồi!" Bảo Dục Tường khê cần mọi đồng ý, cho dù anh ta có là đồ ngốc cũng biết cái bình này không thể chỉ có giá 1350 vạn, nhưng lúc này anh ta không thể giống trống khua chiêng mà bán đấu giá được, dù sao bố anh ta cũng đã nói đây là đồ gia truyền muốn truyền lại cho anh ta, không hề nói cho phép anh ta bán đi.

Việc này đương nhiên Khương Bách vạn không cần suy nghĩ, lập tức đáp lại: "Đây là hợp đồng, Bảo tiên sinh, anh nhìn qua một chút."

Bảo Dục Tường nhìn qua loa một chút, lập tức ký tên. d+d++q+d

Vì phòng ngừa lúc giao hàng Bảo Dục Tường sẽ dùng đồ giả để thay thế nên ngày thứ sáu, lúc đi nhận hàng Khương Bách Vạn vẫn luôn cố sức trợn mắt thật lớn. Công ty được Ngự Thông có cuộc họp, Ninh Hành không cách nào thoát thân, chỉ có thể phải lái xe đặc biệt qua đón cô. May mà Bảo Dục Tường coi như cũng có lương tâm, sau khi đã nhận được thông báo xác nhận chuyển khoản thành công thì rất dứt khoát giao lại bình thật cho cô, đương nhiên vẫn không quên mặt dày muốn mời com cô.

Bởi vì đã lấy được bình thật nên Khương Bách Vạn cảm thấy Bảo Dục Tường cũng có chút đáng tin, mặc dù tuyệt đối không có ý định đi ăn com cùng anh ta nhưng vẫn nói chuyện với anh ta mấy câu. Nhắc đến món đồ giả kia, Bảo Dục Tường cực kỳ xấu hổ, trong mắt anh ta đồ giả và đồ thật nhìn không khác nhau lắm. Đương nhiên tầm nhìn của anh ta không thể sánh với Ninh Hành, Khương Bách Vạn không dám tưởng tượng, đến lúc Bảo Dục Tường biết giá cuối cùng sau khi cái bình kia được đấu giá thì anh ta sẽ đau lòng đến mức nào. Nhưng đồ cô chính là như thế này, một người sẵn lòng bỏ đi một người sẵn lòng mua về, có người dùng một khoản tiền lớn để mua một món đồ giả, có người chỉ mất mấy ngàn mua một món đồ bỏ đi, phú quý thu về chỉ trong nháy mắt.

Trên đường về công ty, Khương Bách Vạn ôm chặt cái bình trong lòng như ôm bảo bối.

"Tổng giám đốc Ninh, tôi đã đưa cái bình về rồi." Cô gửi tin nhắn cho Ninh Hành, bởi vì anh đang dự họp.

Thật ra, trước đó cô đã thấy tên Ninh Hành trên wechat, thế nhưng cô không dám gửi lời mời kết bạn, nghĩ mà xem, làm gì có người nào thật lòng muốn thêm boss vào danh sách bạn bè, để cho người ta nhìn thấy mấy tấm ảnh tự sướng mà mình đăng trong vòng bạn bè chứ? Về sau không biết vì sao Ninh Hành lại chủ động thêm cô, cho nên cô mới đành run sợ trong lòng mà tiếp nhận. Hình đại diện wechat của Ninh Hành và của bạn cùng phòng Kỳ Kỳ thoát nhìn qua vậy mà lại có mấy phần giống nhau, đều chỉ có hai màu đen trắng, chỉ khác là của Kỳ Kỳ là hình anime, của Ninh Hành lại rất trừu tượng. Vì việc này, cô cũng đã từng oán thán với Kỳ Kỳ. Cô phát hiện ra, Ninh Hành căn bản chẳng quan tâm đến vòng bạn bè, wechat chẳng qua là công cụ liên lạc của anh mà thôi.

"Tôi cũng đang trên đường đến Đạt Thông." Sau đó không lâu, anh nhắn lại.

Đạt Thông có kho để đồ riêng, muốn đi vào phải quét thẻ công tác, đối chiếu vân tay, thiếu một bước cũng không được, máy tính sẽ tự động ghi lại dữ liệu nhân viên đi vào kho mỗi ngày, nếu thẻ công tác không khớp với vân tay thì còi báo động sẽ vang lên, ngoài cửa ra vào còn lắp camera để phòng ngừa xảy ra trộm cắp.

Khương Bách Vạn khệ nệ ôm bình quét thẻ, quét vân tay, mở khóa phòng chuyên để đồ quý giá, đi vào bên trong. Đi qua đi lại, chân trượt phải chổ trơn, cô lập tức ngã về phía sau, trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc bình bay lên.

Cho dù đồ trang trí trên trần nhà rất cao nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể tiếp được cái bình trước khi nó rơi xuống đất.

Khương Bách Vạn đã từng bị điện thoại rơi xuống mặt lúc đang nằm trên giường lướt Microblogging, giờ phút này cô chỉ nghĩ, nếu cái bình này rơi xuống mặt thì hẳn là sẽ rất đau.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, Khương Bách Vạn che mắt, hai mắt nhắm chặt lại. Một cái bóng đen lao nhanh về phía này, lúc trông Khương Bách Vạn chạm đất thì cái bóng đen đã bay đến ngay phía trên cô, vô cùng chuẩn xác tiếp được cái bình, tư thế tuyệt đẹp, giống hệt như một cầu thủ sút quả penalty vào khung thành đối phương trong một trận đấu của giải World Cup. Đáng tiếc là cuối cùng cái bóng đen kia lại theo quán tính rơi xuống người Khương Bách Vạn.

Tin tôi đi, cú rơi đó cực kỳ nặng, Khương Bách Vạn của chúng ta thảm thiết kêu lên một tiếng, cái vật nặng này dường như đã đè đến mức ép hết không khí trong ngực cô ra ngoài, thậm chí hai bàn tay cô còn khoa trương giơ lên trước vùng vẫy, ngón tay giật giật, cuối cùng bất lực buông xuống đất, cực kỳ giống một con gián vừa bị một cái dế lép lép bẹp.

Bụi đất tung bay, cái bình rớt cuộc cũng bình yên vô sự.

Cừ thật!

Ninh Hành thở phào nhẹ nhõm, vững vàng ôm lấy cái bình trong tay. Anh vừa đến công ty thì lập tức đi đến kho để đồ, chuẩn bị đặt cái bình vào tủ khóa bảo hiểm, ai ngờ vừa vào đến cửa thì nhìn thấy một màn này, may mà anh chân tay nhanh nhẹn, nếu không thì hơn một ngàn vạn đã khó mà giữ được, mười Bách Vạn cũng không đền nổi*.

* Ở đây có phép chơi chữ: mười Bách Vạn = một ngàn vạn

Được một cái đệm thịt đỡ lấy, Ninh Hành cũng không có gì đáng ngại, anh nhanh chóng đứng lên, hai tay nâng niu cái bình, nhìn Khương Bách Vạn nằm như chết dưới đất, vươn chân ra khê đá tay cô.

Khương Bách Vạn gần như ngất đi, mãi một hồi lâu sau mới mở to mắt ra. Trong tiểu thuyết, trên TV, lúc nam chính không cẩn thận đều ngã sấp xuống đụng trúng môi nữ chính, bây giờ cô mới biết loại tình tiết này tuyệt đối không có khả năng xảy ra ở hiện thực, lấy cái sức nặng vừa rồi lúc Ninh Hành đè lên người cô mà nói, nếu như thật sự miệng đụng miệng thì chẳng qua là đang khảo nghiệm xem kem đánh răng của ai giúp răng chắc khỏe hơn mà thôi!

"Tổng giám đốc Ninh... Thân thủ thật là tốt..." Khương Bách Vạn ngồi xuống, sờ sờ xương sườn, may mà còn chưa gãy.

"Tôi từng là thủ môn của đội bóng." Ninh Hành cười lạnh.

Mặc dù Khương Bách Vạn không bị gãy xương nhưng cũng đã phải chịu sức ép không nhỏ, bây giờ mới cố gắng ho khan, thế nhưng vẫn không quên ham học hỏi: "Khụ khụ! Người anh cao như vậy, sao không chơi bóng rổ?"

"Dáng người cao thì nhất định phải chơi bóng rổ sao, cô..." Ninh Hành nhìn dáng vẻ chật vật của cô: "Cô cũng không học cách té ngã sao?"

Khương Bách Vạn cực kỳ xấu hổ, búi lấy tường chật vật đứng lên.

"Lúc cái bình bay lên, hình như tôi thấy cô che kín mặt?" Ninh Hành nghiêm túc hỏi.

Lúc trước ở trường, mỗi lần đi vòng quanh sân thể dục, Khương Bách Vạn đều vô duyên vô cớ bị bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền các kiểu nện vào mặt, cái loại đau đốn thống khổ đó cô hiểu rất rõ, Kỳ Kỳ luôn cười cô là vì mặt cô to nên mới tránh không được mấy quả bóng, thế nhưng cô vẫn không hiểu, khung thành còn to hơn cái mặt cô nhiều, tại sao lại không đá vào đó đi?

Trách gì không thể vuron nổi ra bên ngoài quy mô Châu Á.

"Nát thì nát, dù sao cũng không phải là đồ thật." Khương Bách Vạn nhũu mảy, có phần đắc ý: "Vừa rồi lúc nhận hàng, Bảo Dục Tường tặng kèm cả món đồ giả này cho tôi rồi." Cô chỉ chiếc bình trong tay Ninh Hành.

Ninh Hành có vẻ thoải mái hơn nhiều, chuyển thành một tay ôm bình: "VẬY còn đồ thật đâu?"

Khương Bách Vạn giờ ngón tay cái lên, chỉ về cái tủ đựng đồ quý giá phía sau, mặt mảy hớn hớn: "Tôi đã bỏ nó vào trong tủ rồi, vừa muốn đi ra ngoài, không biết tại sao lại trượt chân."

Thì ra vừa rồi trượt chân bỏ nhào, món đồ cứu được chỉ là đồ giả. Người từ trước đến nay vẫn luôn coi trọng hiệu suất như Ninh Hành lập tức nhũu chặt mảy, nhưng lại nghĩ đến cái đệm thịt đáng thương vừa âm áp vừa mềm mại lúc này thì khóe mảy lại giãn ra. Anh tùy ý đặt cái bình sang một bên, nhìn xuống lòng bàn chân cô, cái đệm vốn được đặt ngay ngắn bên dưới tủ trưng bày bị kéo lệch, thì ra vừa rồi cô giẫm lên cái đệm này nên bị trượt chân. Anh ngồi xồm xuống nhắc cái đệm lên, trên sàn nhà màu trắng gạo có dấu vết ẩm ướt trong suốt như là nước.

Khương Bách Vạn cũng ngồi chồm hỏm xuống, sờ lên dấu vết trên sàn nhà, tay có cảm giác đầy dầu mỡ, hai ngón tay xát xát nhau, cảm thấy dính dính, cái cảm giác này...

Ninh Hành cũng đưa tay ra sờ sàn nhà, đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, bỗng nhiên im bất một lúc lâu, sau đó mới nói: "Dầu."

"Hử?" Khương Bách Vạn cũng đưa tay lên ngửi, nghĩ nghĩ, lẩm bầm: "Không có mùi vị gì cả..."

"Biết nấu ăn chứ?" Ninh Hành hỏi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Biết." Khương Duy quanh năm không ở nhà, mẹ Khương thường xuyên bận rộn công việc nên không quan tâm đến con gái, từ lúc Khương Bách Vạn học cấp hai đã biết làm mấy món ăn đơn giản, bây giờ lại càng thuần thục hơn, ngay cả Bé Mập Tể quen ăn đồ ăn ngon cũng nhiều lần tới nhà cô xin cơm, chính là vì muốn ăn món cá sốt cà chua đặc sắc của Khương Bách Vạn. d~d~l~q~đ

Hai trông mắt Ninh Hành tối tăm, giải thích kỹ càng: "Xăng, dầu mazut đều có mùi rất gay mũi, cực kỳ dễ khiến người ta chú ý; dầu bôi trơn, dầu máy cũng có mùi riêng biệt; dầu phộng, dầu ô liu đều có mùi nguyên liệu đặc trưng, rất dễ nhận biết. Vậy, loại dầu nào không có mùi vị gì?"

"Tôi nghe nói dầu trộn salad không có mùi, là dầu từ hạt ngô hay là hạt hướng dương gì đó."

"Đây không phải quán cơm, dầu salad không thể xuất hiện trong kho được." Ninh Hành đứng lên, nhìn hai bên một chút, trên hành lang cũng không còn chỗ nào khác có dấu vết dầu mỡ dính vào.

Nói trắng ra là có người cố ý đổ dầu vào bên dưới tấm đệm, khiến cho tấm đệm trở nên vô cùng trơn, vô ý giẫm lên chắc chắn sẽ bị trượt. Khương Bách Vạn xoa xoa cái mông vẫn còn cảm giác đau nhức, nghĩ đến chuyện trước kia pin máy ảnh không cánh mà bay, trong lòng lại bắt đầu buồn phiền.

Ninh Hành là một nhà lãnh đạo giỏi kiểm soát tình hình, anh lại vô cùng ghét mấy kẻ tiểu nhân giờ trò hãm hại sau lưng người khác như thế này, tuyệt đối không bỏ qua cho trò đùa dai lần này: "Lần này cô đi lấy đồ thật về, trong công ty có những ai biết?"

"Chúng tôi ra vào kho đều phải xin phép, cho nên hôm nay tôi có đến chỗ quản lý Nguyễn báo là có một món đồ cần nhập kho."

Ninh Hành xoay người: "Chúng ta đi xem băng ghi hình những người ra vào."

Trong phòng kỹ thuật, trên màn hình lớn chiếu lại những hình ảnh do camera ghi lại. Theo dữ liệu mà máy tính ghi lại, trước khi Khương Bách Vạn đi vào, buổi sáng hôm nay có tổng cộng bốn người ra vào kho, trong đó có hai người là một nữ đồng nghiệp ở bộ phận marketing đi cùng khách vào lấy hàng, hai người còn lại theo thứ tự là Lâm Lệ và Tiểu Đồng.

Khương Bách Vạn chưa từng gặp nữ đồng nghiệp thuộc bộ phận marketing kia, Tiểu Đồng là trợ lý của Nguyễn Hào, công việc mà anh ta đảm nhận khác xa Khương Bách Vạn, cũng chưa từng nói chuyện nhiều. Như vậy chỉ có...

Thấy bóng dáng Lâm Lệ, trong lòng Khương Bách Vạn rất hồi hộp, một người bình thường xào rau chỉ chọn dầu lạc giá cả vừa phải, làm sao có thể phí

tiền đi mua dầu salad không có mùi vị làm gì. Cô nhớ rõ gần đây Lâm Lệ làm thêm ở một quán bánh ngọt, thời gian trước từng đưa bánh mì mà cô ta làm đến công ty chia cho mọi người làm bữa sáng. Lâm Lệ từng nói qua, bánh kem quan trọng nhất là kết hợp, mỗi một loại bánh khác nhau đều phải dùng một loại dầu riêng, làm bánh nướng thì phải dùng bơ có mùi thơm, mà làm bánh chiffon thì phải bỏ dầu salad mới đảm bảo được vị ngon.

Dầu salad không mùi, Lâm Lệ cũng có thể dễ dàng lấy mang đến đây... d.đ.l.q.đ

Ngắm lại liền thấy rất đáng sợ.

Khương Bách Vạn bị dọa đến mức cảm thấy khó mà tin được, nhưng nghĩ lại, chính cô là đối thủ cạnh tranh của Lâm Lệ, nếu có thể gạt cô sang một bên thì Lâm Lệ sẽ được giữ lại. Chỉ là như vậy cũng quá dễ tiện rồi, dù sao tốt xấu gì thì cô cũng từng giúp cô ta.

Chẳng lẽ bạn có cha mẹ, bạn gánh trách nhiệm trên vai thì người khác sẽ là tảng đá để mặc cho bạn muốn hăm hại như thế nào cũng được?

Nếu vừa rồi cô thật sự không cẩn thận trượt ngã, ném vỡ cái bình cổ thì chẳng những bị đuổi việc mà còn phải gánh món nợ hơn một ngàn vạn, mấy đời nhà cô cũng không trả nổi, càng không cần phải nói nếu mẹ cô biết cô bỗng nhiên gánh một món nợ lớn như vậy trên lưng, bà có thể vì vậy mà sụp đổ hay không?

Khương Bách Vạn nắm tay, bỗng nhiên tức giận đến mức toàn thân phát run, y như con sư tử xù lông lên, ra sức thờ hỗn hển.

"Bình tĩnh." Ninh Hành lên tiếng đúng lúc, giống như hắt một thùng nước đá lên lửa giận của cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đông trùng hạ thảo(1)

(1) Đông trùng hạ thảo là một loại đông dược quý có bản chất là dạng ký sinh của loài nấm *Ophiocordyceps sinensis* thuộc nhóm nấm *Ascomycetes* trên cơ thể ấu trùng của một vài loài bướm.

"Tôi biết là ai!" Khương Bách Vạn đang ở bên ngoài nôn nóng đi tới đi lui, bỗng nhiên nhìn Ninh Hành, lúc trước anh đã ngầm ra hiệu với cô, lúc phỏng vấn cô đã gặp phải một đối thủ không nên có: "Là Lâm..."

"Trước khi chưa có chứng cứ trực tiếp, đừng công khai gây thù." Ninh Hành cắt ngang lời cô, đứng trên góc độ một lão cáo già nói một câu triết lý nhân sinh với cô: "Cho tới bây giờ Lâm Lệ đều lộ ra về mình là người yếu, người nào mà làm khó dễ với cô ta, thì người đó liền ở thế bất lợi, bởi vì hiện tại mọi người đều thích phô bày tâm lòng lương thiện của mình, chắc chắn họ sẽ không nói lời nào mà tình nguyện trợ giúp 'người yếu', dù cho nhìn qua trông 'họ' hơi giống kẻ yếu mà thôi."

Chỉ dựa vào việc camera quay lại lúc ra vào thì không thể có chứng cứ Lâm Lệ là người đổ dầu, trừ phi camera thực sự quay lại cảnh cô ta làm chuyện xấu, hiện tại Khương Bách Vạn rất tức giận, tùy tiện xuống dưới tìm Lâm Lệ chất vấn sẽ chỉ hại cô. Một khi Lâm Lệ khóc lóc ra về bị sỉ nhục, lập tức các đồng nghiệp sẽ hướng mũi nhọn về phía Khương Bách Vạn, cho rằng cô không nói đạo lý, vênh vao kiêu ngạo.

Khương Bách Vạn cắn răng, cô cũng không phải là bạch phú mỹ(2) có hoàn cảnh gia đình tốt, mẹ vì gia đình mà ngày ngày vất vả, bố Khương Duy thì không biết bây giờ đang ở đâu, toàn khiến người khác không yên lòng, không lâu trước đó, người bạn thân từ nhỏ đến lớn qua đời vì tai nạn xe cộ, mà vừa rồi thiếu chút nữa là cô lại gánh trên lưng món nợ hơn một nghìn vạn.

(2) Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

"Tôi cũng không phải là kẻ mạnh."

"Nhưng từ trước tới giờ cô không yếu thế." Ninh Hành hỏi hột trả lời.

Chuyển quýt cũng được, ngồi máy nhảy lầu cũng được, nhiệt tình mà bị hờ hững nhận trách nhiệm đi làm phù dâu cũng được, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc khóc lóc cầu xin người khác hỗ trợ hoặc là tha cho cô một lần, cô giống như một nữ hán tử có thể chống chọi mọi thứ, dường như mọi chuyện đều khế坎 môi là có thể qua đi. Ngược lại điểm này rất giống anh, rất khéo, anh biết rõ người yếu sẽ được đối tốt, nhưng cho tới bây giờ anh đều bày ra hình tượng mạnh mẽ. Trong thế giới của anh chỉ có hai con đường, một con đường, là núp sau ánh hào quang của gia tộc, như một kẻ hèn nhất vĩnh viễn được người khác bảo vệ; một con đường khác, là cầm lấy tất cả các vũ khí có thể, khiến kẻ địch không dám tiến lên.

Mặc dù Khương Bách Vạn vẫn chưa làm được về sau, nhưng cũng tuyệt đối không yếu thế trước mặt người khác.

Khương Bách Vạn cắn môi dưới, quay đầu lại. "Hừ, tại sao tôi phải yếu thế?"

"Sau khi thử việc, Lâm Lệ sẽ không ở lại." Ninh boss đánh nhịp, cho Khương Bách Vạn một viên thuốc an thần. Quyết định này bắt đầu cảm thấy trong lòng Ninh Hành sau khi nghe thấy câu "Không biết" của Lâm Lệ lúc chuyển quýt, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, giờ trò sau

lưng người khác thì sớm muộn cũng sẽ bị bại lộ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhất thời anh không thể thay đổi ấn tượng của mọi người đối với Lâm Lệ, nhưng lại có thể trực tiếp quyết định cô ta đi hay ở, đây chính là việc tốt khi làm Boss.

“Có một vài người cho dù cô có đối tốt với họ thì cũng không có ý nghĩa, cũng giống như người nuôi không quen thì cho chó ăn nó cũng không thèm.”
- Bỗng nhiên Khương Bách Vạn nghĩ đến có hôm Ninh Hành nói với cô, mặc dù cay nghiệt, nhưng bây giờ suy nghĩ lại thì cũng rất có đạo lý. Chính cô không hề có ý gì khi làm đối thủ cạnh tranh với Lâm Lệ, nhưng chợt cô lại bị cắn ngược lại một cái.

Đây có phải là chó cắn Lã Động Tân(3) phiên bản đòi thực không?

(3) Chó cắn Lã Động Tân: chỉ những người tốt, tài đức bị thế gian rẻ rúng, ngược đãi, ám hại...

Chỉ là Khương Bách Vạn còn không biết, đây không phải lần đầu tiên Lâm Lệ cắn cô.

“Đường như so với Lâm Lệ, cô càng cần công việc này hơn, nói cho tôi biết, vì sao?” Bỗng nhiên Ninh Hành đặt câu hỏi.

Khương Bách Vạn hoàn hồn từ trong tâm trạng phức tạp, nhìn Ninh Hành một chút. Những người từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng như bọn họ thì sao có thể lý giải được sự kiên trì cùng theo đuổi của những kẻ thấp kém như bọn cô? Cho dù mười năm anh không làm việc thì vẫn có thể sống sung sướng an nhàn như cũ, mà cô thì không, Ninh Hành có người bố tốt, bố của cô lại không đáng tin như vậy. dienndanleequydonn

“Vất vả để có tiền lương cao sau khi là nhân viên chính thức, làm gì có ai dễ dàng buông tha.” Khương Bách Vạn trừng mắt một cái.

Ninh Hành cười cười, nhìn cô, ý vị thâm sâu khó dò, lập tức gạt nhẹ đầu: “Công ty được Ngự Thông... Tiền lương sẽ cao hơn.”

Oa a ~ Trong lòng Khương Bách Vạn hét lên một tiếng, đây là Boss bá đạo nhìn trúng tài hoa hơn người của cô, cho nên muốn đào góc tường sao?

“Nhưng không ai xuất thân là nhà khảo cổ học.” Ninh Hành vẫn cười như cũ, tàn nhẫn xé nát mộng làm giàu của Khương Bách Vạn.

Phong ba lắng lại, hai người trở lại nhà kho, sau khi Ninh Hành kiểm tra xong chiếc bình gốm hàng thật thời Ung Chính mà Khương Bách Vạn mang về, anh liền khóa chiếc bình vào trong kết sắt. Cuối cùng trái tim của cô cũng trở lại trong lồng ngực, dù có xảy chuyện gì thì cô cũng không còn trách nhiệm nữa rồi. Trong thang máy, cô ôm cái hộp chứa hàng nhái, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi: “Tổng giám đốc Ninh... Nếu như vừa rồi tôi thật sự không cẩn thận làm rơi cái bình gốm này, thì 1350 vạn...”

Ninh Hành nhân nhật mở miệng: “Bồi thường.”

Người làm ăn, toàn máu lạnh không nề tình như vậy, giống như hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cả thân âu phục, lạnh lùng vô tình.

“Tôi không đền nổi 1350 vạn.” Khương Bách Vạn ăn ngay nói thật, may là cô gặp may, không bị tai họa này đánh chìm. Cứ nhìn việc vận may của cô kém từ nhỏ, nhưng có thể là thời điểm tốt nên vận may cũng tốt, về lo lắng lúc đầu trái tim nhỏ của cô bắt đầu trở nên sáng tỏ thông suốt hơn, dường như ngay lập tức có được một ngàn vạn, có thể ký được hợp đồng, mỗi ngày đi xe buýt số 62 từ nhà đến công ty, dọc đường dù người nào có vấy tay chào cũng không ngừng lại.

“Không đền nổi thì có thể lấy thân trừ nợ.” Ninh Hành nói một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, thân là một ông boss bá đạo, phương thức tư duy của anh rất giống một vị tổng giám đốc.

“Không nghĩ rằng tôi còn có giá trị 1350 vạn, tính bình quân, một cân thịt cũng có thể bán hơn 11 vạn đó!” Ánh mắt Khương Bách Vạn sáng lên, cảm thấy mình cũng là một pho tượng khảm đá quý, lấp lánh phát ra hào quang vùng Trung Đông.

Ninh Hành liếc xéo cô, căn cứ vào “giá cả bình quân” đại khái có thể tính ra cân nặng thực sự của cô. “Cô Khương, cô hiểu lầm rồi. Tôi nói ‘Lấy thân trừ nợ’ không giống như việc cân bán thịt heo đâu.”

“Giống như đồng trùng hạ thảo?”

“Cô đoán xem?”

Tôi đoán cũng không được... Khương Bách Vạn vô thức che tay trước ngực, lui về phía sau hai bước, dựa vào vách tường thang máy lạnh lẽo. Quạt thông gió phía trên thổi bay những sợi tóc rối trên trán cô, boss bá đạo gần trong gang tấc, vừa mới đưa ra một đề nghị khiến người ta suy nghĩ viên vông.

“Cô cảm thấy mình cần bao lâu mới trả được 1350 vạn?” Ninh Hành không có ý tốt cố ý nhìn cô từ trên xuống dưới.

Khương Bách Vạn nghĩ chính cô cũng không thực sự làm vỡ chiếc bình, liền ăn nói lung tung nâng giá trị của bản thân lên: “Chắc là một tuần.”

Ninh Hành hừ một tiếng, nói: “Cả đời.”

“Cũng giống như kết hôn với anh thôi.” Khương Bách Vạn lơ đãng nhún vai, liên tưởng đến tổng giám đốc Tiểu Ngôn lạnh lùng vô tình trong tiểu thuyết đôi mắt với nữ chính Tiểu Bạch nợ mình mấy trăm mấy ngàn vạn, đều sẽ yêu cầu “Gả cho tôi để trả nợ”, nếu quả thật có thể như thế, mọi người liền có thể thỏa thích vay tiền tổng giám đốc này.

“Cô Khương, cô lại hiểu lầm rồi.” Ninh Hành kiên nhẫn vạch trần: “Tôi nói ‘Lấy thân trừ nợ’ cũng không phải là cần tình nhân, mà chính là đến công ty được Ngự Thông làm công nhân bốc vác.”

Khương Bách Vạn bĩu môi: “Thân thể tôi nhỏ bé thế này, không thể chịu đựng nổi sự bóc lột của anh.”

Ninh Hành đứng lúc bỏ xuống một đao: “Cô có thể, bởi vì cô nặng đến 120 cân(4).”

(4) 1 cân = 500g -> 120 cân = 60000g = 60kg -> Nữ chính nặng 60kg

“Làm sao anh biết!” Về mặt Khương Bách Vạn tím tái.

“Tự cô nói, tính theo cân bán, một cân hơn 11 vạn.” Ninh Hành là người yêu tính toán, tính nhẩm nhân chia cộng trừ đương nhiên không nói chơi.

Khương Bách Vạn cực kỳ bị thương, lập chí giảm béo.

Mất thấy thang máy rất nhanh đã đến tầng làm việc của tổng giám đốc, Ninh Hành khôi phục giọng điệu giải quyết việc chung: “Sau khi tan việc tới phòng làm việc của tôi một chút.”

“Làm gì?”

“Lấy thân trừ nợ.” d.d.l.q.đ

Vừa nói dứt lời, Ninh Hành đi ra khỏi thang máy.

Khương Bách Vạn không nói gì, trợn mắt nhìn bóng lưng của anh. Hừ, dùng thân thể của anh ý!

Trở lại văn phòng của bộ phận giám định, Khương Bách Vạn giấu kỹ chiếc hộp, liếc nhìn Lâm Lệ đang quay lưng về phía cô mà viết báo cáo giám định, thật muốn cầm cái máy tính hung hăng đập vào đầu cô ta.

Sau khi tan tầm, mọi người lần lượt ra về, Lâm Lệ thấy cô lẻ mà lẻ mề, hỏi, “Cô không về sao?”

Khương Bách Vạn giương mắt, về mặt Lâm Lệ tươi cười chân thành như thế, đoán chừng trong cái túi nhỏ màu đen trên người cô ta còn có một bình dầu salad chưa dùng hết. “Tôi muốn đến nhà vệ sinh.” Cô nở một nụ cười nói.

Đợi cô đi ra từ nhà vệ sinh, nhìn thấy cuối cùng Lâm Lệ cũng đã đi, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Cô là người thể hiện rõ yêu ghét giận hờn, cho nên cô sợ rằng nếu tiếp tục nói chuyện với Lâm Lệ thì sẽ không nhìn được mà cướp lấy túi của cô ta, xem bên trong có dầu salad hay không.

Thờ dãi, lác đác, Khương Bách Vạn đi tới văn phòng của Ninh Hành, anh ngồi phía sau bàn làm việc, khí thế vô cùng to lớn, thấy cô đi đến, anh gật đầu: “Mọi người đều về hết rồi?”

Khương Bách Vạn gật gật đầu, nuốt nước miếng, làm tốt công tác chuẩn bị chạy mất dép.

“Nghe nói mỗi ngày Lâm Lệ đều là người đầu tiên đến văn phòng.”

“Hình như là vậy.”

“Mỗi tuần lau nhà một lần?”

“Ừm.” Không trách được mọi người lại có ấn tượng tốt với cô ta như thế.

“Cô đi theo tôi.” Ninh Hành chậm rãi đi qua người cô, không có chút ý tứ muốn chạm vào cô.

Đây đúng là chính nhân quân tử.

Khương Bách Vạn thấy xấu hổ vì vừa rồi cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, theo đuôi Ninh Hành, bên ngoài phòng làm việc của bộ phận giám định, cuối hành lang chôn cất những đồ dùng quét dọn trong một căn phòng nhỏ.

Chỉ thấy Ninh Hành đứng trước căn phòng đó, một tay ôm ngực, một tay khác chống dưới cằm giống như là đang tự hỏi, trước mặt anh chỉ có một số đồ lau nhà, khăn lau, chổi cùng thùng rác các loại. Không thể phủ nhận rằng, bóng lưng của anh cực kỳ thẳng, hai chân thon dài khỏe mạnh, trời sinh chính là móc treo quần áo, Khương Bách Vạn sờ sờ bắp đùi của mình, hăm mộ nghĩ, chân của anh mà chia cho cô thêm 5cm là hoàn mỹ.

Ninh Hành mở nút thắt của âu phục, nhanh chóng cởi áo khoác, Khương Bách Vạn bị dọa sợ lùi lại một bước - Boss bá đạo thuần khiết. Vào phòng. Cởi. Đồ?

“Cầm lấy.” Áo khoác tây trang màu đen bị ném tới, còn mang theo nhiệt độ trên người anh cùng mùi trầm hương. Khương Bách Vạn cung cung kính kính cầm lấy, nhìn áo khoác vuông vức đến mức dường như không có một tia nhàu nhĩ nào, nghĩ thầm, thật sự là tinh xảo vô cùng, chỉ sợ đến cái tắt cũng đều có mùi này? (Ninh Hành: Cởi ra cho cô ngủ nhé?)

Ninh Hành lấy từng dụng cụ vệ sinh ra ngoài, rồi lại xếp từng cái vào, nhưng thứ tự sắp xếp có chút kỳ lạ, không phải là dựa theo loại hình mà xếp, cũng không phân loại theo lớn nhỏ, bên trong sự lộn xộn lại có một sự hài hòa khác thường, cũng không biết vì sao, cái thùng rác to được để ở trong góc lại được anh đặt ở vị trí đầu tiên, hơn nữa vị trí đó lại cao quá đỉnh đầu của anh.

Khương Bách Vạn không hiểu ra sao, anh khiến mình cả người bụi bặm, chỉ để sắp xếp lại dụng cụ nhà vệ sinh?

Xong việc, Ninh Hành quay người nhìn Khương Bách Vạn, phui phui bụi bặm trên người: “Đồng đồ này, cho dù cô lấy đi bất kỳ một cái gì thì cũng đều khiến cho thùng rác bị rơi xuống.”

Ngày hôm sau, khi Lâm Lệ muốn lau nhà... Khương Bách Vạn che miệng cười, không nghĩ tới Ninh Hành lại lợi dụng kiến thức về thiết kế kiến trúc của mình để làm ra chuyện điên rồ như vậy.

Đây là cho Lâm Lệ một bài học, để cô ta biết bị người khác hăm hại là có cảm giác gì sao?

Khương Bách Vạn tấm tắc khen ngợi, đưa áo khoác cho Ninh Hành, thuận tiện đứng bên cạnh anh, thưởng thức “kiệt tác” của anh, người xuất thân từ khoa văn như cô thì sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng nổi, vì sao chỉ lấy một thứ mà lại khiến thùng rác rơi xuống... Kể cả chỉ là một cái khăn lau rất nhẹ? Mang theo vài phần hiếu kỳ, mấy phần tìm đường chết, mấy phần bị coi thường, cô thừa dịp Ninh Hành không chú ý mà duỗi tay lấy một cái khăn lau.

Ba giây sau, không có chút phản ứng nào. diễn!đàn@lê#quý\$đôn

Cắt ~ đúng là vợ vẩn. Khương Bách Vạn khinh bỉ liếc Ninh Hành một cái, tiện tay để khăn lau sang bên cạnh, quay người đi ra ngoài.

Ninh Hành cúi đầu cài nút áo khoác đầu tiên của âu phục, đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng động khác lạ, nhưng lại không tránh kịp, đầu tiên là chổi, sau đó đồ lau nhà cùng các loại giá đỡ đổ ụp xuống, ngược lại thùng rác “Bịch” một tiếng được giữ lại, vô tư rơi trên đầu anh.

Lau bụi rơi trên mặt, Khương Bách Vạn vì đi trước mấy bước mà may mắn thoát khỏi bộ mặt vẩn vơ đến mức dọa người của Ninh Hành. Sự thật chứng minh, trình độ của Ninh Hành chuyên nghiệp xuất chúng, tính toán tinh vi, thiếu một cái khăn lau nho nhỏ cũng có thể khiến công trình của anh sụp đổ trong nháy mắt, cho đến khi cái công trình này làm trọng thương người trước mặt.

Chính là sự trọng thương mà chưa kịp mang đến cho Lâm Lệ, đã vì cô mà báo thù sang cho Ninh boss. Đây là... Ác giả ác báo?

Việc quan trọng nhất bây giờ là, mặc kệ đánh chết hay không đánh chết, phải mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Ninh Hành đưa tay lên, lấy thùng rác từ trên đầu xuống, lại nhìn hành lang, rỗng tuếch, Khương Bách Vạn đã sớm trốn đi không thấy bóng người. Hít sâu một hơi, một hạt dưa rơi xuống từ trên tóc anh, khiến trên huyết thái dương của anh ần ần hiện hiện gân xanh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Gà trống ninh Trùng Khánh*

* Gà trống ninh Trùng Khánh là một món ăn khá nổi tiếng, gà được ướp với một thứ nước sốt đặc biệt, sau đó ninh với rau và các loại gia vị, lúc ăn lại được rưới thêm nước sốt, có vị cay, thơm ngon và tươi mới. Điểm đặc biệt của món ăn là những con gà cho món ăn phải là gà trống nhà, và người dùng có thể tự điều chỉnh vị cay của món ăn. Hơn nữa, mặc dù có tên như vậy nhưng thực chất món này lại không liên quan đến tỉnh Trùng Khánh

Sáng sớm ngày thứ hai, Khương Bách Vạn ngồi trong tiệm canh gà với tâm sự nặng nề, đối diện với bát canh gà thêm hoa quế và khoai môn mà cô vốn thích ăn nhất, thế nhưng cô cũng chẳng cảm thấy ngon, bởi vì cô không biết khi mình đến công ty thì sẽ bị Ninh boss thích tính toán chi li kia trả đũa như thế nào.

Đến công ty, vừa đi vào văn phòng cô đã thấy mấy người vây quanh Lâm Lệ. Cô đi lên lại thấy trên tóc, trên vai Lâm Lệ đều là rác bẩn, nói là lúc lau nhà không may đụng phải thùng rác bị đổ. Khương Bách Vạn nhìn thấy dáng vẻ dơ dáy bẩn thỉu đó của Lâm Lệ thì không thể không đồng tình, hơn nữa còn lo lắng cho vận mệnh tương lai của mình - hôm đó Ninh Hành cũng bị thùng rác đổ ập vào người, hơn nữa còn úp thẳng trên đầu anh, lúc ấy còn thảm hơn cả Lâm Lệ bây giờ.

Chỉ là, lúc ấy anh không thẹn quá hóa giận chạy đi tìm cô trả thù mà lại bày bố lại trận thế âm hiểm này lần nữa sao?

Đây là một loại quan tâm đầy tính nhân văn~~~

"Người nào vậy, tại sao lại đặt thùng rác ở trên cao thế? Có phải là trò đùa dai của người nào đó không?"

"Tôi thấy cây lau nhà, cây chổi đều được dựng rất chỉnh tề, không phải là nhân viên vệ sinh dọn dẹp xong thì để lung tung chứ?"

Tiếng mọi người bàn tán bên tai không dứt.

Khương Bách Vạn giả bộ an ủi Lâm Lệ một hồi, dù sao cũng không phải cô giờ trở quý, đương nhiên cô không chột dạ. Sau khi mọi người tản đi, cô thay Lâm Lệ đi lau sàn, Ninh Hành từng chăm chọc đá kích cô nhiều lần như vậy mà còn ra tay giúp cô, thật sự khiến cô cảm thấy vô cùng khó tin, bảy chữ "tổng giám đốc bá đạo yêu tôi" mà Hồ Tế Tế nói lần trước đột nhiên lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô, khiến cho cô tự cảm thấy xấu hổ cho hành vi của mình.

Vẫn là câu nói kia, Tần Khả Kiều duyên dáng quyến rũ như vậy, nếu Ninh Hành thật sự muốn ăn cô gần hang cũng sẽ không đụng đến cô. Anh cho Lâm Lệ một bài học, tám phần là bởi vì nếu cái bình thật thực sự bị bể thì anh sẽ bị tổn thất hơn một nghìn vạn mà lại không thể than vãn với ai được.

Nguyễn Hào đến khá muộn, nhìn thấy người lau sàn hôm nay đổi thành Khương Bách Vạn thì kinh ngạc chào hỏi: "Tiểu Khương, cô lau sàn sao? Ha ha!"

"Đúng vậy, quản lý, cẩn thận kéo trượt." Khương Bách Vạn cười xòa, bỗng nhiên nụ cười bị đông cứng, bởi vì -- lúc Nguyễn Hào đi ngang qua người cô, mu bàn tay không biết là vô tình hay cố ý lướt qua mông cô. Cô nhìn nhìn ông ta, ông ta vẫn đang đi về phía văn phòng quản lý của mình, bước đi vững chãi nhẹ nhàng, không có gì bất thường cả.

Khương Bách Vạn ra sức vỗ vỗ mông mình như thể muốn phủi sạch thứ gì ở trên đó. Hành động giống hệt như mấy tên biến thái trên xe buýt như vậy, lúc chào hỏi thì vỗ vai cô, cầm lấy tay cô xem móng tay, hoặc là lúc đi ngang người cô thì đụng vào mông cô đều không để lại dấu vết, rốt cuộc là quản lý Nguyễn có ý hay chỉ là trùng hợp? ~~die~~đàn, ~~le~~lê, ~~quy~~quý, ~~đ~~đôn

"Có người bây giờ em thấy họ tốt, nhưng về sau lại phát hiện ra họ chẳng phải là người tốt đẹp gì; cũng có người mà bây giờ em cảm thấy người ta rất vô lại, về sau mới biết người ta chỉ ăn nói độc địa ngoài miệng thể thôi nhưng trong lòng lại rất lương thiện." Những lời Trang Ký Khiếu nói lúc đưa cô ra bến xe lại vang vọng trong suy nghĩ của Khương Bách Vạn. Cô đến công ty chưa đầy hai tháng, lúc trước cô cảm thấy Nguyễn Hào ngoại trừ tính cách hơi nghiêm khắc một chút thì lúc bình thường cũng rất quan tâm cô, không hề tỏ vẻ cấp trên, còn thường xuyên giúp cô chuyển tài liệu hay nhận mấy bản ghi chép gì gì đó, nhưng lúc này cô lại cảm thấy ông ta không tốt như vậy nữa; Lâm Lệ thì càng khó phải nói, cô đúng là đã xem thường người ta rồi. Trái lại thì lúc đầu cô cảm thấy Ninh Hành rất gian trá, nói năng thì độc ác, bây giờ lại phát hiện ra nhân phẩm của anh hơn đứt những người kia.

Thời gian chính là thứ khiến bạn không ngừng thay đổi ý nghĩ về người nào đó.

Giáo sư Lý Trường An thúc giục bản sơ thảo, thời gian trước Khương Bách Vạn quên ăn quên ngủ cũng viết xong một bài, bởi vì hiện tại không có việc gì khẩn cấp nên buổi chiều cô đến trường một chuyến, cùng Kỳ Kỳ đến chỗ giáo sư Lý trao đổi về luận văn.

Vừa khéo bạn cùng phòng ký túc Ngải Tâm Hàm của Lâm Lệ cũng viết luận văn cùng đề tài với hai cô, hơn nữa còn đều do giáo sư Lý hướng dẫn, cho nên ba người cùng ở chỗ giáo sư Lý nghe ông giải thích mấy chỗ cần chỉnh sửa, lại trao đổi mấy vấn đề còn chưa hiểu rõ, buổi chiều cứ như vậy mà đi qua. Khương Bách Vạn cố nén lại ý định đến thư viện tìm Trang Ký Khiếu, cùng Kỳ Kỳ và Tâm Hàm đến quán gà trống ninh Trùng Khánh ở bên ngoài trường để ăn cơm chiều.

Gà trống ninh Trùng Khánh cũng là một món ăn vặt hấp dẫn ở gần trường, từ lúc Khương Bách Vạn học năm thứ ba đại học đã thường xuyên cùng bạn bè tụ tập đến đó ăn uống. Một cái nồi đất sét, bên trong là ớt xanh, cà rốt, khoai tây, ninh với thịt gà cắt miếng, nêm nếm cho vị cay vừa phải hoặc là rất cay tùy thích, ăn hết thịt gà thì nước sốt còn lại trong nồi trở thành lẩu, vừa tiện lợi lại vừa ngon miệng.

Lúc Khương Bách Vạn vừa mới bắt đầu học nghiên cứu sinh, một người bạn học đến từ Trùng Khánh đã vạch trần món gà trống ninh Trùng Khánh -- ở Trùng Khánh căn bản là không có món ăn nào như vậy, sở dĩ nó gọi là gà trống ninh Trùng Khánh là bởi vì ông chủ tên là "Vương Trùng Khánh". Chuyện này cũng tái diễn đối với quán "Cá sông luộc nước sôi", mọi người đều chạy đến con suối ở trên núi, về sau mới biết hóa ra ông chủ quán tên là Trương Tuyên Thủy*. Đối với chuyện này, Kỳ Kỳ từng có một câu châm chọc rất kinh điển - "Sao không gọi là Trương Dương Thủy** luôn đi."

* Tuyên Thủy (泉水) phát âm là [quánshuǐ], có nghĩa là nước suối

** Dương Thủy (羊水) phát âm là [yángshuǐ], có nghĩa là nước ối

Một phần gà trống ninh cay vừa được mang lên, ba người vừa ăn vừa trò chuyện. Kỳ Kỳ hỏi cô gần đây xuất quỷ nhập thần như vậy, có phải là đang yêu đương hay không, cô mới nói cho hai người họ biết, cô đã đi làm gần hai tháng, nhưng vẫn đang trong thời gian thử việc. Nghe nói Khương Bách Vạn và Lâm Lệ nộp đơn vào cùng công ty, Tâm Hàm vô cùng sùng sốt, nói: "Cậu vẫn nên từ chức đi." ~~di~~đến ~~đ~~đàn ~~l~~lê ~~qu~~quý ~~đ~~đôn

"Tại sao lại thế?" Khương Bách Vạn vô cùng khó hiểu hỏi lại.

"Tớ không phải là loại người thích nói xấu sau lưng người khác, nhưng mà... Bách Vạn à, cậu là người tốt, cho nên tớ phải nhắc nhở cậu, Lâm Lệ là một người vô cùng đáng sợ, nếu không có việc gì thì cậu đừng nên qua lại với cô ta, càng không nên thương hại cô ta." Về mặt Tâm Hàm hết sức phiền muộn, rất giống người đã bị hại thể thâm.

Tâm Hàm là một cô gái vô cùng xinh đẹp nhưng tiếng tăm lại không được tốt lắm, mọi người đều nghe nói cô ấy qua lại với rất nhiều bạn trai, còn từng làm tiểu tam, cho nên bạn học nữ không muốn tiếp xúc với cô ấy, Kỳ Kỳ là một trạch nữ, bởi vì Tâm Hàm là đồng hương của cô ấy cho nên quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, đôi khi Khương Bách Vạn cũng đến ăn cơm với hai người họ.

"Cái miệng kia của Lâm Lệ độc muốn chết, nói dối không chớp mắt, thanh danh của tớ cũng là bị cô ta làm cho mất sạch. Tại sao tớ lại xui xẻo đến mức phải ở cùng phòng ký túc với cô ta cơ chứ, bây giờ tớ chỉ mong nhanh chóng tốt nghiệp để về nhà, sớm thoát khỏi con ác mộng này!" Tâm Hàm thở dài: "Cậu hỏi Kỳ Kỳ thì sẽ biết thôi, mấy năm nay tớ làm gì có người bạn trai nào, lúc học đại học cũng chỉ quen một người, đã sớm chia tay rồi, cũng không

* cỗ vịt Tính Vũ là một món ăn nhẹ truyền thống rất nổi tiếng ở Vũ Hán, Hồ Bắc. Cỗ vịt được dùng với nước sốt theo phong cách Tứ Xuyên, cả mùi và vị đều rất hấp dẫn.

Sau khi công ty được Bảo Năng bán mấy nhà xưởng được hơn một tuần, một buổi đầu giá đồ cỗ được tổ chức ở thành phố N. Theo kế hoạch của Ninh Hành, Khương Bách Vạn dẫn theo Hồ Tế Tế đến hội trường, nhìn thấy bình sứ bầu dục men lam thời Ung Chính kia không ngừng được người ta gờ cao thế đầu giá thì cô không khỏi tán phục ánh mắt chuẩn xác của Ninh boss. Sau cùng, bình sứ bầu dục được một người thu thập đồ cỗ mua với giá 1800 vạn, cũng lập nên kỷ lục sản phẩm được đầu giá cao nhất ngày hôm đó.

"Bình sứ bầu dục men lam thời Ung Chính được bán với giá 1800 vạn" - Hồ Tế Tế vừa đăng tin này lên báo chiều, rất nhiều phóng viên của các tòa soạn báo khác đều hỏi thăm rốt cuộc người bán cái bình cỗ là ai, tin tức người bán đầu giá "hặc danh" khiến người ta nảy sinh không ít suy đoán. Sau khi tìm hiểu cận kề sâu xa, có người phát hiện ra, mấy năm trước ông chủ Bảo Quốc Thắng của công ty được Bảo Năng từng mua một cái bình như vậy ở Hồng Kông về, mà chỉ mấy ngày trước, Bảo Năng vừa mới bán phá giá mấy nhà xưởng cũ.

Chỉ trong chốc lát, lời đồn rằng Bảo Năng tài chính khan hiếm, ông tổng* Bảo Quốc Thắng bắt đầu bán của cải và gia sản để lấy tiền trả nợ nổi lên khắp bốn phía, không lâu sau đó, tin tức Bảo Dục Tường một đêm thua hơn một nghìn vạn trong sòng bạc cũng được truyền ra ngoài. Những công ty vốn có kế hoạch hợp tác cung ứng nguyên liệu và thiết bị cho Bảo Năng đều nhao nhao rút lui, còn đáng sợ hơn chính là các cổ đông lớn đòi chuyển nhượng cổ quyền, vì gặp phải sự phản đối mãnh liệt của các cổ đông nhỏ nên đã quyết định sẽ tiến hành bỏ phiếu trong mấy ngày tới.

* ông tổng: cách gọi tôn kính các vị lãnh đạo cao cấp trong quân đội thời chiến và trong các công ty, các tổ chức nhà nước

Một cái "bình" làm nổi lên nghìn lớp sóng, Bảo Quốc Thắng trước sau không hề hay biết gì, cho tới tận phút cuối mới phát hiện ra mình bị con trai lừa gạt, cái bình gia truyền không còn, con trai nợ tiền đánh bạc, công ty lại còn phải gánh chịu bao nhiêu lời đồn như vậy. Ông ta vừa muốn thuyết phục các thành viên trong hội đồng quản trị, vừa muốn phục hồi tình hình sản xuất của công ty, bận đến sứt đầu mẻ trán, ngay cả thời gian mừng chữ Bảo Dục Tường cũng không có, ông ta cảm thấy, Ninh Hành của công ty được Ngự Thông không thể đánh thắng mình trực diện nên đã tìm cách đánh từ một bên, thật sự khó lòng phòng bị. Đợi ông ta xử lý xong cục diện rối loạn trước mắt, nhất định sẽ tìm tiểu tử thối kia tính sổ.

Đào mắt đã đến ngày phát lương, Khương Bách Vạn đã sớm suy đoán xem Ninh Hành có thể nhắc đến chuyện "chia hoa hồng" hay không. Lúc đến bộ phận marketing lấy hóa đơn hàng tháng, ở trong thang máy cô đụng phải Tiểu Trương của bộ phận tài vụ và kế toán đang chuẩn bị đến ngân hàng chuyển tiền. Tiểu Trương thấy cô thì ra vẻ cực kỳ thần bí nói với cô rằng, tiền thưởng tháng này của cô là do chính tổng giám đốc phê duyệt, cực kỳ cực kỳ nhiều, cao nhất công ty.

"Cực kỳ cực kỳ nhiều" là bao nhiêu?" Khương Bách Vạn ngược ngừng hỏi thăm.

Tiểu Trương lại vẫn còn thừa nước đục thả câu: "Danh sách phát lương ở trên bàn làm việc của tôi đấy, lát nữa cô tự đến mà xem. Đúng rồi, tiện thể cô tự xé phân hóa đơn tiền lương của mấy người trong bộ phận của cô rồi cầm về luôn." điểnđànlêquýđon

Khương Bách Vạn vừa từ bộ phận marketing trở về liền vội vàng chạy đến bộ phận tài vụ và kế toán, nhìn thấy tập hóa đơn tiền lương của mọi người vẫn còn nguyên xi trên bàn làm việc của Tiểu Trương. Nhìn dòng chữ "Thưởng đặc biệt" trên hóa đơn tiền lương và bốn con số "0" sau con số "2", cô dụi dụi mắt. Mặc dù số tiền này chỉ là mấy phần trăm lợi nhuận, thậm chí còn chưa mua nổi một bộ tây trang trên người ông chủ lớn của cô, thế nhưng đối với dân đen như Khương Bách Vạn mà nói, đây là lần đầu tiên nhận được số tiền lớn đến như vậy. Cô nhớ rõ bức tranh đắt nhất của bố cô có giá chưa đến một vạn.

Cả công ty chỉ có mình cô được "thưởng đặc biệt", những người khác đều nhận được tiền thưởng khác nhau tùy vào thành tích, dĩ nhiên, nhân viên thử việc chỉ được nhận lương cơ bản. Cô bỗng dưng nổi lên ý nghĩ, cố nán lại tìm hóa đơn tiền lương của Ninh Hành, muốn nhìn xem tên quý hủt máu này tự cho mình bao nhiêu tiền lương, đáng tiếc cô lại thất vọng phát hiện ra trên danh sách phát lương không có tên của anh.

Dân đen thật sự cho rằng boss nhà mình là dựa vào tiền lương mà sống qua ngày, đâu có nhớ rằng trên tay người ta là công ty Ngự Thông, một lần chia hoa hồng cũng đủ cho cô ăn cả đời.

Khương Bách Vạn mừng rỡ như điên trở về văn phòng, ngồi vào chỗ của mình cười ngây ngô. Nghĩ nghĩ một hồi, cô gửi cho Ninh Hành một tin nhắn.

"Tổng giám đốc Ninh, cảm ơn anh."

Lời ít ý nhiều, thái độ thành khẩn, lại còn là biết báo đáp ơn nghĩa. Khương Bách Vạn cực kỳ hài lòng với năng lực sắp xếp từ ngữ của bản thân.

Lâm Lệ ôm một chồng tài liệu đi ngang qua, thấy trên bàn Khương Bách Vạn có hóa đơn tiền lương của tất cả mọi người thì cầm lên xem. Bây giờ Khương Bách Vạn cứ nhìn thấy cô ta là sợ, cảm thấy sau lưng cô ta có một ác ma luôn đi theo, lúc nào cũng có thể cầm một cái xẻng ra đào hầm cho người khác ngã vào.

"Trời ơi, cậu được thưởng tận hai vạn cơ đấy!" Lâm Lệ không che giấu được vẻ ngạc nhiên: "Tại sao lại có thể nhiều như vậy chứ, so với... Để tớ nhìn xem... Còn nhiều hơn cả quản lý Nguyễn và phó quản lý Thường!"

Trong lòng bàn tay Khương Bách Vạn đỏ mề hời, cô vội vàng trả lời: "Bởi vì thời gian trước số tớ đập phải phân chó, đi theo tổng giám đốc Ninh làm một case lớn, ngay cả tớ cũng không ngờ tới."

Lâm Lệ vẫn bày ra dáng vẻ hiền lành chất phác: "Nếu là case lớn, chắc chắn là đã giúp công ty kiếm được không ít tiền. Tớ đã nói mà, cậu xinh đẹp như thế, kiểu gì chả được coi trọng. Nếu mà tớ cũng được như cậu thì tốt rồi." điểnđànlêquýđon

Khương Bách Vạn oán thầm, cô cả ngày bị bọm, lòng dạ độc ác như vậy, làm sao mà giống tôi được.

Lâm Lệ yên tĩnh rồi đi, Khuông Bách Vạn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy một câu cảm ơn không cách nào biểu đạt được sự nịnh nọt của mình đối với vị boss lớn kia, cho nên cô nghĩ đến chuyện phải tặng cho anh một món quà gì đó. Hai người họ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, không thể tặng mấy thứ như cà vạt hay khăn quàng được. Khuông Bách Vạn lang thang qua mấy cửa hàng online một hồi, cuối cùng dạo đến tiệm đồ cổ của Ngô Tài Vận, cửa hàng của ông ấy thật sự đã đóng cửa, nhưng mấy mảnh sành sứ vỡ và mấy tấm ván giường cũ vẫn được bày bán trong cửa hàng online, thật sự là buồn cười chết mất.

Bỗng nhiên Khuông Bách Vạn chợt nhanh trí, nghĩ đến món bảo bối giá trị nhất của tiệm đồ cổ Tài Vận là "lọ thuốc hít mã não thời dân quốc", mặc dù đây không thể coi là đồ cổ, nhưng quả thật là một món đồ trang trí rất tốt, cho dù là đặt trên bàn làm việc hay trên giá sách đều vô cùng có phong vị cổ xưa. Lọ thuốc hít này là Ngô Tài Vận mua được với giá 100 tệ trong chuyến đi đến Đông Bắc hằng năm, bây giờ cửa hàng online lại niêm yết giá bán là 500 tệ, vẫn còn hàng.

Có được khoản tiền thưởng hai vạn, Khuông Bách Vạn bỏ lọ thuốc hít thời dân quốc vào giỏ hàng, sau đó mua thêm cho mình và mẹ khá nhiều đồ này nọ, lớn thì có áo lông, máy làm bánh mì, nhỏ thì có cô vịt Tinh Vũ, hạt mắc ca*, bánh phồng tôm và một đồng hồ linh tinh khác. Bởi vì muốn cho Ninh Hành một niềm vui bất ngờ nên cô điền thẳng vào mục địa chỉ giao hàng của lọ thuốc hít kia là "Văn phòng xưởng trưởng công ty dược Ngự Thông". Sau khi xác nhận thanh toán, Khuông Bách Vạn thở dài một hơi nhẹ nhõm, vui vẻ ôm hóa đơn tiền lương về nhà.

* mắc ca là tên gọi từ cách phiên âm trong tiếng Việt của chi thực vật có danh pháp khoa học Macadamia, gồm nhiều cây thân gỗ có nguồn gốc từ châu Đại Dương, có hạt là một loại thực phẩm có giá trị nhưng chứa nhiều chất béo chưa bão hòa và ít protein hơn các loại hạt khác như hạt dẻ, óc chó,...

Nhưng mà như những gì Kỳ Kỳ và Tâm Hàm đã nói, Lâm Lệ sẽ không dễ dàng buông tha cho Khuông Bách Vạn. Sau khi nhận được tin nhắn xác nhận tiền lương đã được chuyển khoản, cô ta chỉ làm duy nhất một việc - đi đến nói chuyện với chị Uông xưa nay không biết dùng nào đúng chỗ, cô ta nói: "Chị Uông, nghe nói tiền thưởng tháng này của chị là 1000 phải không? Của chị Trần là 1500, của quản lý Nguyễn là 3000, của phó giám đốc Thường là 2600..."

Chị Uông gật đầu, lại hỏi: "Sao em biết rõ như thế?"

"Em biết được từ chỗ Bách Vạn, tháng này tiền thưởng của cô ấy là hai vạn, nhiều gấp mấy lần quản lý Nguyễn."

"Nhiều hơn thì nhiều hơn, ở đó khoe khoang làm cái gì chứ, lại còn xem hết hóa đơn tiền lương của tất cả mọi người, thật là chà ra cái đức hạnh gì!" Chị Uông cười lạnh, đảo mắt tin tức truyền đi khắp, đến khi mọi người đều biết chuyện thì phiên bản đã biến thành "Tiểu Khuông nhận được tiền thưởng cao nhất, gặp ai cũng khoe khoang mình kiếm được nhiều tiền hơn người khác, còn lấy mức tiền thưởng của mọi người ra để dạy dỗ này nọ."

Chưa đầy một ngày, tin này đã truyền đến lỗ tai quản lý Nguyễn, mấy ngày nay ông ta vốn đang viết báo cáo thời gian thử việc của Khuông Bách Vạn và Lâm Lệ, dứt khoát phê vào mục quyết định trên báo cáo của Khuông Bách Vạn là "Không thông qua", trình lên tổng giám đốc chờ xét duyệt.

Khuông Bách Vạn không hề biết gì, mấy ngày sau đó bận nhận hàng chuyển phát đến mọi tay. Mẹ Khuông được con gái mua cho một chiếc áo lông, đương nhiên trong lòng rất vui vẻ. Cũng không biết Ninh Hành đã nhận được món quà nhỏ mà cô tặng chưa... Lúc cô xem bản ghi chép theo dõi đơn hàng, thấy lọ thuốc hít đã được ký nhận thì yên tâm hẳn, nhưng nhìn lại một cái thì phát hiện ra một chuyện vô cùng nguy cấp - lúc cô xác nhận đơn hàng, đầu óc đã bị món tiền thưởng hai vạn làm cho mụ mẫm, bỏ nhầm một món hàng của mình vào cùng phần chuyển phát với lọ thuốc hít kia.

Chuyện này đã dạy cho chúng ta một bài học, con người nên giữ đầu óc tỉnh táo trước một số tiền lớn đột ngột đập vào mặt.

Mấy ngày nay Ninh Hành đến Đức đàm phán một hạng mục hợp tác, lúc trở về thì thấy trong email có thêm hai bản báo cáo, đúng như dự đoán của anh, Nguyễn Hào lựa chọn giữ Lâm Lệ lại. Anh mở ra xem báo cáo thử việc của Khuông Bách Vạn, ở phần lý do đánh trượt có viết "Làm việc xúc nổi, chỉ vì cái lợi trước mắt, không thể hòa hợp với đồng nghiệp."

Ninh Hành cười, ánh mắt càng tối mịt.

Chung Gia Hủy gõ cửa đi vào: "Tổng giám đốc Ninh, trong mấy ngày anh đi công tác, phòng văn thư có ký nhận hai phần chuyển phát của anh." Nói xong thì đặt hai cái hộp đồ được chuyển phát lên bàn làm việc.

Ninh Hành thấy trên hóa đơn chuyển phát điền cái địa chỉ ngô chả ra ngô, khoai chả ra khoai: "Văn phòng xưởng trưởng công ty dược Ngự Thông", ở phương thức liên hệ lại điền số di động của anh thì trong lòng sinh nghi. Dùng dao rọc giấy mở một hộp, bên trong là một cái lọ, hơi nặng, sờ vào rất có cảm giác. Bên cạnh còn đính thêm một cái thiệp nhỏ, trên đó viết: "Tổng giám đốc Ninh, cảm ơn anh đã đặc biệt thưởng thêm cho tôi, đây là lọ thuốc hít mã não thời dân quốc, có thể làm vật trang trí. Chút quà mọn biếu thị lòng thành."

Trên môi Ninh Hành hiện lên một nếp nhăn mỗi lúc mỉm cười.

Lại mở tiếp một cái hộp khác, bên trong là một đồng hồ màu sắc rực rỡ, không biết là cái gì. Anh nhú nhú mày, đồ đồ bên trong ra nhìn thì thấy là một mô quần lót in hình mấy con gà, con thỏ nhỏ. Mấy cái quần tán loạn trên bàn, anh nhặt một cái lên, trên chất vải trong suốt có một cái nơ con bướm đang dong đưa theo gió.

Chung Gia Hủy có phần xấu hổ, thấy anh bỗng nhiên trừng mắt lên nhìn mình thì lập tức đỏ mặt xoay người đi ra ngoài. Trở về phòng mình, Chung Gia Hủy che mặt, tâm tình tán loạn, cô ấy không biết trong khoảng thời gian Ninh Hành đến Đạt Thông xử lý công việc đã xảy ra những chuyện gì mà ngay cả những thứ loạn thất bát tao đó được chuyển phát đến văn phòng, anh cũng không tức giận.

Ninh Hành tìm ra lịch sử đơn hàng, ID người dùng là "Phú ông Bách Vạn".

Trong này dường như đi kèm một sự cố ngẫu nhiên đầy đáng tiếc. >”<

Lúc cuộc gọi đoạt mệnh vang lên, Khương Bách Vạn đang mang theo tâm trạng lo lắng trùng trùng mà xem tập ba của bộ phim "Quán ăn đêm", vừa xem vừa gặm cổ vịt Tinh Vũ, cay đến mức nước mắt chảy ào ào.

"A... Tổng giám đốc Ninh mạnh khỏe à..." Trái tim nhỏ của Khương Bách Vạn giờ phút này mỏng manh như thủy tinh, cô vốn đã cố tình tránh những thứ gắn liền với cơ thể, chọn lọ thuốc hít làm vật trang trí cho Ninh Hành rồi, cuối cùng lại chuyển phát mớ quần lót của mình kèm với đồ tặng anh. Tại sao vận mệnh lại cứ trêu đùa cô như vậy chứ? diễn, đàn, lễ, quý, đôn

"Cảm ơn món quà của cô." Đầu bên kia điện thoại, giọng Ninh Hành rất hấp dẫn.

"Không cần cảm ơn." Còn không bằng giết tôi đi.

"Nhưng mà, tôi mặc không nổi."

Tôi biết anh mặc không nổi, vì mấy cái quần kia đâu phải là mua cho anh: "Ha ha..." Cô cười ngây ngô, muốn giả vờ che giấu.

"Là tặng cho tôi sao?"

"Nói thật..." Trái tim Khương Bách Vạn đang nhỏ máu: "Là tôi điền nhầm địa chỉ, đó là... của tôi."

"Vậy tôi đưa qua cho cô nhé?"

"Không dám không dám!" Khương Bách Vạn kích động đến mức đứng bật dậy, nói năng lộn xộn: "Để tự tôi đến lấy!"

"Nếu đã như vậy..." Ninh Hành yên lặng một lúc: "Tôi đợi cô ở "Văn phòng xưởng trưởng công ty dược Ngự Thông"."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rễ bản lam(1) pha với nước

(1) Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Công ty dược Ngự Thông nằm ở phía Đông Bắc của ngoại ô thành phố, chiếm diện tích rộng rãi. Khương Bách Vạn ngồi xe buýt lắc lư hồi lâu mới đến nơi, vậy mà từ cửa chính của khu xưởng đi thẳng đến tòa nhà chính còn mất thêm nửa tiếng nữa. Chẳng qua phong cảnh trên đường đi độc đáo, giống như một công viên nhỏ, vài cành mai vàng nở rộ trong tuyết, trông cực kỳ đẹp.

Cửa kính của tòa nhà chính tự động từ từ mở ra, một làn hơi ẩm đập vào mặt, khiến cái mũi cồng đến đau nhức trong giá rét dần tan bớt, có chút mùi nhừ. Khương Bách Vạn dậm chân, đứng trong đại sảnh không có một ai mà ngẩn người. Sau khi bảo vệ ghi tên của cô, còn rất nhiệt tình đưa cô tới thang máy, còn ấn nút giúp cô. Sau khi đến tầng cao nhất, một dãy hành lang thẳng tắp, có đúng một căn phòng, gỗ ở cửa cũng là gỗ thật, nhưng lại không hề ghi đây là "Văn phòng xưởng trưởng".

Khương Bách Vạn nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng gõ cửa mấy lần.

Cách âm rất tốt, còn chưa nghe thấy tiếng bước chân, cửa đã bị người ta mở ra. Ninh Hành xuất hiện phía sau cánh cửa, thấy cô, không biết tại sao, lại mang theo vài phần trào phúng mà cười thành tiếng, nhường cho cô vào. Khương Bách Vạn rất xấu hổ, kiên trì, cúi đầu đi vào tìm bọc đồ của mình, sau đó xấu hổ giận dữ liền muốn rời đi.

"Ngồi đi." Ninh Hành lên tiếng, đi tới một góc tiếp khách, ngồi một mình trên ghế sofa mang kiểu cách Châu Âu.

Khương Bách Vạn đứng im, cởi khăn quàng cổ ra, nhìn quanh "sân nhà" anh một lần. Thật sự là rất lớn, gần một nửa là giá sách, còn có cửa sổ hình vòm sát đất, bị rèm cửa che mất một nửa, nhưng tầm mắt vẫn rất tốt, trong tầng tầng mây xám vẫn có thể lơ mơ thấy được bóng dáng mặt trời giống như quả cam. Một góc là khu tiếp khách, để một bộ ghế sofa mang phong cách Châu Âu cùng một bàn trà, bởi vì là mùa đông, trên ghế sofa phủ lên tấm thảm lông màu kaki. Cô để ý rằng, sau khu tiếp khách còn có một cái cửa nhỏ, đoán chừng bên trong là phòng nghỉ. Cô trầm mặc ngồi xuống đối diện với Ninh Hành, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng anh.

Ninh Hành liếc cô một cái, cầm lấy điện thoại ở một bên, hỏi cô: "Muốn uống gì?"

Ài, khuôn mặt này, mất thì cũng mất rồi. Khương Bách Vạn nhanh chóng điều chỉnh lại mình, hít một hơi thật sâu hỏi lại: "Cái gì cũng có?"

Ninh Hành gạt đầu.

“Tôi muốn uống một cốc rượu thuốc hoa quế nóng cùng mấy cái bánh sủi cảo hấp!”

Ninh Hành ấn xuống phím tắt nội tuyến: “Một chai nước khoáng.”

Boss bá đạo đãi khách cũng thật bá đạo...

Mồ hôi lạnh của Khương Bách Vạn chảy xuống mấy giọt. Chỉ thấy một cô gái mặc đồ công sở màu đen đi vào, trong tay thật sự bung một chai nước khoáng. Cô nhận lấy, oa, vẫn còn nóng này, thật tốt... Vừa muốn mở ra, mắt liếc thấy Ninh Hành đứng đây, mấy bước liền tới trước mặt cô, cướp nước khoáng của cô đi.

Hóa ra là anh muốn uống nước.

Tôi từ xa tới, một chai nước cũng không cho tôi! Khương Bách Vạn bĩu môi. [diễn!đàn@lê#quý\\$đôn](#)

Ninh Hành rất tự nhiên vặn nắp ra, lại trả nước lại cho cô.

Khương Bách Vạn há hốc mồm, run rẩy nhận lấy, cầm chai nước khoáng nóng hằm hạp trong tay, một đường ẩm đến tận tim. Nếu không thì tại sao lại nói “Uống chút nước nóng” có thể chữa khỏi trăm bệnh chứ.

“Còn thiếu một tháng thử việc cuối cùng nữa, mà Nguyễn Hào đã đưa báo cáo kiểm tra của cô và Lâm Lệ cho tôi. Cô có hy vọng tiếp tục làm việc ở Đạt Thông không?”

“Có.” Thấy anh không so đo việc cô gửi sai chuyển phát nhanh, Khương Bách Vạn thở dễ dàng hơn.

“Vì sao nhất định phải ở lại Đạt Thông?”

“Đầu tiên là chuyên nghiệp, sau đó sau khi lên làm chính thức thì tiền lương rất cao.”

“Ý chí vẫn còn cao vậy sao?”

Khương Bách Vạn mờ mịt, bỗng nhiên lại bình thường trở lại: “Có phải giám đốc Nguyễn đánh “trượt” tôi hay không?”

“Hiện tại Đạt Thông do tôi quyết định.” Mươi phần báo đạo.

Khương Bách Vạn sáng mắt nhìn về phía anh.

“Tôi giữ được cô một lúc, nhưng không thể bảo vệ cô được cả đời. Mấy tháng sau, thân thể Nhất Kiệm khôi phục lại, sẽ trở về nhận lại chức tổng giám đốc của Đạt Thông. Nếu như quyết định giữ cô lại khiến cho ban giám đốc cùng những đồng nghiệp khác cảm thấy không phục, thì họ sẽ lại báo chuyện này lên chỗ của nó một lần nữa. Nếu như vậy, không bằng...”

“Tôi sẽ không rời đi.” Khương Bách Vạn vội vàng cắt ngang anh, tính tình quật cường không chịu yếu thế nổi lên, nghiêm mặt nói, “Tôi không làm sai việc gì, tại sao lại để tiểu nhân đắc chí? Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy lợi dụng âm mưu quỷ kế hại đồng nghiệp, chiếm được ưu thế cạnh tranh là hành vi đúng đắn?”

“Rời khỏi Đạt Thông sẽ tốt cho cô.”

Khương Bách Vạn giương mắt nhìn Ninh Hành, trong mắt tràn ngập khó hiểu, không nghĩ tới vậy mà anh lật lọng, rõ ràng đã nói rằng, sau khi thử việc, Lâm Lệ sẽ rời đi.

Ninh Hành nhếch khóe môi, nói lòng cà vạt, dựa vào thành ghế, hai chân gác lên nhau, ngồi vô cùng thoải mái, lại mang theo mấy phần khí chất lãnh đạo. “Công ty được Ngự Thông hoan nghênh cô.”

Biến cố tới quá nhanh, giống như vòi rồng.

Ninh Hành nhìn cô một lúc, đi đến bên cửa sổ sát đất, ấn điều khiển từ xa, màn cửa sổ chậm rãi kéo lên, toàn cảnh cửa sổ hình vòm hiện ra trước mắt Khương Bách Vạn, đứng ở nơi đó, có thể trông thấy tất cả nhà xưởng cùng phòng thí nghiệm của công ty được Ngự Thông. Cô đi tới, cùng quan sát toàn cảnh Ngự Thông với anh, tuyết trắng mênh mông, nhẹ nhàng bao phủ mỗi một mái nhà cao thấp: logo xanh lam “công ty được Ngự Thông” xuất hiện trên vách tường của mỗi nhà xưởng. Lại quay đầu nhìn Ninh Hành, trên mặt anh xuất hiện nụ cười, ôn hòa ung dung nhìn về phương xa, tự tin lại tràn ngập khí chất của một vị vua, nơi này là sân nhà của anh, cũng là chiến trường của anh.

Bỗng nhiên, anh quay đầu nhìn cô, mặt mày đầy khí khái, giống như một giây sau sẽ nói “Vạn Vạn, nhìn xem, đây đều là trầm vì người mà gây dựng giang sơn.” Nghĩ như vậy, bỗng nhiên tìm Khương Bách Vạn đáp rất nhanh, tranh thủ thời gian dời ánh mắt ra xa - vừa rồi thiếu chút nữa là bị sắc đẹp mê hoặc!

“Tôi dẫn cô đi xem một chút, có được không?” Tuy là Ninh Hành trưng cầu ý kiến của cô, nhưng đã cầm khăn quàng cổ cho cô.

Khương Bách Vạn gật gật đầu, nhận lấy khăn quàng cổ, không cần thận trọng chạm vào tay anh, cứ như vậy một giây sau, giống như ánh chớp, lòng cô nhói một cái. Có thể cảm nhận được tay anh rất nóng, so với tay anh, tay của cô giống như chân gà đông lạnh vậy. Chắc hẳn anh cũng phát hiện, gương mặt thoáng nhìn qua, gương mặt không biểu tình. Khương Bách Vạn rất không phóng khoáng đi sau lưng anh, trên đường đi toàn mất tập trung.

Rời khỏi Đạt Thông, đến công ty được Ngự Thông? Mục đích thật sự mà cô quyết tâm ở lại Đạt Thông - Cha mẹ Nhan nói với cô rằng, Miêu Miêu bị tai nạn khi ngồi trên xe của Ninh Nhất Kiệm. Cần nhắc đến việc chú Nhan đã từng có khúc mắc với công ty được Ngự Thông, cô chỉ muốn dò xét một chút. Rốt cuộc Miêu Miêu qua đời, cùng Ninh Nhất Kiệm, thậm chí là tập đoàn Ngự Thông có quan hệ như thế nào.

Cô vẫn chưa gặp được Ninh Nhất Kiệm, trước mắt lại có cơ hội tiến vào công ty được Ngự Thông, cô có muốn nắm chắc hay không? Đi theo sau lưng Ninh Hành, Khương Bách Vạn tâm sự nặng nề, lấy tính tình kín đáo của anh, cho dù Ninh Nhất Kiệm thực sự có vấn đề, anh cũng sẽ không dễ dàng nói cho người khác biết.

“Muốn tôi nắm tay cô kéo đi sao?” Ninh Hành đã cố gắng đi chậm quay đầu lại.

“Ừm... Đúng vậy.” Vốn Khương Bách Vạn hoàn toàn không nghe rõ câu hỏi của anh, chỉ thuận miệng đáp.

“Lại đây.” Ninh Hành quay người lại, đưa tay phải ra.

Khương Bách Vạn đang ở trên mây nghi ngờ nhìn anh.

“Tới đây.” Ninh Hành im lặng, d.đ.l.q.đ

“Ừ, tôi đến đây.” Khương Bách Vạn bước nhanh về phía trước.

Đây chuyên sản xuất ở nhà xưởng là tự động, thỉnh thoảng có một hai công nhân mặc đồng phục đi qua, trông thấy Ninh Hành, tất cả đều cung kính chào hỏi. Khương Bách Vạn nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cảm thấy mới lạ: “Cái này là sản xuất cái gì? Nhìn cái kia có phải là thuốc Trọng Cảnh cực kỳ quý không?”

“Rất đúng. Nếu là tham quan, thì nên đến đây chuyên sản xuất sản phẩm nòng cốt để nhìn.” Hai tay Ninh Hành cầm trong túi quần, đi phía trước Khương Bách Vạn.

“Không phải còn có loại thuốc có thể chống ung thư sao? Thời sự nói công ty được Ngự Thông bỏ ra vài tỷ để mua độc quyền.”

“Bên ngoài nói năm nay thuốc chống ung thư của chúng tôi sẽ được đưa ra thị trường, dự tính lượng tiêu thụ sẽ phá kỷ lục của thuốc Trọng Cảnh. Nhưng cho dù là loại thuốc mới nào cũng đều phải qua một thời gian thí nghiệm, cuối cùng còn phải dùng cho lâm sàng. Cho dù là thuốc Trọng Cảnh, thì cũng không phải cảm cách điều chế tới là có thể sản xuất ngay lập tức, Ngự Thông hao tổn rất nhiều nhân lực cho thuốc Trọng Cảnh, phát triển nghiên cứu ba năm, thí nghiệm năm năm, quảng bá hai năm - từ đầu đến cuối bỏ ra mười năm, mới chiếm lĩnh được thị trường, đạt được sự đồng ý.”

“Không phải nhà họ Ninh các anh có phương thức điều chế gia truyền sao? Vì sao phải phát triển nghiên cứu ba năm?”

“Đây chính là nguyên nhân tôi mời cô gia nhập công ty được Ngự Thông.” Ninh Hành mang cô tới tòa nhà thí nghiệm: “Sách cổ của nhà họ Ninh ghi chép không được đầy đủ, có thể nói, hiện tại thuốc Trọng Cảnh vẫn chưa đạt đến được hiệu quả trị liệu tối ưu nhất. Nếu là sách cổ, chưa chắc đó là bản độc nhất, nói không chừng trong lịch sử hoặc trong các mộ cổ còn một ít mảnh mồi cũng nên.”

“Chưa đạt tới hiệu quả trị liệu tối ưu nhất, hóa ra thuốc của các anh là hàng hạ giá.” Khương Bách Vạn nói lên tiếng lòng của dân chúng.

Lão hồ ly Ninh Hành cười đến hám lợi: “Rất tiếc phải nói cho cô biết, mục đích cuối cùng mà chúng tôi tìm phương thức điều chế, chính là để nâng giá.”

“Sớm biết vậy vừa rồi tôi liền mua hai hộp về nhà.”

“Cũng tốt, cô đưa tôi hai hộp chuyển phát nhanh, tôi trả lại cô hai hộp thuốc Trọng Cảnh, có qua có lại.” Ninh Hành khẳng khái nói. “Mặt khác, thuốc ở nơi này cô có thể tùy ý uống, tự phục vụ.”

“Tôi không bị bệnh, tại sao phải đến chỗ của anh tự phục vụ uống thuốc...” Khương Bách Vạn đuối lý, giọng nói nhỏ xuống.

Ninh Hành cười cười, bên cạnh có người đưa tới một chén đồ uống nóng hổi, anh nhận lấy, lại đưa cho cô. Cô thương thức, ngọt, cũng là hương vị hết sức quen thuộc, giống như là... “Rễ bân lam pha với nước?”

“Để uống không?”

Khương Bách Vạn liếc mắt, anh thật đúng là cho cô uống thuốc. “Uống rất ngon.”

Ninh Hành ngẫm nghĩ một chút, nói khẽ với nhân viên đưa thuốc tới: “Mang một thùng lên xe tôi.” Nghĩ đến lúc cô vừa mới đến, chớp mũi đồ bưng, lúc này khi đưa khăn quàng cho cô thì tay cô cũng rất lạnh, Ninh Hành nhìn cô uống thuốc xong, rồi lại dẫn cô tiếp tục đi.

Trong phòng thí nghiệm vô khuẩn, ngoại trừ nhân viên kỹ thuật thì những người khác không được phép bước vào. Ninh Hành và Khương Bách Vạn mặc áo cách ly cùng giày bọc bên ngoài, gần như là chỉ ở trong phòng giảm xóc cách một bức tường thủy tinh, nhìn nhân thí nghiệm bận rộn bên trong. Trong mắt Khương Bách Vạn, những dụng cụ thiết bị tân tiến này đều là từng tờ tiền mặt, lại nói anh “tùy tiện” dẫn cô đi thăm sân nhà anh một chút, còn không

bằng dẫn cô đi ngắm một lượt thực lực kinh tế hùng hậu của tập đoàn Ngự Thông.

Trách không được có vài người nói, tiền được vào Ngự Thông giống như nâng được chén vàng vậy.

“Cô cứ suy nghĩ, nhanh kết thúc thử việc ở đó, cho tôi một đáp án.” Ninh Hành vừa cởi áo cách ly vừa nói.

“Ừm” Khương Bách Vạn thuận theo gật đầu, treo áo cách ly muốn đi ra, bỗng nhiên, một cánh tay ngăn cô lại. Cô sững sờ, không khỏi quay đầu, Ninh Hành rất gần cô, chăm chú nhìn vào mặt cô. Mũi người thấy mùi trầm hương quen thuộc trên người anh, Khương Bách Vạn chưa từng gặp phải chuyện này, hai gò má nhanh chóng nóng lên, quay đầu lại.

“Đừng nhúc nhích.” Ninh Hành đưa tay, kéo mấy sợi lông mi của cô, sau đó lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài lấy đồ chuyển phát thôi mà cũng cần gắn lông mi giả?”

“Đây là lông thật! Nếu không anh thử kéo đi!” Khương Bách Vạn gượng cười nói, trừng mắt nhón chân lên, còn chớp chớp hai lần.

Đây là đang khen lông mi cô dài, cô thật đúng là không hiểu phong tình mà.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Xúc xích Đức

Thấy mặt trời đã lặn, mẹ Khương gọi Khương Bách Vạn nhanh về nhà ăn cơm. Khương Bách Vạn đứng ở cửa khu xưởng, thấy xe của Ninh Hành đang tiến lại gần thì trong lòng mừng thầm - tiết kiệm được hai đồng đi xe buýt. Chỉ là Ninh Hành lại nói với cô, ghế ngồi phía sau bị cái hộp đựng rế bản lam đè cô pha nước uống chiếm mất chỗ, khiến cho cô buồn bực một hồi.

Xe chạy đến cửa tiểu khu, Khương Bách Vạn ôm một cái hộp đựng rế bản lam và một cái túi nhìn còn nặng hơn cả cái hộp này, đáng vẻ khó nhọc nói lời cảm ơn với Ninh Hành. Ninh Hành đã tắt động cơ xe, đi đến bên người cô: "Nặng sao?"

"Nặng!" Khương Bách Vạn gật đầu.

"Đổi sang tay khác đi!" Dứt lời, boss bá đạo rất vô tình vô nghĩa phóng xe rời đi, để lại một đống khói bụi phun lên mặt cô.

Khương Bách Vạn vừa hát vang "Ngươi gánh đồ, ta dắt ngựa"*, vừa hí hục khiêng đồ vào nhà, đặt cái hộp đựng rế bản lam sang một bên, vội vàng mở cái túi dây thần bí kia ra thì thấy bên trong đều là xúc xích ngắn dài đủ kiểu, chữ viết bên ngoài bao xúc xích cô không hiểu lấy một từ. Phải nhờ đến phóng viên Bé Mập Tê có hiểu biết rộng rãi thì cô mới biết tất cả chỗ này đều là xúc xích Đức.

* "Ngươi gánh đồ, ta dắt ngựa" là một bài hát trong Tây Du Ký, miêu tả Trư Bát Giới và Sa Tăng

"Ôi chào, còn có người tặng quà cho cậu này. Là tổng giám đốc bá đạo tặng cho sao? Cậu có nói anh ấy mới đi công tác bên Đức về phải không? Nước Đức nổi tiếng nhất là xúc xích, bánh mì, đặc biệt là xúc xích, có tận một trăm tám mươi loại đấy, một bao này ở trong siêu thị bán tận bảy, tám chục, vậy mà anh ấy lại đưa cậu nhiều như vậy. Nay, phải chia phần cho tớ với." Bé Mập Tê tham ăn lựa ra mấy bao: "Ôi chào ôi, anh ấy là đang muốn biếu đạt cái gì đây? Tiểu Khương, đến đây, mau ăn xúc xích của tớ!"

"Vớ vẩn..." Khương Bách Vạn vừa vặn cầm lên một cây xúc xích vừa to vừa dài, đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái.

"Cậu gặp may, tổng giám đốc bá đạo yêu cậu rồi." Bé Mập Tê huyýt sáo: "Rế bản lam chỉ là tấm bìa che mắt, anh ấy vốn là muốn tìm cơ tặng xúc xích cho cậu ăn."

Khuôn mặt Khương Bách Vạn biến sắc: "Không phải chứ..."

"Anh ấy từng tặng cho người nào khác chưa?"

"Không biết." di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

"Đồng xúc xích này đều làm từ thịt loại thượng hạng, hơn nữa mỗi bao xúc xích đều không nhẹ, anh ấy lại chịu khó mang từ nước ngoài về, tặng cho một mình cậu, cậu còn nói anh ấy không thích cậu?"

"Nói không chừng anh ấy mang về lại phát hiện ra tất cả đều đã quá hạn cho nên mới ném cho tớ ấy chứ!"

Hồ Tế Tế chống nạnh, tức đến mức xì khói: "Đừng có nói bậy, ngay từ đầu tớ đã nghĩ được mùi gian tình rồi! Anh ấy chắc chắn là yêu cậu!"

"Xin cậu đừng có dùng cái từ "yêu" này, bình thường anh ấy còn chưa lên tiếng tớ đã sợ run rồi đấy." Khương Bách Vạn cảm giác như thể sau lưng có

một trận gió lạnh ập vào người cô.

"Tớ giúp cậu phân tích một chút." Bé Mập Tề cười gian, trên mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền: "Cho dù sếp bọn tớ có bảo tớ tăng ca hoặc là đi lấy tin đột xuất thì cũng chưa bao giờ lái xe đến đón tớ, ngay cả lúc tớ thông báo phí taxi thì anh ta cũng la oai oái, vậy mà ông chủ của cậu lại tự mình tới đón cậu, đúng không?"

"Đúng, nhưng mà hôm đó..."

Bé Mập Tề không thèm để ý đến lý do của cô: "Cậu đã từng uống nước bằng ly của anh ấy hai lần, anh ấy đã từng tỏ ra bất mãn chưa? Đã từng nghiêm khắc dạy dỗ cậu chưa? Không có đúng không? Nếu đổi lại là sếp của bọn tớ thì chắc là đã bóp chết tớ rồi ấy!"

"Tớ đâu có cố ý!"

"Được, coi như cậu không cố ý uống nước trong ly của anh ấy đi, nhưng cậu bôi thuốc giảm béo trên cổ hần có thể coi là cố ý chứ? Chắc chắn là miệng của anh ấy cũng sưng thành đầu heo giống cậu, thế nhưng anh ấy có đuổi việc cậu không? Nếu sếp tớ mà gặp chuyện này á, chắc chắn đã bắt tớ đi dọn nhà vệ sinh rồi." Hồ Tề Tề đã tạm biệt thuốc giảm béo từ lâu, nhưng lúc này nghĩ đến cảm giác nóng rát trên bụng khi đó, cả người đã run lên.

"Sếp của các cậu thật độc ác." Khương Bách Vạn bình luận.

"Hiện tại chúng ta đang nói về sếp của cậu." Bé Mập Tề bất mãn nói: "Tớ cũng chẳng hy vọng sếp tớ yêu tớ, tớ chỉ muốn bác sĩ Giang mà thôi! A~ Bác sĩ Giang, tớ thật muốn giao cả đời này cho anh ấy."

Nhìn Bé Mập Tề lộ ra vẻ háo sắc, Khương Bách Vạn chỉ chỉ mũi mình: "Tớ cũng họ Khương*."

* Giang (江) và Khương (姜) đồng âm [jiāng]

Bé Mập Tề ghét bỏ liếc cô một cái.

Đêm đó, Khương Bách Vạn nằm ngủ gặp ác mộng, cô mơ thấy Ninh Hành cầm một bó hoa hồng đi về phía cô, lớn tiếng nói với cô "Anh yêu em!", cô tiếp tục bước đi coi như không thấy gì, sau đó toàn bộ hoa hồng đều biến thành xúc xích, Ninh Hành hưng dữ cầm một cây xúc xích nhét vào trong miệng cô, nói rằng nếu cô ăn không hết thì sẽ không để cho cô về... Vì vậy sau khi tỉnh dậy, cô lập tức rời giường chạy đi đánh răng.

Sáng sớm hôm sau, dưới tác dụng của hồi chuông báo thức "Đi muộn sẽ trừ lương", Khương Bách Vạn khó khăn rời giường, nhìn thấy bữa sáng mà mẹ Khương đã chuẩn bị trên bàn com - một ly sữa, một quả trứng luộc và một cái bánh bao nhỏ, thứ duy nhất khác với mọi ngày chính là có thêm hai cây xúc xích Đức.

Xúc xích Đức trở thành một món ăn cố định trong thời gian dài, mỗi lần ngồi vào bàn ăn Khương Bách Vạn đều nghĩ đến nụ cười gian của Hồ Tề Tề cùng câu nói "Anh ấy chắc chắn là yêu cậu" kia, sống lưng lập tức lạnh buốt.

* * *

Dựa vào thời điểm bắt đầu công việc của Khương Bách Vạn và Lâm Lệ, thời gian thử việc sẽ kết thúc sau Tết âm lịch. Nghe nói kết quả thử việc cũng được công bố sau Tết, không biết có phải là để cho người bị đuổi việc được hưởng một cái Tết yên ổn hay không. Mặc dù đã sớm biết kết quả thử việc nhưng tháng cuối cùng này Khương Bách Vạn cũng không hề lơ là, mỗi ngày đều chăm chỉ cần cù, cấp trên bảo làm gì thì cô làm cái đó. Tuy nói như vậy nhưng Khương Bách Vạn cũng không thể hiểu được vì sao Ninh Hành lại giao cho cô một nhiệm vụ mới - viết một bài báo cáo phân tích và đánh giá giá trị của một tác phẩm đồ cổ. Nhiệm vụ này cũng không phải là giao cho một mình Khương Bách Vạn, theo như lời của Ninh Hành thì báo cáo này là do cô hợp tác với Lâm Lệ để hoàn thành.

Tác phong làm việc của Ninh Hành luôn là đi một bước tính mười bước, trong lòng anh cất chứa rất nhiều nước cờ, bạn chưa đi đến bước cuối cùng thì vĩnh viễn không thể biết rốt cuộc là anh đang tính toán cái gì.

Lúc Nguyễn Hào truyền đạt nhiệm vụ này cho hai người thì còn hết sức trịnh trọng vỗ lưng Khương Bách Vạn, khiến cho cô cứng đờ cả người: "Tiểu Khương, Tiểu Lâm, hai người hãy cùng nhau viết bài báo cáo này thật tốt. Chúng ta đều biết trước kia trong bộ phận giám định đồ cổ có chuyện dùng đồ giả để lừa tiền, tổng giám đốc Ninh làm vậy chính là để đề phòng xảy ra chuyện tương tự, đồng thời cũng là muốn hai người dựa vào tình hình thực tế để đề ra biện pháp giải quyết. Trước lúc kết thúc thời gian thử việc, hai người phải viết cho xong bản báo cáo này."

Khương Bách Vạn âm thầm dịch người một chút, tránh cho Nguyễn Hào lại "theo thói quen" tỏ ra thân thiết mà dựa vào người cô.

"Mặt khác..." Không biết Nguyễn Hào có phát hiện ra hành động lén lút này của cô hay không, giọng nói lớn hơn: "Thông báo cho mọi người một tin tốt! Lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, cảnh sát đã tóm được tên Tiền Phú Đa cuốn tiền chạy trốn, món tiền ba trăm vạn bị cậu ta lừa đi đã sắp trở về rồi. Tổng giám đốc Ninh biết chuyện này thì rất vui, đặc biệt thưởng cho mỗi phòng ban một khoản tiền, xé chiều ngày mai, sau giờ tan làm mọi người không được về nhà, tôi đã quyết định sẽ dùng số tiền thưởng này để tổ chức một bữa tiệc lớn, còn bao một phòng cho mọi người tha hồ ca hát! Còn nữa, tổng giám đốc Ninh nói trước khi nghỉ Tết, công ty sẽ phát một ít trái cây làm quà Tết cho mọi người!"

"Tổng giám đốc Ninh vạn tuế!" Tất cả mọi người đều hoan hô, chỉ có Khương Bách Vạn cười ha ha, trong lòng nghĩ thầm - vạn tuế con khi ấy, lần này lại phát quả gì? Sầu riêng sao? Hẳn không phải là lại gọi cô đi chuyển chứ?

Khương Bách Vạn chẳng có chút hứng thú nào với buổi tiệc ngày hôm đó, đây chính là cái mà người ta vẫn gọi là "không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp", mấy bà cô hay nói xấu sau lưng người ta thì không kể làm gì, bên trái cô là Lâm Lệ sắm vai bạch liên hoa*, bên phải cô là Nguyễn Hào, rõ ràng là không uống rượu nhưng mỗi lúc nói chuyện với cô đều "không cần thận" vỗ lên cổ tay cô, một hồi lại động vào đùi cô, cô cảm thấy không được tự nhiên, nhưng người khác lại không nhìn ra có cái gì kỳ lạ, khiến cho cô chỉ muốn bùng cả nồi canh vệt đổ lên đầu ông ta.

* bạch liên hoa: chỉ những cô gái lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ, trong sáng như thánh nữ.

Trong phòng KTV, Tiểu Vương hát như quỷ khóc sói gào, Tiểu Đồng hoàn toàn lạc điệu, Lâm Lệ được mọi người cổ vũ thì khó xử lời kéo Khương Bách Vạn cùng mình hát bài "Một người tựa mùa hạ, một người giống mùa thu*". Lời bài hát vốn cực kỳ ám áp và hài hòa, thế nhưng nghe được từ miệng Lâm Lệ lại khiến cho cô cảm thấy ghê tởm, cô vốn đã chẳng biết hát hò gì, giờ lại cố ý hát cho dở hơn, khiến cho Lâm Lệ cũng không thể hát tiếp nữa, chỉ có thể hạ micro xuống.

* Một người tựa mùa hạ, một người giống mùa thu" là một bài hát về tình bạn được thể hiện bởi ca sĩ Phạm Vi Kỳ, phát hành trong album "Kỷ niệm của chúng ta" năm 2006, đã từng đạt được rất nhiều giải thưởng âm nhạc danh giá ở Trung Quốc nói riêng và Châu Á nói chung.

Đối với Khương Bách Vạn mà nói, người thích bày mưu tính kế trong lòng thì không đáng để làm bạn. d.đ.l.q.đ

Bộ phận kiểm định chơi bởi hát hò đến tận một giờ rưỡi sáng, Khương Bách Vạn cảm thấy chán ngắt, lấy điện thoại di động ra mở trò chơi lên chơi một hồi thì mắt cũng mờ mịt, mãi đến lúc bia trên bàn đều đã uống hết sạch thì mọi người mới chịu đứng dậy ra về. Mấy người không uống rượu mà biết lái xe thì phụ trách đưa những người khác trở về. Chị Trần và Tiểu Đồng đều uống rượu, được đưa lên xe của Nguyễn Hào, vì những xe khác đã chật nên cho dù không tình nguyện thì Khương Bách Vạn vẫn phải ngồi lên ghế phụ lái trên xe ông ta. Cô tính toán một lượt, nhà của chị Trần ở gần đây, tiếp đó là đến nhà cô, nhà của Tiểu Đồng khá gần nhà Nguyễn Hào, hai người họ vừa vận tiện đường.

Trên đường rất ít xe cộ, hoàn toàn khác với cảnh chen chúc tắc nghẽn buổi sáng, đèn đường tỏa ra ánh sáng lờ mờ. Khương Bách Vạn không cưỡng nổi cơn buồn ngủ, dựa vào lưng ghế chợp mắt một lát, chẳng bao lâu sau đã đến nhà chị Trần, cô và Nguyễn Hào cùng đỡ chị Trần xuống xe.

Ô tô lại nổ máy, mắt thấy phía trước đã là tiểu khu nơi Khương Bách Vạn sống, thế nhưng Nguyễn Hào không hề có ý định dừng xe, ngay cả xi nhan xin chuyển hướng cũng không bật. Khương Bách Vạn nuốt từng ngụm nước miếng, tay nắm chặt quả đấm không lên tiếng, trong lòng bắt đầu sợ hãi. Tiểu Đồng ngồi đằng sau ngáy khò khò, thế nhưng trong xe lại có vẻ an tĩnh.

Một hồi lâu sau, Nguyễn Hào mới bình tĩnh nói: "A, hình như đã đi quá nhà của Tiểu Khương rồi thì phải? Thật ngại quá, tôi cũng không để ý, đã quên dừng xe rồi."

"Ừm, đúng vậy..." Khương Bách Vạn quay đầu nhìn thoáng qua về mặt không rõ cảm xúc của ông ta, không biết tại sao mà cả người nổi da gà, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

"Như vậy đi, hay là chúng ta đưa Tiểu Đồng về nhà trước." Nguyễn Hào lại nói.

"Được." Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Khương Bách Vạn không hề hy vọng Tiểu Đồng xuống xe. Cô cần môi nhìn xung quanh, nhớ ra nơi này cách nhà Trang Ký Khiếu không xa, cô liền lấy điện thoại ra, bắt đầu gửi cho anh ta một tin nhắn: "Anh còn thức chứ? Anh có thể ra ngoài được không, bây giờ em đang ở gần chỗ anh, có việc gấp."

Xe đã đi thêm một đoạn dài, Trang Ký Khiếu vẫn chưa nhắn lại. Khương Bách Vạn sốt ruột, trực tiếp gọi cho anh ta nhưng một lúc lâu cũng không có người nghe máy. Bởi vì chơi trò chơi cả tối nên bây giờ điện thoại báo không đủ 10% pin, cô bắt đầu hốt hoảng.

"Gọi điện thoại sao?" Nguyễn Hào hỏi.

"Tôi gọi điện thoại báo cho mẹ tôi biết, mẹ tôi đã nói nếu buổi đêm không về nhà ngủ thì sẽ đánh chết tôi. Tôi muốn báo cho mẹ tôi biết quản lý sẽ đưa tôi về, để cho mẹ tôi yên tâm." Khương Bách Vạn nhanh trí trả lời.

Nguyễn Hào cười: "Được!"

Thấy đáng về ông ta rất bình tĩnh, Khương Bách Vạn hy vọng mọi chuyện chỉ là do cô nghĩ nhiều, ông ta thật sự chỉ là nhất thời đăng trí nên mới quên dừng xe, không hề có ý định làm gì cô.

"Vẫn chưa gọi được sao?" Gặp đèn đỏ, Nguyễn Hào dừng xe, liếc qua di động của cô: "Có phải là mẹ cô ngủ rồi không?"

Khương Bách Vạn lại gọi vào số của Trang Ký Khiếu một lần nữa, anh ta vẫn không bắt máy, có lẽ đã để điện thoại ở chế độ yên lặng rồi.

Vẫn nên gọi thẳng đến 110 thì hơn.

Lúc đến nhà của Tiểu Đồng, Nguyễn Hào gọi người nhà anh ta ra, sau đó cùng cô đỡ anh ta đi vào nhà. Chân Khương Bách Vạn đã mềm nhũn, bên ngoài trời rất lạnh, gió quét thẳng vào mặt cô như dao găm khiến cô run rẩy, tay nắm điện thoại dần trắng bệch, gần như không còn cảm giác. Nguyễn Hào đi tới, mở cửa bên ghế phụ lái cho cô: "Tiểu Khương? Cô còn đứng đó thất thần làm gì nữa, nhanh lên xe đi, tôi đưa cô về nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bánh ú Gia Hưng*

* Bánh ú Gia Hưng là đặc sản nổi tiếng của vùng Gia Hưng, Chiết Giang, cũng là một món ăn truyền thống có lịch sử lâu đời. Bánh ú Gia Hưng làm từ gạo nếp, được đánh giá là "giòn nhưng không nát, béo nhưng không ngấy, mùi thơm hương nếp, mặn ngọt vừa phải", đặc biệt nổi tiếng với vị thịt tươi ngon.

Trên phim, tất cả nhân vật phản diện muốn làm chuyện xấu đều biểu hiện rất rõ ràng, nụ cười xấu xa, lời nói tục tĩu, chỉ thiếu nước viết lên trán bốn chữ "tôi là người xấu" cho mọi người đều biết. Nhưng mà trong hiện thực, mọi âm mưu quỷ kế đều được cất giấu sau cái mặt nạ hiền hòa thân thiện, trước khi họ tung hoành vuốt ma quỷ ra thì chẳng ai biết gương mặt mà mình đang đối diện rốt cuộc là như thế nào, có đôi khi phản ứng thái quá lại trở thành bản thân mình cố tình gây chuyện.

Lấy Nguyễn Hào làm ví dụ đi, ông ta không dùng bàn tay bẩn thỉu để sờ loạn trên người cô, ông ta chỉ lơ đãng mà vỗ lên lưng cô như thể bề trên đang động viên bề dưới, cứ chỉ tự nhiên đến nỗi ngay cả cô cũng coi đó là lẽ đương nhiên. Nếu cô nói ông ta có ý đồ quấy rối cô thì ông ta sẽ quay sang hỏi ngược lại rằng, chẳng lẽ cô không cho phép người khác đứng bên cạnh mình hay sao.

Khương Bách Vạn nhận ra Nguyễn Hào căn bản là không hề lái xe về hướng nhà cô.

"Nếu không, hay là chúng đến ta đến Khóa Sơn một chút, vừa rồi ở trong KTV ầm ĩ quá." Nguyễn Hào vẫn cực kỳ bình tĩnh, sắc mặt không đổi, lời nói không nhanh không chậm, y như lúc ở trong công ty, treo nụ cười hiền lành trên mặt.

Đây là xe của ông ta, ông ta muốn đi đâu thì ông ta lái đến đó.

Khóa Sơn, nói là núi nhưng thật ra chỉ là một cái đồi nhỏ, bốn phía không có dân cư nên rất trống trải, mùa hè có rất nhiều cặp tình nhân trẻ tuổi lái xe lên đó ngắm sao, nhưng vào mùa đông gió rất lớn nên không hề có người, hướng hồ bây giờ lại là hai giờ sáng. Tim Khương Bách Vạn đập dồn dập, bởi vì căng thẳng nên khuôn mặt đỏ bừng: "Tôi không đi, bây giờ muộn rồi, trong người tôi không thoải mái lắm."

"Không sao đâu, đi một chút đi." Nguyễn Hào không để ý đến sự phản đối của cô, đánh tay lái quay xe về phía đường cao tốc đi ra ngoại thành.

"Đừng mà! Tôi phải về rồi, quản lý đưa tôi về đi! Hoặc là quản lý cho tôi xuống xe ở đây cũng được, tự tôi đi về." Khương Bách Vạn cố gắng tỏ ra cứng rắn,

"Không sao, cô đi cùng với tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi đâu phải là say rượu lái xe. Đến Khóa Sơn một chút đi!" Nguyễn Hào vẫn kiên trì, nhấn ga tăng tốc.

Khương Bách Vạn an tĩnh lại, hít sâu mấy cái để tự an ủi mình. Hiện giờ camera giám sát giao thông rất phổ biến, hướng hồ nơi này cũng chưa phải là nơi hoang vu gì, cho dù có đến Khóa Sơn thì camera trên đường cao tốc cũng ghi hình được chiếc xe này, nếu ông ta thật sự làm hại cô thì cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng tóm được. Cho nên cô không sợ chết, chỉ sợ...

Khương Bách Vạn dùng tay trái che màn hình lại, tay phải nhanh chóng soạn tin nhắn.

"Tôi đang ngồi trên xe Nguyễn Hào đi đến Khóa Sơn, bây giờ đang chuẩn bị đi vào đường cao tốc vòng quanh thành phố. Tôi không muốn đi, nhưng không thể xuống khỏi xe." Đánh xong mấy chữ này, trong lòng Khương Bách Vạn cảm thấy rất bất đắc dĩ, cho dù cô không muốn nhưng việc Nguyễn Hào đưa cô đến Khóa Sơn cũng không thể chứng minh rằng ông ta có ý định quấy rối cô. Nhìn xem, ông ta đâu có đụng vào cô, cũng đâu có uy hiếp cô, càng không tịch thu đi động của cô. Cô nhìn chiếc đi động chỉ còn sót lại 6% pin, vội vàng mở danh bạ ra, chọn danh sách gửi tin gồm mẹ, Trang Ký Khiếu, Hồ Tế Tế, Kỳ Kỳ. Thoảng nhìn qua cái tên "Boss bá đạo", cô hơi sùng sốt một chút, khẽ cắn môi, chọn thêm Ninh Hành.

Xe tiến vào đường cao tốc, Khương Bách Vạn muốn khóc nhưng lại cố nhịn xuống.

Cô chỉ có thể ra sức tự an ủi chính mình, phạm tội sẽ phải ngồi tù, Nguyễn Hào sẽ không đại dốt như thế, ông ta chỉ muốn hít thở không khí trong lành một chút, cùng lắm thì đưa tay đụng chạm cô một chút, sẽ không dám thật sự làm chuyện gì đó. Cô đưa tay vào trong túi xách đảo đảo một hồi, muốn nhìn xem có cái gì có thể dùng làm vũ khí hay không, tốt nhất là một cây kéo lớn!

Cô ôm ấp bao nhiêu hy vọng, chỉ mong bây giờ Trang Ký Khiếu gọi điện thoại tới hỏi cô xảy ra chuyện gì, có cần giúp đỡ hay không, xa xỉ hơn một chút thì là anh ta bỗng nhiên vượt lên từ phía sau, ép Nguyễn Hào dừng xe lại, sau đó đoạt lấy cô từ trong xe.

Khóa Sơn đã ở phía trước, Khương Bách Vạn không có tâm trạng mà nhìn sao trời, tay nắm chặt thành quả đấm.

Xe xóc nảy một hồi rồi dừng hẳn. Nguyễn Hào tắt máy xuống xe, đi vòng qua gõ gõ cửa kính xe, nhìn khẩu hình thì là đang kêu cô xuống xe. Khương Bách Vạn lắc đầu, Nguyễn Hào có phần khó chịu mở cửa xe, cô nhanh chóng cướp lời: "Bên ngoài lạnh quá, tôi không chịu nổi."

"Cô xuống xe đi, chúng ta đi lên đằng trước một chút." Ông ta chỉ vào khoảng không tối om phía trước, ở đó còn chẳng có nổi một cây đèn đường.

"Tôi sẽ ngồi yên trong xe." Khương Bách Vạn buống bình đáp lại.

Đến giờ Nguyễn Hào vẫn chưa biểu hiện ra ý đồ thật sự của mình, vậy thì Khương Bách Vạn sẽ đẩy đưa câu giờ, cô nhìn tư thế đứng của ông ta, nếu ông ta thật sự có gan làm chuyện gì đó thì cô sẽ đá ông ta một cú.

"Tiểu Khương à..." Nguyễn Hào tốt tính chống một tay lên cửa xe: "Hết tháng này thì thời gian thử việc của cô cũng kết thúc rồi. Tôi đã xem qua, cơ hội ở lại của Tiểu Lâm lớn hơn cô một chút, tôi tin chính cô cũng hiểu rõ điều này. Tôi đưa cô đến đây chẳng qua là muốn tâm sự với cô một chút mà thôi. Cô còn trẻ, lại có bằng cấp cao, con đường tương lai vẫn còn thênh thang dài rộng..." Nói xong, ông ta giật mạnh cánh tay của Khương Bách Vạn: "Cô xuống xe đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Thì ra ông ta coi cô là quả trứng đã sắp cút xéo, cho nên muốn chơi cô, cho rằng sau này cả đời cũng không qua lại với nhau nữa?

Khương Bách Vạn ra sức rút tay về, ông ta lại kéo, tay ông ta rất nóng, còn mang theo mồ hôi nhớp nháp.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ xe, một tiếng phanh chói tai vang lên, ánh đèn khiến người ta lóa mắt chĩa thẳng về phía này.

Nghe nói xe càng tốt thì đèn chiếu xa càng sáng. Người lái xe đều rất ghét bị xe đi ngược chiều bật đèn chiếu xa, nhưng hiện tại ánh đèn chói mắt này lại xuất hiện rất đúng lúc. Cho dù là ai, là người nửa đêm đi ăn trộm hay là phần tử săn bắt bất hợp pháp thì Khương Bách Vạn cũng cảm kích cả đời.

Khương Bách Vạn nheo lại một mắt, híp mắt nhìn, thân xe màu trắng hình giọt nước, biểu tượng hình con ngựa màu đen ở phía trước đầu xe, sau khi đèn xe bị tắt đi thì một dáng người cao to từ ghế lái nhảy xuống, rào bước về phía cô.

"Tổng... Tổng giám đốc Ninh!" Nguyễn Hào và Khương Bách Vạn lên tiếng cùng lúc, ông ta vốn đang kéo tay cô, bây giờ lại luống cuống buông ra.

Trời lạnh như thể muốn đóng băng, vậy mà Ninh Hành chỉ mặc một cái áo thun dài tay màu xám và một cái quần dài thể thao màu đen, Khương Bách Vạn chỉ nhìn thôi cũng đã thấy lạnh. Cô nhảy ra khỏi xe Nguyễn Hào, mặc dù không rõ vì sao Ninh Hành đến đây nhanh như vậy nhưng cô vẫn giống như con nòng nọc tìm được mẹ, vội vàng đi về phía Ninh Hành.

Mặc dù Ninh Hành cực kỳ âm hiểm nhưng anh không phải kẻ tiểu nhân.

"Nửa đêm nửa hôm ông đưa người phụ nữ của tôi đến nơi hoang vu như thế này là có ý gì?" Ninh Hành vừa mở miệng đã nói mấy lời khiến người ta kinh ngạc, đáng vẻ hoàn toàn là đang xét hỏi, giọng điệu lạnh lùng như băng đá, còn toát ra sát ý khiến người ta run sợ.

Khương Bách Vạn ngây ngẩn cả người, miệng mở lớn đến mức có thể nhét trọn một cái bánh ú Gia Hưng: "Chuyện đó, tôi..."

"Ngậm miệng." Ninh Hành liếc xéo cô một cái.

Cái nhìn như thể muốn nói "Về nhà sẽ thu thập tiểu yêu tinh nhà em"... ☹___☹

Nguyễn Hào kinh ngạc không hề thua kém Khương Bách Vạn, ông ta nhìn cô, lại nhìn nhìn biểu cảm lạnh như băng của Ninh Hành, môi run lên một hồi: "Tổng giám đốc Ninh, tôi... Không phải, chuyện đó... Tôi chỉ là... hơi mệt, a... Tiểu Khương... Cô... cô... cô ấy chỉ là... thật ngại quá, tôi không biết..."

Mỗi câu đều không thể nói hoàn chỉnh, lảm bả lảm bầm không biết đang muốn nói cái gì, đáng vẻ như con chim sợ cành cong, đại khái là ông ta cũng biết tại vị tìm đến mình rồi.

Trong mắt Ninh Hành đầy ý lạnh: "Ông bị đuổi việc."

Được thôi, bây giờ mọi chuyện đều do anh định đoạt, chỉ một câu đã đá Nguyễn Hào vát-và-ba-năm-mới-leo-lên-chức-quản-lý ra khỏi công ty, hành động sạch sẽ lưu loát, không cho ông ta bất kỳ cơ hội phản bác nào.

Nguyễn Hào kích động nói: "Tổng giám đốc Ninh! Tôi không có..."

"Cút!" Ninh Hành dời ánh mắt, tỏ vẻ không muốn nghe bất cứ lời nói nhảm nào.

Nguyễn Hào nán lại một lúc lâu, nhìn nhìn Khương Bách Vạn ở sau lưng Ninh Hành, cả người giống như bị kim đâm, giật giật hai cái rồi xoay người lên xe rồi đi.

Khương Bách Vạn thấy Ninh Hành ăn mặc mỏng manh như vậy, thậm chí còn có ý định cởi áo khoác lông của mình ra khoác lên lưng anh. Ninh Hành đi về phía xe mình, cô cũng vội vàng đi theo. Có thể là vì trong lòng quá loạn nên mới không để ý nhiều, ngồi thẳng xuống ghế phụ lái, sau khi xe khởi động thì cô hơi lo sợ liếc mắt nhìn Ninh Hành một cái, thấy trên mặt anh không có vẻ hờn giận gì thì mới yên lòng. Cô lại nhìn xuống chiếc di động chỉ còn 2% pin của mình, cô gửi đi mấy tin nhắn nhưng chỉ có mẹ Khương nhắn lại: "Mẹ không ngủ, vẫn đang chờ con về nhà. Vạn Vạn, mẹ rất lo cho con, nếu có chuyện mẹ sẽ lập tức báo cảnh sát."

Cô quay đầu lại nhìn nhìn Ninh Hành, anh vẫn bình tĩnh lái xe, không hề nói tiếng nào. Mũi của anh rất cao, nhìn nghiêng thế này cực kỳ thuận mắt, ngón tay thon dài nắm tay lái, áo thun mỏng vây lấy thân thể rắn chắc của anh, có thể mơ hồ nhìn thấy cơ ngực.

"Nửa đêm nửa hôm ông đưa người phụ nữ của tôi đến nơi hoang vu như thế này là có ý gì?" --- Những lời này giống như ma chú cứ quanh đi quẩn lại bên tai, Khương Bách Vạn cảm thấy vô cùng khó hiểu mấy cái chữ "người phụ nữ của tôi", rõ ràng anh có cả trăm cách để đuổi việc Nguyễn Hào, cả ngàn lý do để thoái thác, thế nhưng anh lại nói một câu này.

Di động của anh đặt ở trên tấm đệm lót cứ thỉnh thoảng lại vang lên một hồi, dường như nhận được mấy tin nhắn liên tục.

"Tổng giám đốc Ninh, có thể cho tôi mượn điện thoại được không?"

"Được." Vẫn là phong cách tẻ nhạt đó.

Khương Bách Vạn gọi vào số của mẹ mình: "Mẹ, con ổn rồi, vâng... Con đang trên đường về, đây là điện thoại của ông chủ con. Không có việc gì cả, về nhà con sẽ kể cho mẹ nghe."

Cúp điện thoại, cô lại nghe thấy điện thoại của anh kêu lên, tin nhắn từ hệ thống quản lý giao thông nhắc nhở anh lái xe vượt quá tốc độ cho phép, bị trừ điểm. Cô tự cho mình cái quyền mở hộp thư đến của anh ra xem, trong vòng nửa tiếng nhận được ba tin nhắn báo anh vượt tốc độ, bị trừ rất nhiều điểm. Trong lòng cô căng thẳng, dường như nghĩ đến chuyện vì sao anh phải vội vàng đến Khóa Sơn như vậy.

Câu nói "Anh ấy chắc chắn là yêu cậu" của Hồ Tế Tế lại hiện ra, Khương Bách Vạn lắc lắc đầu, nói với bản thân không được tự mình đa tình, cô gửi tin nhắn cầu cứu, anh lại có cuộc sống về đêm phong phú, vừa khéo còn chưa ngủ, thấy chết mà không cứu thì không phải là hảo hán, cho nên mới nhanh chóng chạy đến. Cho dù chuyện tương tự xảy ra với Tần Khả Kiều thì anh cũng sẽ làm như vậy thôi. (Tần Khả Kiều: Tôi với cô có thù oán gì sao?)

"Cảm ơn..." Khương Bách Vạn nhỏ giọng nói.

"Cả năm nay tôi chưa từng không tuân thủ quy định điều khiển phương tiện giao thông, tích góp điểm cho "tình huống bất thường" như ngày hôm nay."

"Không phải vẫn còn một điểm sao?"

"Lúc học tiểu học cô học toán rất tốt."

Khương Bách Vạn xấu hổ cúi đầu.

"Tin nhắn là gửi hàng loạt." Cậu trần thuật.

Mắt boss Ninh sáng như đuốc.

Bây giờ Khương Bách Vạn còn chưa hết hoảng hốt, thành thành thật thật: "Muộn thế này rồi, tôi không biết ai còn thức, ai đã ngủ. Quả nhiên... ngoại trừ mẹ tôi, không có người nào trả lời nữa cả."

"Tôi không phải người sao?"

Lúc này nếu nói một câu "Anh nói xem?", anh chắc chắn sẽ bị ghen chết, chỉ là cô có dám hay không thôi.

"Anh... Đương nhiên phải." Khương Bách Vạn nháy mắt mấy cái, phản ứng không kịp: "Nhưng anh không trả lời tin nhắn của tôi."

Ninh Hành gõ gõ ngón tay lên tay lái, bỗng nhiên cất giọng mềm mỏng: "Tôi tự mình đến đây còn chưa đủ hay sao?"

Trong bóng đêm, giọng nói nhẹ nhàng này dường như muốn biến người ta thành một vũng nước.

"Cảm ơn anh!!!" Khương Bách Vạn nhắm mắt lại, lớn tiếng nói, lại cẩn thận thăm dò: "Tôi sợ quản lý Nguyễn sẽ... sẽ nói lung tung trong công ty."

Anh liếc mắt nhìn qua sườn mặt cô: "Nói cái gì?"

Đúng vậy, ông ta sẽ nói cái gì? Nói rằng ông ta nửa đêm nửa hôm ép Tiểu Khương tới Khóa Sơn, tổng giám đốc Ninh chạy đến hỏi tội ông ta, sau đó thì đuổi việc ông ta sao? Khương Bách Vạn sững sờ nhìn Ninh Hành, trước giờ lúc nào anh cũng làm việc cẩn thận như vậy hết.

Còn chưa nghe thấy câu trả lời của cô, xe đã đến đầu đường cao tốc, Ninh Hành dừng xe nộp phí, hỏi: "Ông ta làm gì cô rồi?"

Khương Bách Vạn lập tức tỏ vẻ đáng thương tố tội ông ta: "Ông ta kéo tôi xuống xe, nói là muốn lên Khóa Sơn tận bộ tâm sự."

"Đánh cô rồi?"

"Không có."

"Động tay động chân rồi?"

"Không... Không có."

"Cho nên nhìn bề ngoài thì ông ta chỉ là muốn nói chuyện phiếm với cô mà thôi, căn bản là chưa đến mức bị đuổi việc. Chẳng qua tôi chỉ cho ông ta một cái lý do chắc chắn bị đuổi việc mà thôi."

Nửa đêm nửa hôm đưa người phụ nữ của ông chủ lên núi, cho dù chỉ định nói chuyện phiếm thì cũng phải cuốn gói ra khỏi công ty, bởi vì ông chủ cực

kỳ không vừa lòng.

Khương Bách vạn hiểu ra, cứ như vậy thì Nguyễn Hào vốn có tật giật mình sẽ tâm phục khẩu phục, ngày mai đến công ty thu dọn đồ đạc cũng sẽ không dám nói hươu nói vượn. Cô thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ, nếu Ninh Hành không chạy tới thì Nguyễn Hào sẽ thật sự kéo cô lên Khóa Sơn, không biết có phải chỉ định nói chuyện phiếm thật hay không?

Cô không biết, chỉ có cảm giác mình gặp nạn mà không chết. Cô đặt lại điện thoại của anh về chỗ cũ, quay đầu hỏi: "Lúc tôi gửi tin nhắn, anh... còn chưa ngủ sao?"

"Ừm." Lại tẻ ngắt.

Cô còn muốn anh nói cái gì? Nói rằng anh vừa mới thiếp đi thì bị chuông báo tin nhắn đánh thức, anh nhìn thấy tin nhắn của cô thì vội vàng xốc chân lên, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, lập tức phóng xe đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mì xương lợn Nhật Bản (1)

(1) Một lại mì phổ biến ở Nhật Bản, còn được gọi là tonkatsu ramen.

Được Ninh Hành phê chuẩn cho nghỉ một ngày, Khương Bách Vạn ngủ rất muộn, mơ một giấc mộng rối rắm phức tạp, trong mơ đều là bộ dạng Ninh Hành lúc tới cứu cô. Đương nhiên, bởi vì cái tin nhắn kia mà rạng sáng, cô nhận được không ít điện thoại hỏi thăm tình hình, Kỳ Kỳ, Tế Tế đều nói lúc ấy đang ngủ, Trang Ký Khiếu nhắn vào Wechat hỏi cô chuyện gì xảy ra, bảo cô về sau nếu cô gặp chuyện như vậy thì nên báo cảnh sát. Cô rất muốn hỏi anh ta, nếu như khi đó anh ta tỉnh dậy, thì có tới tìm cô hay không. Cô gõ dòng chữ đó, rồi lại xóa đi, đóng Wechat lại, kết thúc cuộc trò chuyện. Hôm qua trong tình thế cấp bách, cô đã quên rằng anh ta đã là bạn trai của người khác. Hiện tại hỏi điều này giống như muốn làm người thứ ba vậy.

May mà Trang Ký Khiếu không tới, nếu không bây giờ, trái tim cô sẽ càng hướng về anh ta hơn, dù chết cũng không từ. Không đợi được Trang Ký Khiếu, nhưng lại có Ninh Hành tới, không thể không nói đây giống như một màn kịch vậy, nhưng mà lúc anh đứng trước mặt cô, cô cũng không cảm thấy thất vọng, giống như ngay từ đầu liền biết nếu có người đến, nhất định sẽ là anh. "Từ lúc nào mình trở nên tự nhiên như vậy?" Cô tự nhủ.

"Người phụ nữ của tôi" - Ông trời ơi!

Xung hô như vậy thực sự quá thô bạo rồi!!

Lúc đến công ty đi làm, cô nghe các đồng nghiệp nói ngày hôm qua không hiểu sao Nguyễn Hào từ chức, gửi email đến hòm thư của tổng giám đốc Ninh, sau đó trực tiếp thu dọn đồ đạc rồi đi, cái gì cũng không chịu nói, tất cả mọi người đều đoán có phải ông ta tìm được việc tốt hơn hay không, hoặc là trong nhà xảy ra chuyện gì lớn.

Bộ phận giám định bỗng nhiên không có quản lý, chỉ còn lại mình Thường Khải. Phó quản lý của các bộ phận khác nói đùa với anh ta rằng, trong núi không có hổ, khi liền xưng vương. Nói thì nói như vậy, nhưng trong công ty đều biết rõ, chỗ trống phó quản lý của bộ phận giám định sẽ được bổ sung ít ngày nữa.

Chỉ vùn vùn mấy giờ, thư ký tổng giám đốc Tần Khả Kiều xinh đẹp đi tới văn phòng của bộ phận giám định, tuyên bố một quyết định mà không người nào nghĩ tới - "Để đảm bảo bộ phận giám định vẫn làm việc bình thường, phó quản lý Thường sẽ chủ trì mọi việc, Tiểu Đồng, cậu tiếp nhận vị trí phó quản lý, Tiểu Lâm thay vào vị trí trống của thư ký phó quản lý phòng giám định. Tiểu Khương, tổng giám đốc Ninh nói, muốn cô phối hợp viết báo cáo thật tốt với Tiểu Lâm."

Giải thích xong, Tần Khả Kiều nháy mắt mấy cái, lông mi giống như cây quạt nhỏ. Mọi người đợi cô ta uốn éo cái miệng rồi khỏi đây, thì đều trầm mặc làm phần việc của mình, đủ loại vẻ mặt. Thường Khải chủ trì mọi việc, việc Tiểu Đồng nhận chức phó quản lý nằm trong dự liệu, nhưng Khương Bách Vạn không hiểu, vì sao Ninh Hành còn thăng chức cho Lâm Lệ đang thử việc làm thư ký cho phó quản lý, còn bảo cô "phối hợp với Tiểu Lâm"?

Nhưng chỉ chốc lát sau, bỗng nhiên Khương Bách Vạn hiểu thấu dụng ý của Ninh Hành - mấy người già đời hơn so với Lâm Lệ, chị Trần, chị Ưông, chị Triệu đều nhao nhao lộ ra vẻ khó chịu, chị Ưông còn ghen tị nói với Lâm Lệ: "Đúng là cá chép vượt long môn, các chị đều vào công ty hai ba năm rồi, nhưng vẫn chưa thăng chức nhanh như em. Đoán chừng hai năm nữa sẽ phải gọi em là quản lý Lâm rồi."

Kể ly gián - Lâm Lệ tiến cung sau bạn muộn mấy năm mà lập tức được lên làm phi, còn bạn thì vẫn giậm chân tại chỗ! Mặt khác, những người tiến cung sớm trước mấy năm cũng vẫn chỉ là quý nhân. Sao lão hồ ly Ninh Hành này không sinh vào thời cổ đại nhỉ, nếu không nhất định sẽ quật tung hậu cung, chỉ cần nhặt hoa cười một cái là sẽ gây ra gió tanh mưa máu.

Lâm Lệ cười xấu hổ, đỏ bừng cả mặt. Người đào hố còn thuận tay hơn cô, có khi người bầy ra hố này còn có đẳng cấp cao hơn so với cô. Nhưng thật không ngờ rằng, còn một cái hố lớn hơn đang chờ cô phía trước.

Khương Bách Vạn trốn trong nhà vệ sinh, vui tươi hơn hờ nghe những cô gái bên ngoài nói về Lâm Lệ, có người nói cô ta là người ngốc có phúc của người ngốc, có người lại nói cô ta thường xuyên tăng ca mà không nhận lấy tiền thưởng của cấp trên, cũng có người nói có thể cô ta có quan hệ không thể cho ai biết với tổng giám đốc Ninh.

Cô nghiệm ra rằng rằng, nếu vượt qua tiền bối mà được đề bạt trước, thì chắc chắn sẽ bị các tiền bối bắt nạt.

“Không phải cô ta chủ động quyền rũ tổng giám đốc Ninh chứ!” Giọng nói của chị Ưông sắc bén.

“Không thể nào, chỉ bằng cô ta mà tổng giám đốc Ninh cũng để ý sao? Tôi vẫn cho rằng tổng giám đốc Ninh coi trọng Tần Khả Kiều.”

Khương Bách Vạn ngồi trên bồn cầu liêu mạng gật đầu, đúng là ý tưởng lớn gặp nhau!

“Rõ ràng tổng giám đốc Ninh thích Tiểu Khương mà?” Chị Trần nói một câu vạch trần mọi chuyện, Khương Bách Vạn núp trong bóng tối chán động đến mức tim gan phát run, dường như máu trong tim cũng muốn thổ huyết: “Có case lớn là dẫn theo cô ấy, còn phê chuẩn nhiều tiền thưởng như vậy. Các cô không thấy, ánh mắt tổng giám đốc Ninh nhìn Tiểu Khương như thế nào sao, giống như mèo thấy chuột vậy...”

Chị Ưông không hiểu: “Vậy sao lại cho Lâm Lệ làm thư ký cho phó quản lý? Lại không cho Tiểu Khương, cũng không cho Tần Khả Kiều?”

Mọi người rơi vào trầm mặc, Khương Bách Vạn che mặt không biết nên tự xử như thế nào - bây giờ mèo chưa chắc đều thích chuột mà.

Lúc nghỉ trưa, Khương Bách Vạn cùng Lâm Lệ và mấy đồng nghiệp cùng nhau xuống lầu ăn cơm trưa, trong thang máy gặp Ninh Hành cũng mang theo cặp công văn Dior màu đen đang xuống lầu. Khương Bách Vạn đưa lưng về phía mấy người chị Ưông, chị Trần, dường như có thể nhìn thấy các chị ấy nháy mắt ra hiệu lẫn nhau.

Mấy người lễ phép chào hỏi, Ninh Hành mỉm cười xa cách.

Khương Bách Vạn hoàn toàn không cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô có gì khác.

Có lẽ là Lâm Lệ bỗng nhiên được Ninh Hành đề bạt, cảm thấy có chút vui mừng, chủ động mở miệng báo cáo công việc: “Tổng giám đốc Ninh, phần báo cáo mà anh giao tôi đang viết cùng Tiểu Khương, đây là chuyên ngành của chúng tôi, đáng nhẽ phải mau chóng viết xong cho anh, xin anh chỉ bảo.”

“Nói dân ý cho tôi nghe một chút.”

Lâm Lệ nói qua dân ý một lần, Khương Bách Vạn vẫn không nói lời nào, cô không biết tại sao Ninh Hành lại coi trọng phần báo cáo này như vậy, trong lòng anh lại đang tính toán điều gì. Lấy cớ viết không tốt đề sa thải Lâm Lệ? Lại thêm sau khi tán thưởng sẽ điều cô qua công ty được Ngự Thông? - Không đoán ra nổi, hoàn toàn không đoán ra.

“Rất tốt, hy vọng trước tết các cô sẽ hoàn thành bản thảo.” Giọng điệu Ninh Hành bình thản, nhìn không chớp mắt, cao không thể chạm, luôn lạnh lùng mà xa cách, ánh mắt chưa dừng lại trên người Khương Bách Vạn dù chỉ một giây. d.đ.l.q.đ

Khương Bách Vạn cảm thấy, đêm bị Nguyễn Hào đưa đến Khóa Sơn giống như là một giấc mộng, tỉnh mộng, Ninh Hành liền từ trong mộng đi ra ngoài. Cảm giác bỗng nhiên mất mát là sao? Chẳng lẽ lại muốn anh ôm cô quay ba vòng trước mặt mọi người?

Thang máy đến tầng một, bên ngoài đã có xe chờ sẵn Ninh Hành, mọi người ngoan ngoãn đứng đấy đưa mắt nhìn xe lái đi, rồi mới tiếp tục đi về phía quán ăn.

Mọi người ngồi xuống bàn ăn, hôm nay Lâm Lệ mời khách, bảy tám người gọi cả bàn đồ ăn. Khương Bách Vạn có thói quen chụp ảnh mỹ thực, đăng lên Microblogging giới thiệu với bạn bè, viết: “Đồng nghiệp thăng chức mời khách, xin ăn một bữa. Lát nữa còn có thịt xào ớt, ăn với cơm siêu ngon!”

Từ Wechat của một người thì có thể đoán ra được sinh hoạt hằng ngày của người đó, Khương Bách Vạn mười lần thì có chín lần là gửi ảnh chụp đồ ăn, một lần là gửi tin tức buồn cười, bình luận vẫn luôn là một loạt “Ha ha ha ha ha ha ha”.

Rõ ràng là một người tham ăn cộng thêm thích đùa giỡn.

Trong quán ăn, mọi người ăn rất vui vẻ, còn boss Ninh của bọn họ lại không để ý tới việc ăn cơm, sau khi trở lại công ty được Ngự Thông thì lập tức tham gia hội nghị hội đồng quản trị lần thứ nhất trong năm nay, các cổ đông trao đổi về việc sử dụng tiền đầu tư cho công ty con, bên đối ngoại thì đảm bảo trong dự thảo nghị quyết lần này sẽ không xảy ra chia rẽ giữa các cổ đông, anh một câu tôi một câu thực sự rất mệt mỏi. Ninh Hành không quan tâm đến việc cãi nhau của bọn họ, dù có cãi nhau thì cuối cùng anh cũng là người quyết định.

Giống như Khương Bách Vạn nhìn thấy, Ninh Hành không thể nào dùng Messenger, lại càng không cần phải nói tới Microblogging hoặc là Wechat. Nhưng không thường dùng không có nghĩa là không sử dụng, Ninh Hành vừa đăng nhập Wechat liền thấy Khương Bách Vạn gửi mấy bức ảnh mỹ thực lớn, cuối cùng còn xoay máy chụp hình 45° để tự sướng - đưa kẹp lấy thịt xào, giả vờ giống như muốn ăn, mỉm môi cười.

Bức ảnh tự chụp này hiện trên màn hình điện thoại di động của Ninh Hành cực kỳ lâu.

Sự thật chứng minh, gương mặt tròn của Khương Bách Vạn thật sự dễ nhìn. Nhấn vào ảnh, Ninh Hành bình luận một câu “16”.

Ha ha, mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn(2), tâm tư của Ninh Hành thật là quanh co uyển chuyển.

(2) Ý anh là chê mặt chị tròn như trăng ngày 16.

Chẳng biết hội nghị dài dòng kết thúc từ lúc nào, Khương Bách Vạn không ngừng gửi ảnh đồ ăn, Ninh Hành bắt đầu xoa xoa huyết thái dương, Boss cũng là người, cũng sẽ đói bụng.

Ấn nút “Không theo dõi Wechat của bạn bè”, cả thế giới khôi phục lại sự yên tĩnh. Ninh Hành hắng giọng một cái, cắt ngang cuộc tranh luận của bọn họ, bắt đầu phân trần tổng kết. Về sau khi đi họp, nhất định phải phốt lò Khương Bách Vạn - đây là chân lý tuyệt đối mà tổng giám đốc Ninh Hành kết luận được.

Buổi trưa, Khương Bách Vạn vì cả bàn thức ăn ngon mà ăn hẳn hai bát com lớn, bây giờ cảm thấy cực kỳ no, nhéo nhéo phần eo đầy mỡ, lúc tan việc đi ngang qua tiệm thuốc, đứng trên cân kinh hồn bạt vía, hít sâu một hơi, sau đó lừa mình dối người tự an ủi mình - nặng thêm ba cân là bởi vì sức nặng của quần áo mùa đông.

Nếu đã như vậy, lúc ăn tối Khương Bách Vạn không chế lại sức ăn một chút, lúc mười một giờ đói đến cồn ruột, rên rỉ lấy điện thoại di động ra up status:

“Tôi đói quá... Cứu mạng...”

Cô ngóng nhìn Bé Mập Tê trả lời, vừa vặn cô ấy nói muốn đi ra ngoài ăn bữa tối, có thể mang một phần mì thịt bò về cho cô. Nhưng đợi cả nửa ngày mà Bé Mập Tê cũng không có động tĩnh gì, chẳng lẽ đã ngủ rồi?

Bỗng nhiên, Ninh Hành từ trước đến giờ không dùng Wechat lại gửi một hình ảnh đến cho cô. Khương Bách Vạn trông thấy tin nhắn hiện lên “1”, cực kỳ kinh ngạc. Chỉ chốc lát sau: “1” biến thành “3”, anh gửi đến ba tấm ảnh.

Khương Bách Vạn sợ anh có nhiệm vụ khẩn cấp gì giao cho cô, vội vàng ấn mở khung chat, bỗng nhiên hình ảnh nhảy ra ngoài, cô nhìn tám hình liên không nhận nổi nuốt nước miếng một cái.

Ninh Hành gửi đến ba tấm ảnh đều là đồ ăn, có mì sợi xương lợn nóng hổi của Nhật Bản, lẩu cay Trùng Khánh, còn có bào ngư chiên.

Tòa sáng bóng loáng, sắc thái phong phú, cách màn hình cũng có thể ngửi thấy mùi thịt phảng phất khắp nơi. diennadann@lequytdon

Bụng Khương Bách Vạn bắt đầu kêu ục ục, không cần nghi ngờ nữa, Ninh Hành bụng dạ nham hiểm đang trả đũa cô, toàn bộ đều dùng hết năng lượng, khiến cô không kịp xử trí đề phòng, cũng ngộ ra một điều - Ninh Hành cũng sẽ sử dụng Wechat.

Khương Bách Vạn đáng thương cần chần, ôm bụng đang kêu ục ục, trong mắt tràn đầy bi thương, yên lặng ấn Wechat của mình, tự lừa mình dối người lời những dòng status như là “Những năm đó, chúng ta cùng ở một chỗ chửi bới Boss bá đạo”: “Mười giờ thì mới qua chín giờ ông chủ đã gọi bảy tám cuộc điện thoại để lại sáu báo cáo, thêm năm phần tổng kết, bốn giờ giao ba bản thảo, hai ngày cuối tuần chỉ ngủ một giờ”: “Gần đây đang viết một cái thiệp ‘Lãnh đạo yêu quý của tôi, nguyện cùng anh trở thành con người hoàn mỹ’, thật sự rất đẹp mắt. Cũng không thể hiểu nổi, sao lại có người lại đi thích cấp trên của mình, đôi lại là tôi sẽ đánh vào tay mình một cái ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩” tất cả đều xóa đi hết.

Xóa rồi là không sao hả? Cấp trên sẽ chờ một ngày trong tương lai, bạn tự khiến mình mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gà quay

Mặc dù không biết dụng ý thật sự của Ninh Hành lúc sắp xếp chuyện làm báo cáo kia, Khương Bách Vạn vẫn nén giận mà phối hợp với Lâm Lệ để hoàn thành. Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết âm lịch, lịch nghỉ đã được thông báo, ngoại trừ bộ phận marketing phải có người trực hằng ngày, những người khác đều được nghỉ đến sau Tết Nguyên Tiêu. Nghe nói hoa quả làm quà Tết đã được xe tải chở đến ga-ra, có cam navel, có táo ngọt Tân Cương và tuyệt lê.

Khương Bách Vạn lo lắng không yên, một hồi lâu sau cũng không nhận được điện thoại kêu cô xuống làm nhân viên khuôn vác.

Lâm Lệ sửa chữa lần cuối, đưa bản thảo cho Ninh Hành. Từ khi lên làm thư ký của phó quản lý, cô ta cũng tự tin hơn hẳn, nghe nói cô ta đã từ chối công việc làm thêm ở tiệm bánh kia, chỉ chuyên tâm làm việc ở Đạt Thông, cho rằng việc mình sẽ được giữ lại là chuyện đương nhiên. Cho nên... không ngại gây bất hòa với mọi người.

Thậm chí chị Uông còn hỏi cô ta trước mặt mọi người rằng, tại sao bây giờ cô ta không lau sàn và rửa chén nữa, khiến cho Lâm Lệ vô cùng xấu hổ. Tất cả mọi người đều cho rằng chẳng bao lâu nữa Khương Bách Vạn sẽ phải rời khỏi công ty, cho nên lại quay sang thương cảm cho cô, không chỉ đối xử ôn hòa với cô mà thỉnh thoảng lúc nói chuyện phiếm cũng có nói rằng thật ra cô không tệ lắm, không giống như Lâm Lệ qua cầu rút ván, đầu voi đuôi chuột kia.

Con người đúng là loài động vật kỳ quái, họ đồng tình với kẻ yếu chẳng qua là vì kẻ yếu không chặn con đường họ đi. Đồng tình và thương hại chẳng qua là cách để họ đứng ở trên cao mà vênh váo khoe khoang cái "phẩm chất cao thượng" đối trá, đến khi người yếu trở nên mạnh hơn họ thì cái mặt nạ đồng tình và thương hại cũng bị chính họ xé nát.

Thấy đã sắp đến giờ tan làm buổi sáng, Khương Bách Vạn vẫn lười biếng trốn vào nhà vệ sinh như thường lệ, lúc lướt Microblogging thì phát hiện ra cô nàng Kỳ Kỳ sáng nào cũng đăng status các kiểu kia hôm nay lại hết sức yên tĩnh, vì vậy cô gửi cho Kỳ Kỳ một tin nhắn trên chộc: "Cậu còn đang ngủ đấy à? Sáng sớm tớ đã vui vẻ vào nhà vệ sinh rồi ~ Nói thật, mỗi lần giải quyết xong, tớ đều có cảm giác cả người nhẹ như lông hồng!"

Trong lúc đang vui vẻ kéo quần lên, ánh mắt nhìn thoáng qua cửa sổ, phát hiện ra bên ngoài đang bốc khói đen ngùn ngụt.

Khương Bách Vạn nháy mắt mấy cái, nhìn xung quanh một vòng, sau đó lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đúng là khói đen! Hơn nữa còn lượn qua khe cửa sổ, tiến vào hun đen một mặt tường.

Lúc hai chữ "hỏa hoạn" lướt qua đầu, cả người cô trở nên mông lung. Loại chuyện này cả đời may chẳng chỉ gặp một hai lần, phần lớn mọi người đều trở tay không kịp. Khương Bách Vạn theo bản năng chạy tới đóng cửa sổ, không hiểu lửa bắt đầu từ đâu ra.

Tiếng loa của tòa nhà vang lên cùng với tiếng còi báo động: "Mọi người chú ý, tầng chín bị cháy, đã báo cho cảnh sát chữa cháy. Thang máy đã bị cắt điện, yêu cầu mọi người nhanh chóng rời khỏi tòa nhà, sử dụng khăn lông ướt bịt mũi, đề phòng..." &&

Khương Bách Vạn vội vàng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, mọi người trong công ty đã sớm chạy hết, chắc hẳn họ đã nhìn thấy khói đen trước cả cô nên đã rút đi. Thế nhưng trước khi đi họ không đóng cửa sổ lại, bây giờ khói đã xông vào khắp hành lang khiến người ta thở không nổi. Khương Bách Vạn tìm không ra chiếc khăn lông nào, chỉ có thể vội vàng chạy về phía cầu thang, đến khi chạy đến cuối hành lang mới phát hiện ra cửa chống trộm không biết đã bị ai đóng lại, cô dùng sức cạy ra, phát hiện phía bên kia cửa thế mà lại khóa cả xích sắt.

Ở cuối hành lang mỗi tầng đều có một cửa chống trộm như vậy, mỗi cửa có hai ổ khóa, một ổ gắn với cánh cửa, một ổ là khóa bằng xích sắt. Chìa khóa của cửa chống trộm do nhân viên chuyên trách giữ, còn chìa khóa của xích sắt do người quản lý tòa nhà giữ, mỗi ngày người đó sẽ đi kiểm tra các tầng một lượt rồi khóa lại, bình thường đều chẳng có ai chạm đến.

Khương Bách Vạn không tin trong lúc vội vàng rời khỏi đám cháy mà lại còn có người quan tâm đến tài sản công ty, không chỉ khóa cửa chống trộm lại mà còn cài cả xích sắt lên.

Lối thoát hiểm gần ngay trước mắt, chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này là đến!

"Có ai không? Cửa bị khóa rồi!" Khương Bách Vạn nắm chặt lấy thanh thép trên cửa chống trộm, ra sức lắc mạnh cánh cửa, chỉ hy vọng có người đang rút lui có thể nghe thấy tiếng động.

Không có động tĩnh gì.

Khương Bách Vạn quay đầu nhìn khói đen nghi ngút, lại tiếp tục lay cánh cửa chống trộm, tiếng cửa kim loại va chạm phát ra tiếng "cheng cheng" chói tai. Cô dùng hết sức lực mà cạy cửa chống trộm, muốn tạo ra chút khe hở để chui ra, tiếc là khe hở quá nhỏ, ngay cả đầu gối cũng đã không chui lọt nói gì đến người!

Bạn nhìn xem một đồng chuyện hỗn độn này là cái quái gì!

Cửa thoát hiểm bằng gỗ bị người ta dùng sức đẩy ra, vang lên một tiếng "ầm", Ninh Hành nhanh chóng chạy đến, thấy cô đang chật vật nạy cửa thì nhét khăn lông ướt vào trong tay cô, cầm ổ khóa bằng xích sắt lên, cố tháo ra nhưng mãi vẫn không được, khỏe mà bỗng nhiên nhứ chặt. Khương Bách Vạn nhìn anh, anh thờ rất sâu, hơi thở cũng gấp gấp hơn ngày thường, trên trán đã đổ mồ hôi, chắc chắn là vừa rồi rút lui xuống dưới kia, anh không nhìn thấy Khương Bách Vạn nên lại vội vàng chạy lên tầng mười tìm người. d.đ.l.q.đ

Khương Bách Vạn hơi hoảng sợ, tay bấu lấy cánh cửa, cả tầng chỉ có hai người họ, không còn bóng người nào khác, có thể nghe rõ âm thanh ầm ỉ giữa hành lang cùng với tiếng cái gì đó bị lửa đốt cháy.

"Che lên!" Anh nghiêm khắc ra lệnh cho cô.

Khương Bách Vạn vội vàng che mắt lại.

Trên trán Ninh Hành nổi đầy gân xanh: "Khương Bách Vạn, cô đang khiêu chiến cực hạn của tôi đấy!"

Lúc này Khương Bách Vạn mới dùng khăn lông ướt để bịt mũi lại, lo lắng nhìn anh.

Lúc này cứ truy cứu xem ai khóa cửa chống trộm lại đã không còn là chuyện quan trọng, việc cấp bách nhất lúc này chính là phải chui ra khỏi cánh cửa này, mặc dù xe cứu hỏa đã tới dập lửa, nhưng ngọn lửa vẫn chưa tắt hết, khí độc đang tỏa đi khắp nơi, chỗ này không nên ở lâu.

Ninh Hành quay lưng lại gọi điện thoại, Khương Bách Vạn nghe thấy anh nghiêm giọng ra lệnh cho quản lý tòa nhà lập tức đưa chìa khóa lên tầng mười. Cô tính toán thử, đi lên mỗi tầng đều mất chút thời gian, mà chưa chắc ông chủ quản lý kia đã sẵn lòng leo thang bộ lên tầng mười, nói không chừng đến khi chìa khóa được đưa lên đến nơi thì cô đã bay đến Tây Thiên... Nghĩ đến đây, cô thấy mình không còn hy vọng gì nữa, cả hai chân đều mềm nhũn,

ngồi phịch xuống sàn.

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Hành xoay người lại thì nhìn thấy đáng về ỉu xiu buồn bã của cô, anh im lặng một lúc lâu, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Tim Khương Bách Vạn đập loạn lên, trong lòng thầm kêu không ổn - lẽ như bây giờ anh bỗng nhiên thổ lộ cái gì mà "Sống chết gì anh cũng sẽ ở cùng em" hay là "Đừng sợ, đã có anh, anh nhất định sẽ ở cùng em, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện..." gì gì đó, vậy thì cô phải làm sao? Cô không muốn chết cùng Ninh Hành kia đâu!

Lúc này, Ninh Hành lại mở miệng nói: "Bình thường ăn cho lắm thịt vào, đến lúc nguy cấp thì bao giờ cũng chạy trốn chậm hơn người khác."

Báo động thổ lộ đã được giải trừ, Khương Bách Vạn bực lên, muốn thò tay ra khỏi cánh cửa chống trộm để cào anh vài cái, y hệt như bệnh nhân tâm thần bị nhốt trong trại đang nổi cơn điên. Cô hét: "Thả tôi ra ngoài! Ra ngoài rồi tôi chạy cho anh xem! Hu hu hu..."

"Hy vọng là như vậy." Ninh Hành xò hai tay vào túi quần, đứng bên ngoài cửa chống trộm thông thả đi vài bước, xoay người nhìn cô một cái: "Bởi vì mặc dù tôi đã ném qua thịt heo, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy heo chạy."

"Đồ khốn!" Khương Bách Vạn rống to.

Ninh Hành thờ ơ nhìn cô: "Cô còn lời nào muốn nói thì cứ nói, đừng ngại, cứ để lại di ngôn cho tôi!"

"Ai muốn để lại di ngôn chứ! Anh cứ đi!" Cô không khống chế nổi cảm xúc muốn nổi điên, ngồi dưới đất vẫn không quên giương nanh múa vuốt.

"Tôi đưa khăn mặt cho cô không phải để cô lau nước mắt." Trong hành lang đã tràn ngập luồng khí độc khiến người ta ngột ngạt, Ninh Hành cảm giác cổ họng đã bắt đầu đau đớn, giọng nói cũng không ôn hòa như vừa rồi nữa: "Đứng lên."

Khương Bách Vạn lau nước mắt, nức nở một tiếng, phẫn nộ đứng lên, mạnh mẽ nói: "Không phải chạy trốn chậm, lúc ấy tôi đang ở trong nhà vệ sinh, đi ra thì thấy mọi người đều đã chạy hết, không có người nào phát hiện ra là không thấy tôi đâu cả."

"Tôi không phải người sao?" Đây không phải lần đầu tiên Ninh Hành hỏi cô câu này.

Không biết tại sao mà người nào đó cứ không coi Ninh Hành là người.

Trong lòng Khương Bách Vạn giống như bị lửa thiêu, quả thực muốn quỳ gối xuống luôn.

"Anh là thần, là đại thần." Ninh hót xong, cô lại thăm dò: "Chắc chắn là có rất nhiều người chạy xuống dưới đó, tại sao anh lại phát hiện ra là không có tôi?" [điền^đàn@l#quý\\$đôn](#)

Lời vừa ra khỏi miệng, cô lại thấy hối hận, giống như là đã biết rõ còn có hỏi, buộc anh phải mở miệng thổ lộ, lại giống như cô đang tự mình đa tình.

Ninh Hành lấy di động ra, mở giao diện weibo, trong lịch sử trò chuyện còn lưu lại một dòng chữ khó coi: "Cậu còn đang ngủ đấy à? Sáng sớm tờ đã vui vẻ vào nhà vệ sinh rồi ~ Nói thật, mỗi lần giải quyết xong, tớ đều có cảm giác cả người nhẹ như lông hồng!"

Người gửi tin lúc này đang trợn trừng mắt, tay chỉ chỉ màn hình điện thoại, một lúc lâu sau vẫn không thốt nên lời.

Lúc trước cô đã cảm thấy hình đại diện weibo của Ninh Hành và Kỳ Kỳ vô cùng giống nhau, hôm nay thì nhìn nhầm luôn rồi, cũng không nhìn xem có phải Kỳ Kỳ không mà đã gửi tin cho người ta.

"Người nhẹ như lông hồng?" Ninh Hành rõ ràng là lại đang khinh thường cô, liếc mái tóc cô một cái rồi nói: "Bây giờ cô trông rất giống gà quay!"

Khương Bách Vạn đưa tay lên sờ, đúng là bây giờ tóc cô đang rối lên như thỏ Mao Siêu Phong*, trong lòng lại nghĩ thầm, tôi phải lấy khăn lông ướt bịt miệng anh để anh sặc chết luôn!

* Mai Siêu Phong (hay Mai Nhược Hoa) là một nhân vật không có thực trong Xạ Diệu Tam Bộ Khúc, nổi tiếng với công phu "Cửu âm bạch cốt trào" luyện từ Cửu âm chân kinh.

"Vốn dĩ tôi định tới nhà vệ sinh tìm cô, thật đáng tiếc, cô đã nhẹ như lông hồng bay ra tới tận đây." Vì ảnh hưởng của khói độc, giọng của Ninh Hành càng lúc càng khàn, thế nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến chuyện anh tiếp tục châm chọc đã kích cô: "Nếu thật sự là nhẹ như lông hồng thì đã sớm ung dung luôn qua khe hở này đi ra ngoài mới phải chứ?"

Khương Bách Vạn lại thật sự trả lời anh: "Không phải, hồng* là chim, sẽ bay ra ngoài theo đường cửa sổ."

* chim hồng là một cách gọi khác của chim nhạn

Nói chuyện hài hước như vậy khiến Ninh Hành chỉ biết xoay đầu đi.

Trên lối thoát hiểm truyền đến tiếng bước chân.

"Tổng giám đốc Ninh! Chia khóa... khụ khụ!" Ông chú quản lý thờ hồng học, từ lối thoát hiểm đi đến, khăn mặt che trước miệng, bàn tay đang cầm chìa

khóa run lấy bầy, không biết là do sợ hãi hay là do mệt: "Nhanh lên! Hai người... nhanh lên! Lối đi ở tầng chín... đã... khụ khụ... đều là khói rồi!"

Ông ta vừa dứt lời, nhét chìa khóa vào trong tay Ninh Hành rồi vội vàng chạy xuống.

Khương Bách Vạn cảm thấy có hy vọng, đứng lên làm tư thế sẵn sàng để nhanh chóng đi ra.

Ninh Hành mở khóa, lắc lắc vài cái rồi đẩy cửa chống trộm ra, kéo Khương Bách Vạn đi xuống cầu thang thoát hiểm. Chỉ là vừa rồi Khương Bách Vạn đã bị dọa sợ đến mức chân mềm nhũn, làm sao có thể chạy nhanh được như Ninh Hành. Lúc đi ngang qua tầng chín, khói đặc đã len ra khỏi khe cửa, cả lối đi đều mù mịt, tầm nhìn cũng bị giảm đi nhiều. Khương Bách Vạn bị sặc, nước mắt chảy ròng ròng, dừng lại ho khan không ngừng. Bỗng nhiên, Ninh Hành đang nắm lấy cổ tay cô cũng ngừng lại, khụ khụ mấy tiếng. Khương Bách Vạn sợ hãi nhìn anh, nói thật, cô rất sợ anh sẽ vì cô chạy trốn chậm mà bỏ cô lại đây một mình, còn anh chạy xuống trước.

Dù sao bọn họ cũng đã ra ngoài rồi, có vì chạy chậm mà không thoát được thì cũng là tự cô tìm đường chết.

Bỗng nhiên, lòng bàn tay nóng lên, tay cô bị nắm ngón tay của Ninh Hành xiết chặt.

"Đi!" Anh thấp giọng nói, giọng điệu rất kiên định, anh nắm lấy tay cô, hai lòng bàn tay dính sát vào nhau, phá tan sương khói, tiếp tục đi xuống phía dưới.

Chân Khương Bách Vạn vẫn còn mềm nhũn, mỗi bước đi đều giống như đang đạp trên bông, đầu gối có cảm giác như thể đã sắp hóa thành nước, hết như một cầu thủ nghiệp dư chuẩn bị sút quả penalty trước mặt người thủ môn xuất sắc nhất thế giới, chân không cách nào dùng sức được, chỉ biết tiếp tục đi xuống, hết tầng này đến tầng khác, đi mãi vẫn chưa thấy điểm dừng. Trong lòng cô vẫn vô cùng hoảng loạn, một phần là bởi vì áp suất không khí trên lối thoát hiểm, một phần là vì mười ngón tay của cô và Ninh Hành đang đan xen vào nhau. Lúc còn học tiểu học, cô có nắm tay bạn học nam lúc đi chơi xuân, nhưng về sau cô chưa từng nắm tay bất kỳ người con trai nào khác. Lúc trước Nguyễn Hào kéo cô xuống xe, tay cô bị kéo cho đau, chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng mà lúc này tay cô đang đặt trong lòng bàn tay ấm áp của Ninh Hành, trong lòng lại thấy rất căng thẳng, cũng không hề có ý muốn giã ra.

Vì sao cả hai người đều nắm tay cô mà phản ứng của cô lại khác nhau như vậy? Là vì... diện mạo? Cô nghĩ vậy. Cô nghe thấy tim mình đang đập loạn lên, nghe thấy tiếng bước chân đều đều của họ đang vang vọng trên hành lang, nghe thấy tiếng ho khan của Ninh Hành - anh đưa khăn lông ướt cho cô, cho nên phải hít vào không ít khí độc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tuyệt đối không được - Đào Đào Nhất Luân - Điểm: 13

✿ Event: Review Truyện Diễn Đàn ✿

Chương 24: Cá hồi Na Uy

Tiếng còi xe cứu hỏa vang lên, bên dưới truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Lúc xuống đến tầng hai, Khương Bách Vạn và Ninh Hành gặp nhân viên chữa cháy. Lúc xác định hai người không có gì đáng lo, nhân viên phòng cháy tiếp tục chạy lên. Khương Bách Vạn đi theo Ninh Hành, rốt cuộc cũng chạy xuống tầng một, vừa đẩy cửa ra, luồng không khí tươi mát ủa đến, cô hít sâu một hơi, cảm giác như thể vừa sống lại, lưng không mỏi chân không đau, bước đi cũng có sức lực hơn.

"A! Tiểu Khương kia!"

"Còn cả tổng giám đốc Ninh nữa!" Có người kêu lên.

Khương Bách Vạn nhìn mấy người đồng nghiệp trong bộ phận giám định đang chạy về phía cô, bao gồm cả Lâm Lệ. Nói thật, cô nghi rằng lần này lại là Lâm Lệ giờ trò quỷ. Ngày đó, không phải Tâm Hàm cũng đã nói, Lâm Lệ đã nhiều lần khóa trái bạn cùng phòng rồi sao? Cô kim nén một hơi, cố gắng không phát tác, giống như lúc trước Ninh Hành cũng đã nói, cô không có chứng cứ gì, dựa vào đâu mà khẳng định chính là Lâm Lệ?

"A!" Tiểu Dung chạy đến đầu tiên kêu lên một tiếng, lại nhanh chóng ngậm miệng lại.

Khương Bách Vạn nhìn xuống, thấy mình đang nắm chặt lấy tay Ninh Hành như thể không nỡ buông ra. Cô sợ tới mức vội vàng rút tay, gặp người ba cái tiêu chuẩn, cả người cong đứng 90° trước mặt Ninh Hành: "Tổng giám đốc Ninh, cảm ơn anh!"

Lúc Khương Bách Vạn đang cúi đầu lần thứ ba, Ninh Hành dơ tay ra ngăn cái trán của cô lại, không để cho cô làm xong cái tư thế này: "Không cần làm đại lễ, tôi còn chưa chết đâu."

"Anh là thần đấy! Anh sẽ không chết đâu!" Bàn lĩnh nịnh hót của Khương Bách Vạn cũng không phải dạng vừa.

Ninh Hành chẳng nhìn cô nữa, khôi phục lại dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng thường ngày, hỏi Tần Khả Kiều điềm đạm đáng yêu ở bên cạnh: "Nhân viên của công ty đã thuận lợi rút lui hết cả chưa?"

"Lúc này chỉ thiếu Tiểu Khương và anh, bây giờ đã đủ rồi." Tần Khả Kiều vẫn chưa hết hoảng sợ. Vừa rồi lúc bọn họ vừa mới xuống dưới này, Ninh Hành bảo cô ấy và Mã Thượng Thanh kiểm tra nhân số, cô ấy còn chưa kiểm tra xong, quay người lại đã không thấy Ninh Hành đâu nữa! Nghe mấy người xung quanh nói, anh lại đi lên trên kia rồi.

Không ngờ rằng tổng giám đốc Ninh cao ngạo lạnh lùng của bọn họ vậy mà lại lên kéo Khương Bách Vạn xuống. Cho dù Tần Khả Kiều có là dạng ngực to não quả nho như thế nào thì cũng cảm giác được giữa Khương Bách Vạn và tổng giám đốc Ninh rõ ràng là không bình thường.

Nghĩ đến cô bạn gái Nhan Miêu Miêu của Ninh Nhất Kiệm lúc trước bị Ninh Thủ Quý phản đối, cô ấy lại lo lắng, không biết Khương Bách Vạn với gia cảnh bình thường có thể thông qua cửa ải của ông cụ Ninh kia hay không. Cô ấy nghe nói, sau khi Ninh Thủ Quý bị chuyện của Ninh Nhất Kiệm làm cho nổi giận thì đã không quên cảnh cáo Ninh Hành đừng có giẫm lên vết xe đổ, hơn nữa còn nói qua chuyện cháu gái của một người bạn mới về nước, người này cũng là bạn học trước đây của Ninh Hành, muốn Ninh Hành bớt chút thời gian mời người ta đi ăn cơm. Trong suy nghĩ của Tần Khả Kiều, người có vẻ "dân chủ tiến bộ" nhất trong nhà họ Ninh là Ninh Ủy, ngoại trừ có phần nghiêm khắc với cô con gái Ninh Nhất Nhạc ra thì dường như không can thiệp đến chuyện tình cảm của cháu trai Nhất Kiệm và em trai Ninh Hành, thậm chí trước kia còn từng ra mặt đỡ lời cho Nhất Kiệm.

Đi cùng xe cứu hỏa còn có người của đài truyền hình và phóng viên của mấy tòa soạn báo, bọn họ hoặc là đứng chụp ảnh quay phim xung quanh đám cháy, hoặc là hỏi thăm những người hiểu rõ tình hình. Hồ Tế Tế cũng nằm trong số phóng viên này, cô ấy liếc mắt thấy Khương Bách Vạn, vội vàng chạy tới, nửa là quan tâm nửa là phỏng vấn, chỉ vào tay cô rồi nói: "Đang chảy máu kia..."

Khương Bách Vạn nhìn xuống, đúng là trên mu bàn tay trái đang chảy máu, đoán chừng là lúc này bị cửa chống trộm làm bị thương.

Hồ Tế Tế lại thật sự viết xuống bản thảo mấy chữ: "Một người bị thương."

Nguyên nhân gây cháy ở tầng chín nhanh chóng được xác định, ở tầng đó có một nhân viên đang sạc điện thoại, sau khi cắm điện thì chạy đến phòng khác nói chuyện phiếm, do đường dẫn điện không đảm bảo dẫn đến chập mạch gây cháy, rất nhiều giấy tờ ở gần đó bắt lửa, sau đó lan đến rèm cửa, ghế sofa, rất nhiều đồ trang trí trên trần nhà cũng bị hư hại.

May mà vụ cháy nhanh chóng được phát hiện, lại có còi báo động của tòa nhà vang lên kịp thời nên toàn bộ nhân viên đều an toàn rút lui. Khương Bách Vạn bị thương ở mu bàn tay do cửa chống trộm gây ra, trở thành "người bị thương" duy nhất trong vụ hỏa hoạn này.

Sau khi lửa được dập tắt, vì suy xét đến việc tàn tro và khí độc vẫn còn sót lại trong không khí nên công ty được nghỉ hai ngày, mọi người nhao nhao xuống ga-ra để lấy hoa quả về nhà. Khương Bách Vạn vào bệnh viện gần đó để rửa vết thương, bởi vì cửa chống trộm được làm bằng sắt nên để đè phòng uốn ván, cô đành phải tiêm một phát.

Tiêm uốn ván rất đau, lúc kim đâm vào mông, Khương Bách Vạn nghe răng trợn mắt hét lên. Nghĩ đến chuyện vừa rồi mình và Ninh Hành nắm chặt tay nhau, cả khuôn mặt cô đều nóng lên.

Ôm mông khắp khiêng đi ra ngoài, anh đang đứng bên cạnh xe chờ cô, vì đứng dựa lưng vào cửa xe nên trông chân anh lại càng trở nên thon dài. Anh nhìn về phía này, quan sát từ trên xuống dưới người cô một lượt, khẽ cười một tiếng: "Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết."

Khương Bách Vạn buồn bực, tại sao chỉ có mình cô là bị thâm như vậy chứ?

"Tổng giám đốc Ninh, vừa rồi cỗ hòng anh không được thoải mái, không cần vào cho bác sĩ kiểm tra một chút sao?"

"Tôi không sao." Giọng điệu anh nhàn nhạt.

"Camera giám sát có quay lại được cái gì không?"

Ninh Hành mở cửa xe cạnh ghế lái cho cô, nhớ đến những gì mà vừa rồi Tần Khả Kiều mới báo cáo cho anh: "Lúc báo cháy, cả tòa nhà tự động cắt điện, camera ngừng hoạt động, không quay được là ai đã trở lại khóa cửa chống trộm."

"Tôi suýt thì chết ngạt ở bên trong, thế mà lại không tìm ra hung thủ..." Khương Bách Vạn nghe xong thì không ngừng thờ dài, ánh mắt nhìn đến ba cái hộp trên ghế sau, bên trên hộp còn có vết đóng dấu. Anh nhận hoa quả thay cô - tại sao lại không nhận thêm mấy hộp nữa?

Ninh Hành vừa nghe, khóe mày nhướng lên: "Đạt Thông nguy hiểm như vậy, không thử suy xét đề nghị lần trước của tôi một chút sao?"

Cảm giác như thể mình đã bị anh lừa bán đi rồi. d.đ.l.q.đ

"Tôi đến công ty được Ngự Thông chẳng phải là đã hỏi cho Lâm Lệ sao?" Khương Bách Vạn có phần không cam lòng, giọng điệu như một kẻ hại nước hại dân đang chửi bới các vị trung thần trong triều: "Cô ta thì được thăng chức làm thư ký của phó quản lý, còn tôi thì lại chán nản cuốn xéo."

"Lần này cô bị khóa ở bên trong là do người khác cố ý, tôi tin rằng cô cũng cảm thấy cô ta chính là đối tượng tình nghi lớn nhất. Nhất Kiệm đã khỏe hơn

nhiều, qua Tết âm lịch, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện của Đạt Thông nữa, nhưng cô cho rằng tôi sẽ để Lâm Lệ ở lại Đạt Thông sao?" Ninh Hành khởi động xe, chậm rãi tiến vào làn đường chính, đi về phía nhà họ Vạn: "Tạm thời không có chứng cứ chứng minh cô ta là người khóa xích sắt lại, cô có nghĩ tôi chưa, nếu có một người khác cũng ra sức nhằm vào cô, về sau cô có giữ nổi cái mạng nhỏ này không?"

"Tôi đâu có trêu ai chọc ai, cũng đâu có làm gì khiến người ta hận như thế?" Khương Bách Vạn không thể tưởng tượng nổi.

Ninh Hành hừ lạnh một tiếng: "Cô không trêu ai chọc ai?"

Cả người Khương Bách Vạn cứng đờ, trong miệng lẩm bẩm: "Thật ra, cả cái công ty này, người có khả năng xuống tay giết tôi cao nhất chính là anh..."

"Cũng tự biết mình đấy!"

"Không phải có câu nói là 'Thà đắc tội quân tử, tuyệt không được đắc tội kẻ tiểu nhân' sao?" Khương Bách Vạn nín nọt cười với anh.

"Cô là đang ám chỉ rằng, nếu tôi trả thù cô thì tôi chính là kẻ tiểu nhân đấy à?"

Khương Bách Vạn vội lắc đầu: "Tôi đâu dám!"

Cảnh vật bên đường lướt qua như bay, học sinh trên đường đi thành tốp ba tốp năm, vừa đi vừa cười nói. Cô nghĩ đến mình và Nhan Miếu Miếu cũng đã từng cười nói vui vẻ như vậy trên con đường này, vậy mà bây giờ chỉ còn cô đang chờ đợi Ninh Nhất Kiệm cho mình một lời giải thích - vụ tai nạn xe kia rốt cuộc là chuyện ngoài ý muốn, hay là khổ nhục kế mà Ninh Nhất Kiệm bày ra để thoát khỏi Miếu Miếu? Nghe chú Nhan nói, sở dĩ Ninh Nhất Kiệm ở cùng với Miếu Miếu có thể là vì một phần phương thuốc của nhà cậu ta.

Ninh Nhất Kiệm là người thừa kế số một của tập đoàn Ngự Thông, cho dù là công ty sắt thép Ngự Thông hay là công ty dược Ngự Thông thì đều là vật nằm trong tay anh ta. Ninh Hành và Ninh Nhất Kiệm là một khối cùng chung lợi ích, nghe nói khi đó việc học tập của nước ngoài của Ninh Hành vẫn chưa hoàn thành, nhưng anh không thể không về nước tiếp nhận công ty dược Ngự Thông của Ninh Trì. Khương Bách Vạn không biết phương thuốc này có liên quan gì đến việc Miếu Miếu bị tai nạn xe hay không, nhưng nếu đã là phương thuốc, vậy thì người được lợi rất có khả năng là công ty dược Ngự Thông.

"Hình như quan hệ giữa anh và tổng giám đốc Ninh Nhất Kiệm của Đạt Thông rất tốt? Mặc dù anh là bề trên của anh ta, nhưng tuổi tác của hai người không chênh lệch lắm." Khương Bách Vạn hỏi.

"Mặc dù thứ bậc khác nhau, nhưng đúng là thân như anh em."

"Anh và anh ta đều học ở nước ngoài thì phải..." Tại sao kẻ có tiền đều học ở nước ngoài từ nhỏ? "Hai người... học ở nước nào?"

"Tôi học ở Na Uy, Nhất Kiệm ở Canada." Ninh Hành trả lời: "Có lẽ Nhất Nhạc cũng sẽ đi Canada, nếu như con bé đồng ý."

"Tốt như thế... Tại sao lại không đồng ý chứ?" Khương Bách Vạn mới chỉ ra khỏi tình N có mấy lần, nghe vậy cũng thấy lực bất tòng tâm.

"Cô cho rằng chúng tôi ra nước ngoài đều là để hưởng thụ sao?" Ninh Hành cười.

Khương Bách Vạn vẫn còn đang chặc chặc khen ngợi: "Chẳng lẽ không phải sao? Ôi ~ anh ở Na Uy, chắc là thường xuyên được ăn cá hồi và cá tuyết nhỉ?"

"Không thường xuyên lắm."

"Tại sao lại thế? Nếu là tôi thì ngày nào tôi cũng ăn."

"Tôi đâu phải cái máy ăn."

Khương Bách Vạn bĩu môi. d~đ~t~q~đ

Ninh Hành yên lặng một hồi, sau đó nói: "Ngay khi máy bay rời khỏi bầu trời Trung Quốc, trong nhà lập tức cắt hết toàn bộ sinh hoạt phí, thẻ tín dụng cũng đã bị tịch thu hết. Lúc ở nước ngoài đều là vừa học vừa làm, gộp cả tiền học phí và tiền sinh hoạt phí sợ là còn chẳng bằng cô."

"Nói vậy tức là anh cũng từng phải đi rửa chén đĩa, giao báo giao sữa sao?" Khương Bách Vạn che miệng lại.

Ninh Hành không trả lời, nhân lúc dừng xe chờ đèn đỏ thì chìa tay phải ra cho cô xem. Trước kia Khương Bách Vạn chưa từng cẩn thận quan sát tay anh, chỉ cảm thấy nhìn qua thì ngón tay anh vừa thon vừa dài, giống như được ông trời sinh ra để trở thành nghệ sĩ. Cô đưa tay vuốt ve tay anh, trong lòng bàn tay hơi thô ráp, hằn lên vài vết chai, không giống như một thiếu gia an nhàn sung sướng trong tưởng tượng của cô.

Ngắm lại mới thấy, sở dĩ Bảo Dục Tường và Ninh Hành khác nhau như vậy, có lẽ là bởi vì cách thức giáo dục con cháu tàn nhẫn của nhà họ Ninh.

Từng trải qua cảnh hai bàn tay trắng thì mới càng quý trọng những gì mình có được sau khi về nước.

Năm ngón tay của Ninh Hành bỗng nhiên khép lại, bàn tay của Khương Bách Vạn bị anh nắm lấy. Cô sững sốt, vội vàng rút tay về, mặt đỏ tai hồng, tim cũng đập nhanh.

"Tôi đã xem báo cáo rồi." Ninh Hành lại đặt tay lên ghế lái, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì: "Viết rất khá, khiến cho tôi cảm thấy rất khó đưa ra quyết định."

Khương Bách Vạn hoàn hồn: "Quyết định gì?"

"Ha ha."

Cuộc nói chuyện dừng ở hai tiếng "ha ha", Khương Bách Vạn bắt đầu đi trừng mắt. Tay cứ như vừa bị người ta thiêu đốt, lúc này mu bàn tay có cảm giác vô cùng nóng rất.

"Cô ở lại bộ phận giám định sẽ không có cơ hội phát triển thì không nói, tôi không quản lý chuyện của Đạt Thông nữa, sau này nếu gặp phải chuyện như hôm nay thì cô sẽ phải xử lý thế nào?"

Khương Bách Vạn nháy mắt mấy cái: "Dù sao thì đâu phải ngày nào cũng có cháy đâu..."

Ninh Hành cười đến mức khiến người ta có cảm giác mờ mờ: "Xem ra phải để cho cô trải qua một ngày không có tôi mới được nhỉ?"

Lời này cứ như thể đang nói rằng mỗi ngày hai người họ đều ở bên nhau vậy. Mặt Khương Bách Vạn lại đỏ lên, nhìn khuôn mặt đầy âm mưu của anh thì không khỏi rung mình một cái. Quả nhiên, xe vừa chạy đến cửa tiểu khu, anh giúp cô bê ba thùng hoa quả xuống xe xong thì lập tức lái xe rời đi, không hề có ý định giúp cô chuyển vào nhà, bởi vậy cô không thể xoa xoa cái móng vẫn còn cảm giác đau đớn vì mũi tiêm kia, cật lực đi chuyển từng thùng, trong lòng lại nghĩ thầm: May mà Ninh Hành không lợi dụng chức quyền để lấy cho cô thêm mấy hộp.

Đây là cái gọi là "một ngày không có anh" sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mít

Thờ hồng học chuyển ba thùng hoa quả vào trong nhà, hô hấp của Khương Bách Vạn không ổn định, lại nhận được một số điện thoại lạ gọi đến: "Xin chào, xin hỏi có phải là cô Khương không? Tôi là nhân viên đưa hàng của tiệm trái cây 'Tươi mới mỗi ngày', vừa rồi tổng giám đốc Ninh gọi điện thoại đến, nói muốn chuyển ba trái sầu riêng cùng ba trái mít cho cô, hiện tại tôi đã đến bên dưới tiểu khu nhà cô, làm phiền cô ký nhận một chút."

Dường như bầu trời cũng tự động phát lên một đoạn bối cảnh âm nhạc...

Quả mít thơm!

Quả mít thơm!

Mang tôi đi hu hu mang tôi đi! Là lá la...!!

Khương Bách Vạn ngây ngốc hỏi: "Các anh không giao hàng đến tận cửa à?"

"Tiệm chúng tôi chỉ phụ trách mang đến dưới lầu, không chịu trách nhiệm chuyển lên lầu, cô Khương." Nhân viên đưa hàng cực kỳ lạnh lùng trả lời.

Từ trước đến nay mưu kế của Ninh Hành đều giống như một bộ phim, chưa đến cuối thì chắc chắn bạn hoàn toàn không biết anh đã sắp xếp một tình huống mới gì. Anh luôn dùng vẻ lịch sự không thương tổn người khác của mình để chinh phục bạn, khiến cho bạn sau khi nghiền răng nghiền lợi, vẫn phải nói câu cảm ơn với anh. Khương Bách Vạn càng ngày càng cảm thấy mình có cùng cảnh ngộ với Bảo Dục Tường.

Khương Bách Vạn xuống lầu nhìn xem, ba trái sầu riêng cùng ba trái mít to đùng sáng lấp lánh, mỗi tay một trái, vậy thì ít nhất phải chạy lên chạy xuống ba lần. Ninh Hành - thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn nào, cái gì gọi là "Thích ứng với cuộc sống không có anh một chút", cho dù có thì anh cũng tuyệt đối sẽ không giúp cô mang đồ lên OK?!! Cô hy vọng chính mình cho tới bây giờ cũng không quen biết với anh!

Đêm đó Khương Bách Vạn mang một trái sầu riêng cùng một trái mít chia cho Hồ Tế Tế, Bé Mập Tế vô cùng vui mừng, bảo cô nắm bắt được Ninh Hành rồi, mấy tháng trước là xúc xích Đức, rồi lại là sầu riêng và mít, nói không chừng tương lai mỗi ngày đều có ba con cá Na Uy để ăn đó.

Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi!

Tết âm lịch được nghỉ mười lăm ngày, Khương Bách Vạn mừng rỡ thanh nhàn, ở nhà ngoan ngoãn viết luận văn. Không biết Khương Duy trở về từ chỗ nào, cuối cùng vẫn kịp ăn cơm tất niên, Khương Bách Vạn một năm hiếm khi gặp bố được mấy lần, cho nên cực kỳ quý trọng khoảng thời gian cả nhà đoàn tụ. Khương Duy vẫn chẳng làm nên trò trống gì, mang về mấy bức tranh không bán được, vứt vào ban công đã được sửa lại thành nơi để những đồ linh tinh. Khương Bách Vạn không biết bố định theo đuổi cái "nghệ thuật" đó của ông tới khi nào, ngày mừng ba tháng giêng mẹ cô lại âm ỉ một trận với

bỏ, xé toang mấy bức tranh, Khương Duy cực kỳ tức giận, lấy những bức tranh đó khóa vào trong ngăn kéo, sau đó cảm hành lý rồi rời đi.

Mẹ Khương đang khóc, Khương Bách Vạn đuổi một đường xuống dưới lầu, chất vấn Khương Duy, cả ngày về những thứ vô dụng kia thì có ý nghĩa gì, Khương Duy dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn cô: “Một con nhóc như con thì biết cái gì?! Vì sao cả mẹ con và con đều cảm thấy phải bán được giá tốt mới là một tác phẩm tốt? Trước khi qua đời những tác phẩm của Phạm Cao đã được đánh giá cao rồi hả? Nông cạn!” Nói xong, ông quay đầu bước đi.

Khương Bách Vạn hô to sau lưng ông: “Con nông cạn?! Tiền đặt cọc trong nhà chúng ta đều là mẹ con vất vả khổ sở gom góp được! Tiền vay cũng là mẹ và con cùng trả, người làm chồng cùng cha như bố đã nỗ lực làm gì chưa! Lúc diên lý lịch về gia đình, từ trước đến nay con cũng không biết bố làm nghề gì! Họa sĩ? Nhà nghệ thuật? Nghề nghiệp tự do? Hay là không có việc làm?!”

Cô gào khóc cả giọng, Khương Duy cũng đi khỏi tầm mắt của cô, trên mặt tuyết mỏng bao trùm một loạt dấu chân cô đơn. d.đ.l.q.đ

Lần nào Khương Duy trở về, không phải đều kết thúc như vậy sao? Ông vẫn muốn tranh của mình được đưa vào triển lãm, nhưng bắt đầu đi lại không có tiền, mỗi lần mở miệng nói điều này với mẹ Khương, hai người nhất định sẽ cãi nhau. Không phải tất cả mọi người đều có thể trở thành Phạm Cao, Mạc Nại, nghệ thuật cao hơn sinh hoạt, cho nên nó hoàn toàn không cho phép nhiều người bước lên bậc thang kia.

Về đến nhà, mẹ đã lau khô nước mắt, Khương Bách Vạn cũng tập mãi thành thói quen, mẹ của cô cũng không phải là chưa từng như vậy? Bà ôm bả vai con gái: “Mẹ không trông cậy vào bố con nữa rồi, bây giờ chỉ trông chờ con tranh thủ thời gian tìm một người đàn ông tốt mà gả thôi, sống cho thật tốt. Thực ra cho đến bây giờ mẹ cũng suy nghĩ gì về bố con cả, nghệ thuật cũng vậy, tiền cũng vậy, đều không quan trọng, người một nhà bình an ở chung một chỗ, so với điều gì cũng tốt hơn.”

Khương Bách Vạn lau mặt, nặng nề gạt đầu.

“Tình tình bố con quá bướng bỉnh, con tuyệt đối đừng học ông ấy. Không phải tất cả sự việc đều nhất định phải có kết quả - thế gian không có việc khó, chỉ cần chịu từ bỏ.”

Khương Bách Vạn không nhịn được, bật cười: “Mẹ, sao trước khi thi tốt nghiệp trung học mẹ không nói lời này cho con nghe? Để con khỏi liều sống liều chết cố thi cho bằng được, cứ trực tiếp tới Lam Trường học xúc đất cho nhanh.”

Nói thì nói vậy, mẹ Khương vì chuyện cả đời của con gái mà đã giới thiệu cho Khương Bách Vạn một người, bảo cô trang điểm một chút, mừng tám đi xem mắt. Khương Bách Vạn có chút già mồm, áp ứng không muốn đi, mẹ Khương khuyên nhủ: “Con cũng đừng nghĩ sẽ lấy Trang Ký Khiếu, con không xấu, nếu đàn ông thật sự có thể động lòng với con thì đã sớm động lòng rồi. Tranh thủ thời gian nghiêm túc tìm người yêu để gả đi, hạnh phúc trôi qua, con người liền nhớ về tuổi trẻ. Qua hai mươi năm nữa, Trang Ký Khiếu nhìn thấy bộ dạng thùy mị của con, thì con liền biến thành nốt ruồi đỏ thắm trong lòng cậu ta, khiến cậu ta ân hận vì lúc đầu đã không yêu con.”

Không nhìn ra mẹ Khương cũng rất vất vả! Năm đó chẳng lẽ bà chính là đại thần Trương Ái Linh(1)?

(1) Trương Ái Linh là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giời (Lust, Caution) và Tình yêu khuyên thành (Love in a Fallen City).

Khương Bách Vạn rất buồn rầu, vừa rồi lúc mẹ bảo cô đi xem mắt, vậy mà trong đầu cô không lóe lên hình ảnh của Trang Ký Khiếu, mà chính là khuôn mặt tuy anh tuấn nhưng lại vô cùng đáng giận của Ninh Hành.

Buổi sáng mừng tám, Khương Bách Vạn theo thời gian đã hẹn đến quảng trường Kỳ Đức, tại cửa ra vào gặp được đối tượng hẹn hò Lý Sướng. Nghe người giới thiệu nói, Lý Sướng là giám đốc bộ phận tiêu thụ của một công ty tài liệu mới, năm nay 28 tuổi, đã đến tuổi lập gia đình. Đáng đáp anh ta không tệ, nhưng dường như nói hơi nhiều, từ lúc bắt đầu gặp mặt vẫn đang thao thao bất tuyệt.

Chỗ chờ thang máy có rất nhiều người, thang máy từ bãi đậu xe dưới đất lên lầu vừa mở, mọi người đều chen chúc đi vào. Lúc Khương Bách Vạn định ấn nút lên lầu liền nghe thấy tiếng “Chị Khương”, Khương Bách Vạn quay đầu lại nhìn, người đứng bên ngoài không phải là tiểu công chúa của nhà họ Ninh - Nhất Nhạc sao?

Lại nhìn bên cạnh Nhất Nhạc, là một người đàn ông trông rất quen mắt nhưng cô lại không nhận ra, đáng đáp có mấy phần tương tự Ninh Hành, nhất là cặp mắt kia. Khương Bách Vạn suy nghĩ cả nửa ngày, mới ý thức được người này 80% chính là Ninh Nhất Kiệm!

Khương Bách Vạn nhanh chóng dò xét Ninh Nhất Kiệm một lần, nhìn qua cậu ta rất khỏe mạnh, xem ra đúng như Ninh Hành nói, thân thể của cậu ta đã hồi phục.

Ninh Nhất Kiệm nhìn Khương Bách Vạn, vốn không phải quá để ý, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì đó, nghiêm túc nhìn cô một cái, rồi lại quay đầu hỏi: “Nhạc Nhạc, em biết cô ấy sao?”

“Đây là chị Khương trong công ty của chú nhỏ. Lần trước chú nhỏ dẫn em đi khu vui chơi, cũng bảo chị ấy chơi máy nhảy lầu với vòi rồng cùng em.” Nhất Nhạc trả lời xong, lại hỏi Khương Bách Vạn: “Hai người đến nhà hàng ở tầng tám sao?”

“Nhà hàng chuyên món ăn Quảng Đông.” Khương Bách Vạn cười cười: “Hai người đi đâu?” dienndanleequyydonn

“Chú nhỏ nói anh xuất viện thì hẳn là nên tự tập một chút, em nói muốn đi ăn lẩu cay thì chú ấy lại không đồng ý. Anh của em nói muốn thử xem nhà hàng Nhật Bản mới mở trên tầng 7, chúng em liền đến đó.”

“Nói như vậy, tổng giám đốc Ninh anh ấy...”

“Chú đi dừng xe, bảo chúng em lên trước.”

Đến tầng 7, Ninh Nhất Kiệm cầm tay Nhất Nhạc đi ra khỏi thang máy. Vừa rồi cậu ta đã nhận ra “chị Khương” chính là người phụ nữ lúc trước post bài cầu mọi người photoshop chết Ninh Hành, chỉ là không nghĩ tới bây giờ cô lại là nhân viên dưới trướng chú nhỏ - thế mà không bị đuổi việc?

Hai người bọn họ đi vào phòng bao đã đặt trước đó, chỉ chốc lát sau, Ninh Hành liền lên đến nơi. Nhất Nhạc vừa chọn món, vừa nói với anh trong thang máy đã gặp chị Khương cùng chú lạ mặt nào đó đang lên tầng 8 để ăn món ăn Quảng Đông.

“Chú nào đó?” Quà nhiên Ninh Hành chú ý vào trọng điểm này.

Ninh Nhất Kiệm không kịp chờ đợi liền hỏi: “Chú biết cô ấy là ai sao?”

Ninh Hành sâu xa liếc Ninh Nhất Kiệm một cái: “Xem ra cháu cũng biết?”

“Biết chứ, khó có người nào chụp ảnh chung với chú lại còn đòi photoshop chú đi.” Ninh Nhất Kiệm cười đùa tí tưng: “Sao cô ấy lại vào công ty được Ngr Thông? Trên thế giới thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?”

Ninh Hành hiểu rõ, nói: “Trước mắt cô ấy ở bộ phận giám định của Đạt Thông, không lâu sau sẽ tới công ty được Ngr Thông.”

“Hả, hóa ra cô ấy là người trước đó chú tuyên đề giám định đồ cổ sao...” Ninh Nhất Kiệm bùng tỉnh, cho dù gương mặt tuấn tú có làm ra nhiều vẻ mặt khoa trương như thế nào thì cũng đều hấp dẫn người khác: “Đoạt người từ công ty của cháu, chú được lắm. Cháu đã đồng ý chưa?”

Ninh Hành cười cực kỳ bá đạo, “Cần chú soạn một phần báo cáo không?”

Ninh Nhất Kiệm chấp tay trước ngực: “Tha cho cháu đi!”

“Anh, anh có muốn nhím biển không?” Nhất Nhạc xen vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, Ninh Nhất Kiệm nghiêng đầu nhìn sang menu. Ninh Hành bung chén trà mang phong cách cổ xưa lên, màu trà lúa mạch phản chiếu với ánh đèn treo trên đầu, hình chiếu theo mặt nước chấn động, nhẹ nhàng đung đưa trái phải.

Nhân viên phục vụ bung món ăn lên tham lam dừng ánh mắt trên mặt Ninh Hành và Ninh Nhất Kiệm, người ra người vào, đồ ăn trên bàn rất nhanh đã đầy đủ.

Ninh Nhất Kiệm giống như một đứa trẻ không chịu lớn, cùng Nhất Nhạc dùng kẹp nướng tôm hùm biển Đông cực lớn, hai người lúc nào cũng vì lật tôm mà cãi nhau không ngừng, còn bởi vậy mà làm đổ một bát canh nấm thông, mùi vị của nấm thông dần dần tràn ra xung quanh. Nhất Nhạc cố ý cho một đồng mù tạt vào trong con cá cho Ninh Nhất Kiệm, cậu ta không phòng bị, sau khi ăn xong liền sặc đến mức ngã trên mặt đất, không thôi rơi lệ.

“Thế nào? Mùi vị “cá đặc chế” của em không tệ chứ? Ha ha ha!” Nhất Nhạc vỗ tay cười to.

Ninh Hành không báo trước đặt đĩa xuống, đứng dậy liền kéo cửa đi ra ngoài.

“Chú nhỏ đi đâu vậy? Nhà vệ sinh sao?” Nhất Nhạc chớp mắt tò mò hỏi.

Ninh Nhất Kiệm sờ cằm, nhún nhún vai, cười hi hi nói: “Ai biết được? Dưới mông có đinh, làm sao có thể ngồi yên được chứ.”

Nhất Nhạc còn nghiêm túc cầm lấy đệm, lăm lăm nói: “Chỗ nào có đinh chứ...”

Từ trước tới nay, không phá hỏng việc nữ chính đi xem mắt thì nam chính hoàn toàn không đạt yêu cầu làm nam chính.

Lại nói Khương Bách Vạn theo Lý Sướng đến tầng tám ăn món ăn Quảng Đông. Một đường ngắn ngủi, Lý Sướng nói ít nhất cũng 4000 chữ, nước miếng đã sớm bay tứ tung, nói từ chuyện nhà trẻ, hiện tại vừa mới nói được năm lên tiểu học. Lúc anh ta nói đến đoạn một cô gái trẻ đổi đầu với ba tên bắt lương giống như phim truyền hình, thì cô đang chống cằm, một câu cũng không xen vào được, lại ngây ngốc nghe người đàn ông đối diện đang kể đến đoạn anh ta chơi trốn tìm hồi bé, vì không muốn để người khác tìm được nên anh ta liền trốn vào trong quan tài, lúc người trong xóm chuẩn bị khiêng quan tài đi thì anh ta tranh thủ thời gian chui ra, sau đó liền dọa ba người ngất ngay tại chỗ.

Nghe xong một chút cũng không buồn cười. diễn!đàn@lê#quý\$đôn

Bỗng nhiên liền nhớ tới Ninh Boss thường bất động dùng vài câu “Ừ”, “à”, “ha ha” để khiến người khác kết thúc câu chuyện.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Khương Bách Vạn tranh thủ thời gian gấp một con bò câu nướng sữa cho anh ta, hy vọng anh ta ăn rồi thì có thể im lặng vài phút. Hành động này của cô bị Lý Sướng lý giải thành quan tâm anh ta, anh ta cảm động bụng bát lên, chỉ ném thử một miếng liền bắt đầu lời chuyện cũ ra kể tiếp: “Lần đầu tiên, tôi...”

Khương Bách Vạn tính tính trên đầu ngón tay, dựa theo tốc độ này của anh ta, hai giờ sau mới có thể nói đến chuyện tốt nghiệp đại học. Cô khẽ thờ ra một hơi, giải quyết mấy món ăn ở trên bàn.

Lý Sướng nhập vào giai đoạn thứ hai của người diễn thuyết, anh ta say sưa nói một giáo viên địa lý ngày bình thường vênh vang đắc ý, trong một lần đi học liền quên kéo khóa quần, rồi lại tự mình cười đến run rẩy lúc nói đến đoạn ấy, mà trong đĩa nhỏ của Khương Bách Vạn đã có mấy cục xương vịt được ngâm sạch sẽ rồi.

Cô thấy Lý Sướng - truyền nhân của tàu đơn(2) nói đến mức nước miếng bay tứ tung, liền cầm ấm trà ở bên cạnh lên, rót một chén trà hoa cúc vào cốc nước trống không của anh ta, nước vừa mới được đổ đầy, âm nhạc trong nhà ăn cũng ngừng, sau đó truyền tới âm thanh chỉnh loa rè rè.

(2) Tàu đơn: do một người biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vạn Không Được (Tuyệt Đối Không Được)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.